

GREGG BRADEN

TANRI'NİN ŞİFRESİ

mia | OWO

TANRI'NIN ŞİFRESİ

GREGG BRADEN

Telif Hakkı © 2004 Gregg Braden
2007 MİA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de MİA Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Eserin Orijinal ismi
"The God Code"
olup eser birebir olarak çevrilmiştir.

Editör: Pantha Nirvano
Türkçeye Çeviren: Zeynep Esin

Bu kitap
Ajans Plaza Tanıtım ve İletişim Hizmetleri Ltd. Şti.
tarafından hazırlanmış ve basılmıştır.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/67
Topkapı-İstanbul Tel: 0.212.612 85 22

MİA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.
Bebek Yokuşu Bebek Bağı Sokak No: 13/2 Gülistan Apt. Dükkan: 5-6
Etiler 34340 İstanbul
Tel: 0.212.287 99 09 Fax: 0.212.287 38 15 e-posta: birol@owo.com.tr

İÇİNDEKİLER

Giriş.....	7
BÖLÜM 1	21
Biz Kimiz? Gizemin Kendisinden İpuçları	
1. TARİH: Farklıklarımızın Hikayesi.....	23
2. KEMİKLER, KİTAPLAR VE HÜCRELER:.....	41
Kanıt ve Teoriler Çarpıştığı Zaman	
3. YARADILIŞIN KAYIP KİTAPLARINDAN:.....	61
Yeryüzündeki Bedenlerde Cennetin Güçleri	
BÖLÜM 2	81
Keşif: Bütün Yaşam Tanrı'nın Adındandır	
4. KAINATI YAPAN: Başka Bir Zamanın Sözlerinde.....	83
5. KEŞİF: Harfler Elementlere Dönüştüğü Zaman	104
6. ŞİFRENİN İÇİNDE ŞİFRE:	131
Tüm Yaşamın Her Hücresinde, Tanrı'nın Adı	
BÖLÜM 3:	161
Anlam: Mesajı Yaşamlarımıza Uyarlamak	
7. İLK GÜNDEN MESAJ: Tanrı'nın Dilini Okumak	163
8. NE ÖĞRENDİK?	189
Geçmişimizin Dersleriyle Geleceğimizi Kurtarmak	
9. TANRI'NIN ŞİFRESİ: İnanmak İçin Bir Neden	224
EK A - Arap Alfabesinin Gizli Şifreleri.....	261
EK B - Elementlerin Periyodik Tablosu	263
EK C - Dört DNA Esasının Herbirindeki Hidrojen,	265
Nitrojen, Oksijen ve Karbon Atomlarının Sayısı	
EK D - İbrani Harfler Olarak Eşdeğerleri Gösterilen	266
Her DNA Esasındaki Hidrojen, Nitrojen, Oksijen ve Karbon Atomlarının Genişletilmiş Örneği	
NOTLAR	268

Yazarın Notu

Tanrı'nın cinsiyetine dair: "Tanrı" ilkesi eninde sonunda hem erkek hem de dişiyi ve dolayısıyla cinsiyetsiz olduğunu işaret etmekteyse de, tarihi başvuru dayanakları bedenlerimizde birleşmiş olan yaşamın ikiliğini yaratmak için "Toprak Ana"nın kabul eden dişi ilkesi ile birleşenin Cennetteki Tanrı'nın aktif erkek ilkesi olduğunu ileri sürmektedir. Bu nedenle, bu kitaptaki "O"ların yaradılışı harekete geçiren Tanrı'nın sadece erkek ilkesi olduğu anlaşılmalıdır.

Tarihleme kuralı: Arkeologlar ve tarihçiler arasında Before Common Era (B.C.E), yıl "1" den önceki tarihler; ve Common Era (C.E) yıl "1" den bugüne kadar olan tarihler; ve daha önceleri kullanılmış olan Before Christ (B.C) ile Anno Domini (A.D.) gibi tarihsel zamanları gösteren kayıtlarla ilgili tartışmalar devam etmektedir. Bu kitapta tutarlılık ve netlik açısından günümüzde kullanılan ve çoğunluğun kabul ettiği B.C.E. ve C.E. kullanılmıştır.

İnsanoğlu terimi: Bu kitapta başvurulmuş olan eski yazıların, modern çevirilerin ve geleneklerin pek çoğunda insandan bu şekilde söz edilmektedir. Açıktır ki, bu terim hem erkek hem de kadını olduğu kadar onların çocuklarını da kastetmektedir ve insanın var oluşunu temsil etmektedir. Metinlerin dili ile tutarlı olabilmek çabasıyla, bu geleneğe Tanrı'nın Şifresi'nde de saygı gösterilmiştir.

Giriş

Bazen, yaşamın en derin gizemlerinin çözümü en mümkün olmayan yerlerde bulunabiliyor. Keşifler yapıldıktan ve gizemler çözüldükten sonra, anlaşılması en zor yanıtların aslında başından beri orada olduğunu sadece farkına varılmadığını anlamak çok da seyrek rastlanan bir olay değildir. Bu örneklerde, aşikar olan gizli olanın kendisinde ortaya çıkar, tıpkı atasözünde denildiği gibi, “orman ağaçlar tarafından saklanmıştı.” Örneğin, Büyük Patlamaya kanıt aranması – kozmik patlamanın evrenimizi harekete geçirdiğine inanılır – tamamen böyle bir keşfe örnektir.

1960 yılında, Holmdel, New Jersey'deki Bell Telephone Laboratories Echo adı verilen bir uydu iletişim projesinin bir parçası olarak geniş bir çanak anten üretti. Öte yandan, 1962 yılına gelindiğinde, yeni teknoloji antenin modası geçmiş olduğunu gösterdi ve böylece anten araştırmalar için bir radyo teleskopuna dönüştü. Labs'dan iki çalışan, Arno Penzias ve Robert Wilson anteni uzak galaksiler arasındaki zayıf radyo sinyallerini ölçmek için kullanmak istediler.

Araştırmacılar anteni kullanmaya başladıklarında, aradıkları zayıf sinyalleri ortaya çıkarmayı zorlaştıran radyo parazitine benzer bir ses ürettiğini farkettiler. Her ne kadar bu sıkıcı ses daha önceki araştırmacılar tarafından da farkedilmiş olsa da, bunun antenin kendi yan ürünü olduğuna inanılmış ve gözardı edilmişti. Donanımı sesin kaynağı olmaktan çıkaran dikkatli denetimlerden sonra, Penzias ve Wilson 1962'deki yerin üzerinde yapılan nükleer test ve hatta antenin içinde yaşayan güvercin ailesi dahil tüm diğer olasılıkları metodik olarak denetlediler. Hepsi sesin kaynağını bulmada başarısız oldu!

Yakındaki Princeton Üniversitesi'nden bir başka bilim

adamı, Robert Dicke evrenin hayal edilemeyecek boyutta bir asli patlama şeklinde uzak bir geçmişte başlamış olduğunu öne süren teoriler araştırıyordu. Eğer, aslında, böylesine büyük bir enerjinin açığa çıkışı gerçekleşmişse, o zaman olayın ekolarının mikrodalga radyasyonu şeklinde varolması gerektiği – bugün evreni yıkamaya devam eden sürekli bir fon sesi – kuramını oluşturmuştu. Bu üç bilim adamı bir araya gelip de bulmuş oldukları şeyleri birbirleri ile paylaştıklarında, parazitin kaynağını ve ne keşfetmiş olduklarını anladılar.

Penzias ve Wilson galaksiler arası sinyalleri araştırarak evrenimiz hakkında daha fazla şey öğrenmeye eğimliyken, heryerde keşfettikleri “parazit” aslında eski bir patlamanın devam eden ekosuydu! “Başlangıcın” ilk anlarından kendilerini kurtararak, bilmeden yaradılışın Büyük Patlama teorisinin kanıtını bulmuşlardı. 1970lerde, teori öylesine geniş kitleler tarafından kabul gördü ki, ona yaradılışın standart modeli adı verildi. Princeton Üniversitesi'nden astrofizikçi John Bahcall, “Kozmik mikrodalga fon radyasyonu kozmolojinin doğasını sonsuza dek değiştirdi...” diyerek buluşun önemi hakkında yorum yaptı (1). Penzias ve Wilson çalışmalarından dolayı 1978 yılında Nobel Ödülü kazandılar.

Bell Laboratuvarlarındaki keşfin ironisi, yaradılışın en büyük gizemlerinden birinin anahtarını elinde tutan kanıtın her yerde olması ve hiç beklenmedik bir şekilde, iki yıl boyunca görmezden gelinmiş olan ve önemsenmeyen bir olaydan ortaya çıkmasıdır. Belki de, köklerimiz hakkında ipuçları arama – insan birliğinin benzeri görülmemiş bir ilkesi olarak yararlı olabilecek bir kanıt – benzer bir ironi ile ortaya çıkabilir. Yaradılışımızın en derin gizeminin yanıtının görmezden gelinmiş olan kendi dünyamızda her yerde olabileceği mümkün müdür?

Mukaddes Kitaplar'a ait İbrani ve Arap alfabelerini modern kimya ile BİR BİRİNE BAĞLAYAN OLAĞANÜSTÜ BİR KEŞİF yaşamımız boyunca içimizde varolmuş olan köklerimizimizin gizemine dair kayıp bir şifreyi – tercüme edilebilir bir

alfabeyi – ve bir ipucunu ortaya çıkarıyor. Bu keşfi yaşamın diline uygulayarak, DNAmızı oluşturan tanıdık hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbon elementleri belki de artık eski dillerin anahtar harfleri ile yer değiştirebilir. Bunu yaparak, tüm yaşamın şifresi ebedi bir mesajın kelimelerine dönüştürülebilir. Tercüme edildi, mesaj Tanrı'nın kadim isminin tam harflerinin her bir hücrede, her yaşamda genetik bilgi olarak kodlanmış olduğunu ortaya çıkardı.

Mesaj okunur: “Bedenin içindeki Tanrı/Sonsuz”

Anlamı: İnsanoğlu bir ailedir, ortak bir miras ile birleşmiştir ve yaradılışın kasıtlı bir hareketinin sonucudur!

Dünyamızdaki yaklaşık 6 milyar sakinin her bir hücresinde korunan mesaj, varoluşumuzun yapı bloklarını oluşturmak için sürekli tekrarlanmaktadır. Köklerimizden bugüne gelen bu kadim mesaj – aynı mesaj – bugün ırk, din, miras, yaşam tarzı ya da inanç gözetmeksizin, her birimizin içindedir. Bölüm 9'da göreceğimiz gibi, şifre öylesine evrenseldir ki, ister İbrani ister Arap diline çevrilsin aynı mesajı vermektedir!

Tüm yaşamın özündeki Tanrı'nın isminin keşfi bizlerin sadece birbirimize değil aynı zamanda yaşamın kendisine de, hayal edebileceğiniz en derin şekilde bağlı olduğumuzu göstermektedir. İnce uzun tek bir çim parçasından balta girmemiş yağmur olmanlarının büyüklüğüne, Bileşik gözlerinden minicik bir tanesiyle bize dikkatle bakan bir tatarcıktan en yakın primat akrabalarımızın delip geçen bakışlarına – farklılıklarımızın sorun yarattığı her türlü düşünce tüm yaşamın tek bir ismin kimyasal eşdeğerinden yapılmış olduğunun kanıtlanması ile eninde sonunda çözüme ulaşacaktır. Ortak bir esaretin böylesine somut bir delili ile bizlere, geçmişte bizi birbirimizden ayırmış olan olayların ötesine bakmak için bir neden ve farklılıklarımız üstesinden gelinemez gibi görüldüğünde yeniden başlamak için bir yer verilmiş oluyor.

Tarihte tüm çalışmalar kendi zamanının bir ürünüdür, bu kitap dünyamızın 21. yüzyılın başlangıcında yaşadığı olağanüstü koşullardan etkilenmiştir. Zamanımızın eşsizliğini belki de

en net anlatan, devrim yaratan string field teorisini bulanlardan biri olan ve City College of New York'da kuramsal fizik profesörü olan Dr. Michio Kaku'dur. "İnsan tarihinin büyük bölümünde, Doğanın güzelim dansına sadece seyirci olarak bakabildik." Öte yandan 20. yüzyılın yakın zamanlarını takiben, doğa ile olan ilişkimiz yeni bir anlam kazanmıştır. Dr. Kaku bu değişimi anlatarak devam eder, "Bilimdeki Keşif Çağı Uсталık Çağı'nın başlangıcına yaklaşıyor... bugün, bir çağ yaratma değişiminin zirvesinde bulunuyoruz, Doğa'ya karşı pasif seyirciler olmaktan Doğanın aktif koreografları olma yolundayız." (2)

Son yüzyıl içinde, aslında, yaradılıştan maddenin, başlangıç, yaşam ve ölümün değişmeyen sırlarını talılıkla elde ettik. Yeni edindiğimiz anlayış geçmişte bilinmeyen yeni bir yetenek elde etmemize neden oldu. Emrimizdeki doğa güçleri ile birlikte kendimizi, genetik kodlarımızı yeniden tasarlama, havanın seyrini özelleştirme ve yeni yaşam formları yaratma – tarihte Tanrı'ya ve doğaya bırakılmış güçler – yeteneğine sahip olur bulduk. Aynı zamanda, artık geleceğimiz yeni bulduğumuz bu yetenekleri bilge bir şekilde kullanmamıza dayalıdır.

Bugün, bilim ve teknolojideki yeni buluşlar sevdiğimiz ve gözettiğimiz herşeyi koruma ya da yok etme gücünü parmaklarımızın ucuna bağlamıştır. Kaydedilmiş tarihte ilk kez, tüm türümüzün hayatta kalması tek bir kuşağın seçimlerine bağlıdır. Belki de, tam olarak böyle bir gücün varlığı bizleri, gördüğümüz herşeyin bir parçası olduğumuzu ve bundan çok daha yüce bir şeyin varlığını farketmeye zorlamaktadır.

Zamanımızın görülmemiş meydan okumaları ile karşı karşıya iken, dünyamızdaki barışın – ve belki de hayatta kalmamızın – anahtarının her birimizin içinde olduğu, bedenlerimizdeki her bir hücreye mükemmel bir şekilde kaydedildiği ortaya çıkmaktadır. Belki de, bir tür olarak başarılarımızın bir vasiyetnamesi olarak, küresel ailemizin her bir üyesi varoluşumuzun ilk günü kaydedilmiş olan mirasımızın

sessiz birer hatırlayıcısı olarak aynı mesajı taşımaktadır. Şifresi çözüldüğünde, mesaj aşağıdaki inkar edilemez gerçekleri göstermektedir:

- DNA'nın temel elementleri – hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbon – İbrani ve Arap alfabelerinin temel harflerini doğrudan tercüme etmektedir.
- Bu dillerde, genetik kodlarımız Tanrı'nın kadim ismini harflenmektedir. Aynı isim tüm insanlarda, inançlarına, davranışlarına, yaşam tarzlarına, dinlerine ya da mirasına bakılmaksızın yaşamaktadır.
- Bu ilişki, İbrani Sepher Yetzirah gibi kutsal metinlerde, modern bilimin böyle bir ilişkiyi doğrulamasından en az 1.000 yıl önce anlatılmıştı.
- Bu ilişkinin “şans eseri” oluşma ihtimali yaklaşık 200.000’de 1’dir.

Tanrı'nın Şifresi, 12 yıllık bir araştırmanın ve son derece derin ve somut olan ve dolayısıyla da inkar edilemeyen insan birliğinin bir ilkesinin kişisel olarak incelenmesinin sonucudur. 1986 yılından beri, araştırmam beni bazıları bugün yeryüzünün en bozulmamış, en izole ve en uzak yerlerinde saklı olan tapınaklara, köylere ve manastırlara götürdü. Bu yerlerde, türümüzün hatıralarını ve dünyamızın tarihini korumayı hayattaki görevleri ve aynı zamanda bir şeref olduğunu düşünen adanmış insanlarla tanıştım.

Eski efsanelere, geleneksel danslara, gizli dillere ve saklı kayıtlara baktığımızda, en çok yaşattığımız geleneklerin kültürel, coğrafi ve dini bölünmeler karşısında dikkat çekecek kadar benzer bir tema taşıdığını görürüz. Gelenekler yüzeyden bakıldığında ne kadar farklı görülse de, temelde yatan tema bizlere, insanoğlunun ailesi olarak, bizi bölmüş olan tüm farklılıklardan çok daha yüce olduğumuzu hatırlatmaktadır.

Birliğin böylesine güçlü bir mesajının bugün, milenyumun ilk yıllarında ortaya çıkmış olması tesadüf olmayabilir. İstatistikler göstermektedir ki, 20. yüzyıl insan tarihinin en kanlı 100 yılı idi, aynı zaman dilimi içinde olmuş olan tüm doğal felaketler sonucu ölen insanlardan çok daha fazlası şiddet, etnik temizlik, savaş ve katliamlar sonucu öldürülmüştür (bkz. Bölüm 1, şekil 1.2). 21. yüzyılın ilk yıllarında, şiddet devam etmekte ve dünya uluslarının yaklaşık üçte biri silahlı çatışmalarla meşgul olmaktadır.(3) Kazanç ve kaynaklar için savaşmaya ek olarak, düşmanlıkların çoğu din, ırk ve sınır farklılıklarına dayanmaktadır.

Bugün, bilim adamları, araştırmacılar ve dini liderler insanoglunu tek başına geleceğimizin en büyük tehdidi olarak görmektedir. İnsan ürünü çaresiz hastalık ve ortaçağa dayanan Yeryüzünün eko sistemlerindeki çöküş gerçekleri zamanın en büyük tehditlerini bizlere göstermektedir. Böylesine küresel tehlikelerin varlığı içinde, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri silahların ve askesi güçlerin korkunç birikimi, bugün benzeri görülmemiş büyüklükte bir çatışma durumunda yeryüzünü yok etme riski taşımaktadır. İşte böyle bir konum içinde günümüzü yaşamakta, çocuklarımızı büyütmekte ve hayatımızda huzuru aramaktayız.

Belki de, durumumuz daha çok birlikte vakit geçirmeye çok fazla alışmış bir ailenin gerçek yaşam bağlarının ne kadar derin olduğunu unutmaması gibidir. Sevdiklerinin beklenmedik bir kaybına kadar ailelerinin ve onlarla geçirdikleri zamanların aslında ne kadar kıymetli olduğunu akıllarına getirmezler. Hayatta kalanlar için, "kaybedilen" hayata tek bir açıdan bakma konusunda onları uyandıran bir katalizatöre dönüşür ve onları yeni bir bakış açısıyla sarsar.

Bir kaybın aileyi değişime uğratması gibi, benzeri görülmemiş acılar, dünyamızın kötüye doğru gidişi ve tüm kültürleri yok etme teşebbüsleri, geniş ölçekte, küresel ailemizin – ve birlikte geçirdiğimiz zamanın – aslında ne kadar değerli olduğu gerçeğine biraz uyandıran bir katalizatöre dönüşmüştür.

Öte yandan, verdiğimiz aile örneğinden farklı olarak, insanların tümü uyanış gerçekleşmeden önce böylesine aşırılıklar ve trajedilerle acı çekmek zorunda değildir.

Ailelerin ve ulusların çeşitliliği kutladıkları ve barış içinde yaşadıkları bir dünya yaratmak, öte yandan, bugün toplumlarımızın pek çoğunda eksik olan bir şeyin – kendimizin ve diğerlerinin yaşamını saygı göstermek ve çok daha yüce bir şeyin parçası olduğumuza inanmak için bir nedenin – gerekliliğini ortaya çıkarmaktadır. Bu tür nitelikler sadece doğrudan deneyimlendiklerinde farkedilirler. Her kadının, çocuğun ve erkeğin – geçmişte ve şimdi – bedeninde bulunan Tanrı'nın adının yaşayan kanıtının böylesi bir deneyimi sunmakta olduğunu keşfedebiliriz!

TANRI'NIN ŞİFRESİ NİHAYETİNDE bir barış çalışmasıdır. Bilimin, dinin ve tarihin geleneksel sınırlarını aşarak, geçmişimiz ile ilgili bildiklerimizle şu anda inanmakta olduklarımızı tek bir birleştirici ilkele kaynaştırmaktadır. Pek çok insan çok daha yüksek bir gücün dünyamızdaki rolüne şüpheyle bakarken, bedenlerimizde varolan Tanrı'nın adının son derece derin, kişisel ama aynı zamanda bir o kadar da evrensel bir farkındalık sunmakta olduğunu bilmek, yaşamlarımızda çok daha yüce bir anlamı deneyimlemeye dönüşmektedir. Bu deneyim sayesinde bizlere, barışı bulmak için bir neden ve farklılıklarımızı çözmeye başlayabileceğimiz benzeri görülmemiş ortak bir görüş verilmektedir.

Kitap Hakkında

1990 ilkbaharında, tüm zamanımı bu gibi birlik ilkeleri geliştirmeye ve tanıtmaya adayabilmek için havacılık ve savunma endüstrisinde kıdemli bilgisayar sistemleri tasarımcısı

olarak sürdürdüğüm başarılı kariyerimi terkettim. Araştırmalar devam ederken, bu sayfalarda anlatılan keşifler eksiksiz ve anlamlı bir bilgi kümesi olarak kendi başlarına yer almaktadır.

Kitabı birbirinden üç farklı ama aslında birbiri ile bağlantılı kısma ayırdım: Kısım I bedenimizdeki mesajın yaşamımızda neden bu kadar önemli olduğuna dair bir tarihçe ve içerik sunmaktadır; Kısım II şifrenin keşfini ve çevirisini vermektedir; ve Kısım III ailelerimizi ve dünyamızı bölen farklılıkları iyileştirmek için mesajın nasıl müthiş bir fırsat sunmakta olduğunu tartışmaktadır.

Herkes kitapları biraz farklı okur. Bazı insanlar için, okumadan önce zamanlarını ve enerjilerini harcayacakları kitabın özünü bilmek – sonuç bölümü – önemlidir. Diğerleri, sonunda onlara yararlı bir şeyler kazandıracağına inanarak, yazarın fikirlerinin tıpkı bir yolculuk gibi, yavaş yavaş açığa çıkmasına izin vermeyi tercih ederler. Aşağıdaki yönergeler, bireysel tercihlerine bağlı olarak bu kitapta yolculuk yapmanıza yardımcı olmak üzere verilmiştir.

Tüm okuyucular için, Kısım I kim olduğumuzu bilmeye olan özlemimizin dünyamız tarihinde nasıl şekillendiğini anlatmaktadır. Eziyetler ve engizisyonlardan kutsal savaşlar ve katliamlara, kendimiz farklılıklarımızla tanımladık. Aynı zamanda, tarihinin en gelişmiş döneminde bilim, yaratılış planı içinde, hep birlikte, nasıl yerleştiğimizi anlamak için yaptığımız araştırmalarda ortak göz ve kulaklarımızı güneş sistemimizin sınırlarına ve şimdi de daha ötesine götürmüştür. Son yüzyılda meydana gelen mucizevi teknolojik ilerlemelerle bile, kim olduğumuzu hala tam olarak çözememiş olmamız günümüzün ironisidir.

Bölüm 3, geçmişimizin bazı en eski kayıtlarının nasıl varoluşumuzun en eski sorularına yanıt bulmayı denediğini detaylandırmaktadır. Gizemli “kayıp” Adem’in Kitabı’ndan Gnostik Nag Hammadi Kütüphanesi’ne kadar, bu eski el yazmalarını yazarların nasıl da keşfettikleri şeyleri gelecek

kuşaklarla paylaşmaya can atıkları açıktır. Bölüm bilinen en eski ve aynı zamanda en gizemli olan, İbrani geleneklerin kitabı, Sepher Yetzilah, ya da Yaradılışın Kitabı'nın tanımı ile bitiyor.

DNA molekülünün tercüme edilebilir bir dil olarak nasıl okunabileceğini kesin olarak anlamaya ilgi duyan okuyucular için, Kısım II keşfin arka planını, tarihini ve özelliklerini detaylandırmaktadır. Bölüm 4 eski Ateş, Hava ve Su elementleri arasındaki saklı bağı ve günümüz kimya dilindeki eşdeğerlerini – şaşırtıcı sonuçları olan bir ilişki – ortaya çıkarmak için Sepher Yetzirah'da bulunan ipuçlarını uygulamaktadır. Bölüm 4 eski ve modern inançlar arasında köprü kuran saklı ilişkiyi açığa çıkarırken, Bölüm 5, "Keşif," bu güçlü bağı uygulamaya sokmakta ve yolculuğumuza alfabelerin ve saklı harf şifrelerinin gizeminde devam etmektedir. Harfleri ve elementleri ortak bir sayılar paydasına indirgeyen olağanüstü buluş "elmalarla elmaları" karşılaştırmamıza ve Genesis'in en eski hikayelerini günümüz bilimi arasında ilişki kurmamıza olanak tanımaktadır. Bunu yaparak, Bölüm 6 Tanrı'nın eski ve kişisel adının – zamanımızdan 3500 yıldan çok daha önce kaydedilmiş isminin – nasıl DNA'larımızın en temelini oluşturduğunu ortaya çıkarmaktadır!

Tek bir mesajın günümüz dünyasında nasıl bir farklılık yaratabileceğini soranları bu soru ile ilgili olan Kısım III'e doğrudan geçmeye devat ediyorum. Kısım II'deki tarih, bilim ve hücrelerimizdeki mesajın çevirisini takiben, Bölüm 7, 8 ve 9 mesajın hayatımızdaki anlamına değinmektedir. Bölüm 7 Tanrı'nın adının bedenlerimizde olan saklı anlamlarını bize gösterirken, Bölüm 8 ve 9 böyle bir mesajın hayatta kalmamızı tehdit eden farklılıklar arasında köprü kurmada oynayabileceği rolü anlatmaktadır.

Bölüm 9, örneğin, ortak bir geleceğin paylaşılan vizyona dayanan zıtlık çözümüne özgü bir metoddan bahsetmektedir. Bu tür geleneklerde, vizyon ortak bir görüşe – farklılıkları insanlar arasındaki ilişkileri etkilediği zaman başlanılan ya da geri dönülen bir yere – dönüşür. Çözüm noktası

paylaşılan vizyonun, katılımcıların vizyonu tarafından inkar edilemeyecek kadar birleştirici bir deneyim olmasıdır.

Bu kısım, bedenlerimizdeki Tanrı'nın adının tanınması deneyiminin daha geniş çaptaki bir çatışmanın çözümlenmesi için benzer bir amaca hizmet edebileceğini öngörmektedir. Bu yaklaşım, özellikle dini ve etnik farklılıklara dayalı çatışmalar için yararlı olabilir.

İyi Araştırılmış bir Kitap ya da Teknik Yazı: Neden Bu Yaklaşım?

Bu kitap herkesin de kabul edebileceği gibi, pek çok derinlemesine ele alınmış ve son derece kişisel inançlara değinmektedir. Hücrelerimizdeki şifrenin her bir anlamının hakkını vermek şimdiki koşulların çok ötesinde bir şeydir. Bu nedenle, yaşamlarımızdaki farklılıklar arasında köprü kurmak ve dünyamıza barış getirmek amacıyla mesajın gücüne odaklanmayı seçtim. Etrafımızdaki terörizm karmaşası ve Orta Doğu toprakları için 4000 yıldır yapılan savaşlardan dünyanın ekosisteminin çökeceği öngörüsüne ve kitle imha silahlarının gittikçe artan stoklanışına kadar, bizleri bireyler, aileler, dinler ve uluslar olarak bölen konular karşı konulamaz oranlara varmıştır – ve seçimler her zamankinden çok daha zordur.

Eski bir atasözü vardır, yanıtlar bulanık ve konumlar çözümlmesi zor ise, bunun nedeni genellikle ihtiyacımız olan bilginin hepsine sahip olamayışımızdır – birşeyler eksiktir. Gittikçe artan miktarda kanıtlar bunun günümüzün en tartışmalı konusu olduğunu ileri sürmektedir. Tüm bilgiler varken, seçimler netleşir ve nasıl bir davranış içinde olunacağı açıktır. Eninde sonunda, günümüz krizlerinin çok daha derin ve temel bir endişenin semptomları olduğunu keşfedeceğiz. Herkes nihayetinde aynı soruyu sormaktadır:

*Geleceğimizin dünyasını inşa ederken
bilimsel ve siyasi seçimlerimizin insani maliyetini
hangi "ölçü standardını" kullanarak ölçüyoruz?*

Yaşamın en temelindeki bir mesajın somut, gerçekliği kanıtlanabilir ve evrensel işareti varoluşumuzun altında yatan çok daha yüce bir zekanın su götürmez kanıtını sunar. Mesajın bizim yapıldığımız "madde" olması gerçeği bize çok daha büyük bir planın parçası olduğumuzu anlatır. O zeka ile olan ilişkimiz, bilim, savaş ve barış politikalarında - geleceğimizi hazırlayan politikalarda - göz önüne alınması gereken bir etkidir.

Doğası gereği, bu kitabın konusu bilim ve ruhaniyetin geleneksel sınırlarının üzerine çıkmaktadır. Köklerimizin en eski tanımlarından en gelişmiş bilimsel anlayışlarımıza kadar, zamanımızın tehlikelerini ortadan kaldırmak için, onlara tanımlar getiren düşüncelerin ötesinde arayışımızı sürdürmemiz gerektiği çok açıktır. Geçmişimizin bilgeliğini geleceğimizin bilimi ile birleştirerek, günümüz sorunlarını çözmek için yeni güçlü araçlar yaratmaktayız. Aynı zamanda, kendi yaradılışımızın gizemine benzeri görülmemiş bir pencere de açmaktayız.

Doğası gereği teknik olan herhangi bir keşifte olduğu gibi, zorluk bilgiyi bir şekilde yanlışsız ve anlamlı bir şekilde geniş hedef kitlelerine iletmektir. 1990 yılında, bu projeye başladığımda, bazı uzmanlar bana malzemeyi bilimsel bir açıyla sunmamı öğütlemişlerdi. Öte yandan, böyle yapmak her geçen gün artan bulguları ortaya çıkarmak anlamına gelirdi ki bu da nihai basımı ve mesajın gücünü aylar ve hatta yıllarca erteyebilirdi. (Örneğin, Tevrat'taki sayısal şifrelerin sınıртаşı çalışması, emsaller ve bilirkişiler tarafından yapılan değerlendirmeler yüzünden altı yıl gecikmişti. (4))

Aynı süre zarfında, diğerleri çok daha az bir akademik yaklaşım içimde olmam için beni cesaretlendirdi. Çizimlerin,

grafiklerin, dipnotların ve kaynakların çoğunu atmam gerektiğine inandılar, onun yerine mesajı en çabuk şekilde daha geniş kitlelerle paylaşma fırsatının çok daha değerli bir değiş tokuştu. Böylesine dürüst ve samimi tavsiyeler nedeniyle, her iki yaklaşımın da en iyilerine almayı ve “ortada bir yerde” olan bir kitap sunmayı seçtim.

Bu çalışmayı oluşturan sayısız incelemenin tanıtımında, yapısal bir rapordan ziyade akıcı bir hikaye tadında bir keşif sunarak okuyucuma saygımı gösterebileceğimi hissettim. Hikaye formatında, bu kitabı mümkün kılan araştırmamın kaynaklarını da ekledim. Bu yaklaşım benim keşifi uygun bir şekle sokarken aynı anda da ona olan sorumluluğumu paylaşmamı da sağladı. Aynı zamanda, ritmi kaçırmamak ve karşı taraftaki geniş okuyucu kitlesi için cazibesini yitirmesi için anlaşılması güç teknik terimleri ve uzun açıklamaları en aza indirmeye çalıştım. Umarım, böyle yaparak, hem anlamlı hem de okuması eğlenceli bir kitap yaratmışımdır!

Böyle düşünürken bile, bu kitapta şüphesiz diğer çok daha “sözü fazla uzatan” ve diğerlerine göre çok daha teknik olan bölümlerle karşılaşacaksınız. Bölüm 4 ve 5, örneğin, bedenlerimizin kimyasının ve eski İbranice dilinin nasıl bir-biri ile bağlantılı olduğunu detaylı olarak araştırmaktadır. Derinlikleri yüzünde bu bölümleri es geçmek isteyen okurlar için, anahtar noktaların bir özeti her bölümün sonuna eklenmiştir.

Tanrı'nın Şifresi'nin Gücü

Gelecek nesiller için madde ve yaşam anlayışımızı arıtmaya devam ederken, bugün yüzleştığımız soru bilgelik ve güç arasındaki dengedir. Gücümüzü yanlış kullanmanın geri dönüşülemez sonuçları sonucu acı çekmeden önce doğanın güçleri ile bilim hakkında bildiklerimizi dengelemek için bilgelik kazanacak mıyız? Öğrenme sürecimizi devam ettirecek miyiz?

Dr. Michio Kaku, ünlü kitabı Hyperspace'de tarihteki son fizikçi Heinz Pagels'in günümüz hakkındaki bakış açısını paylaşır. Yirminci yüzyıl başlarında keşfedilen ışık, enerji ve yaşam hakkında yorum yaparken, Pagels bizlerin bu güçleri yerleştirecek ahlaki ve siyasi bir düzen bulmamız gerektiğini, aksi halde yok olacağımızı vurgulamıştır. "bu, en derin sağduyu ve sevecenlik kaynaklarımızı deneyecektir." (5)

Burada, doğanın güçlerini ve Tanrı'yı planlayıp düzenlerken bize yol gösteren net modeller olmadığı ortaya çıkmaktadır. Yeni bulduğumuz güçlerimizi tam olarak nasıl kullanacağımızla ilgili olarak her ne kadar bilinmeyen bir bölgeye müdahale etmiş olsak da, bir şeyden emin olabiliriz: son yüzyılın savaşlar, hastalıklar, çevresel felaketler, nefret ve acılarla bize öğrettiği derslerden, herşeyi tek bir öncelikli konuya indirgeyebiliriz. Her biri bize yaşamın – tüm yaşamların – kutsal ve birbirine bağlı doğasının her yerde olduğunu hatırlatmaktadır. Öğrendiklerimizi sadık kaldığımız ve yaptığımız her seçimde yaşam ilkesine saygı duyduğumuz sürece yanlış yapmayız.

DNAMızı daha yüksek bir güçten bir mesaj olarak görmenin gerekleri çok geniş, tartışmaya açık, güçlendirici ve belki de bazıları için fazladır. Böyle yapma isteğimizin meyvesi kalıcı barışın anahtarından ve kendi varlığımızın mucizesinin idarecileri olarak rolümüzü yakıştırmaya bir davetten daha azını ortaya çıkarmayacaktır. Bu malzemenin öne sürebileceği pek çok imkânın ışığında, Tanrı'nın Şifresi aklımızdaki tek bir amaç için yazılmıştır: insanlık ailesini farklılıklarımıza dayalı olarak bölen herşeyden çok daha üstün olan tek bir birlik ilkesini net ve basit bir şekilde gözler önüne sermek.

Tek bir cümleyle, öngörülü, gelecekçi ve sosyal mimar Barbara Marx Hubbard durumumuzu şöyle özetliyor, "bugün bilinçli evrim ve güçlerimizi yanlış kullanmamız sonucu olmakta olan neslimizin tükenişi arasında bir seçim yapmalıyız," (6) Bu kitap bir seçimimiz olduğuna inanmamız

için bir neden olduğunun ve bir zamanlar üstesinden gele-
nilemez olan global ailemiz içindeki farklılıkları birleştiren
tek bir ismin gücünün hikayesidir. Bilimin, teknolojinin ve
barışın varlığının türümüz tarihindeki bu en büyük sorgula-
masına girerken Tanrı'nın Şifresi bir çözüm olma niyetinde
değildir. Farklılıklarımızla ilgili bu derece vurgulamaların ya-
şandığı günümüzde, bu kitap sadece bir başlangıç noktası
olmayı amaçlamaktadır.

— **Gregg Braden**

Taos, New Mexico

Aralık, 2003

BÖLÜM

- 1 -

Biz Kimiz?

*Gizemin Kendisinden
İpuçları*

*“İnsanın sefaletine neden olan
çoğu zaman aptallık değil, cehalettir,
özellikle de kendimiz hakkındaki cehaletimizdir.”*

— CARL SAGAN

“The Demon-Haunted World” ve
“Science as a Candle in the Dark”ın yazarı

TARİH:

Farklılıklarımızın Hikayesi

Bizler aşırılıkların ve çelişkilerin gizemli bir türüyüz. Denir ki, her bir vizyonumuzu yaşama geçirme gücüne sahipken, bizler en güzel rüyaları görme ve en karanlık kabusları barındırma yeteneğine de sahibiz. Belki de şimdiye kadar tarihin hiç bir döneminde dünyamızı kendimizi böylesine ayrı ve yalnız hissederken bu kadar da çeşitlilik içinde paylaşmamıştık. Aynı zamanda, geleceğimizin olanakları asla bu kadar umut verici ama aynı zamanda bir o kadar da korkutucu olmamıştı. İşte bu aşırılıkların bağlamında, dünyamızda birlik ve yaşamlarımızda daha derin bir anlam arıyoruz.

Türümüzün yaradılışın kasti bir hareketi olarak varolduğunun inkar edilemez bir kanıtını – kanıtlanabilir delil – keşketmek ne anlama gelirdi? Her kadının, erkeğin ve çocuğun her bir hücresinde yaşamın kendisinin kimyasal bir şifresi olarak saklı olan Tanrı'nın kadim isminin varlığına tanık olsaydık yaşamlarımız ve dünyamız ne kadar farklı olurdu? Böyle bir mesaj paylaşıldığı anda, bildiğimiz dünya artık asla aynı olamazdı.

Dualarımızdaki Tanrı'nın – İslam'ın Allah'ının, Yahudi-Hıristiyan inançlarının Lord'unun, Hindu geleneklerinin Yüce Tanrı'sının ve Amerikan yerlilerinin Ulu Ruhu'nun – aslında aynı Tanrı olduğunu keşfetmenin ardında yatan anlamı hayal edin. Son 2000 yıl boyunca, Tanrı adına yapılan zulümlerin, etnik temizliklerin, dini savaşların ve engizisyonun aynı edebi mesajın yanlış anlaşılması olmasından dolayı yapıldığını bilmenin eski yaraları iyileştirebileceğini düşünün!

Böyle bir keşfin ortaya çıkışıyla, geçmişimizin korkunçluklarını haklı gösteren nedenler artık kullanılamaz hale gelirler. O andan sona, farklılıklarımıza dayanan gaddarlıklarda cehalet kullanılamayacaktır. İnsan ırkının ortak mirasının inkar edilemez delili sayesinde, Tanrı adına çatışma sadece çatışma yaratma seçiminden ortaya çıkacaktır. Böyle bir anda, bizler yeniden başlayabiliriz.

Doğru Yanıtları Yanlış Yerlerde Aramak

Böylesine güçlü bir delil var mı? İnsanlığın en kutsal sorumluluğunun bir kaydı zamana ve medeniyetin tahribatlarına direnmiş, yaradılışımızın şafağından beri keşfedilmeyi beklemiş olabilir mi? 4000 yıldan fazla süredir, bilginler bizden önce gelenlerin – yazılmış tomarların, kalemle oyulmuş duvarların ve ilk çağların parçalanmış metinlerinin – yıllanmış kayıtlarında ipuçları ararken özellikle bu soruları sordular. Uzak manastırlardaki kütüphanelerde, bir kerede tek bir harfin çevrilebildiği bezdirici elyazmaları parçalarında ararlarken, buldukları şeyler ilginç ama araştırmacıların beklentilerini karşılamaya çok uzaktı. Öte yandan, varolan şeyler gizemimizin çözümünün ipuçlarıydı ve bu ipuçları geçmişimizin yazılı kayıtlarının eksik olduğunu ve sadece görünen-den çok daha yüce bir şeyin sadece bir bölümünü ortaya çıkardığını söylüyordu.

Kabala'nın kadim Yaradılışın Kitabı, Sepher Yetzirah'da yazılı olan gizem dolu pasajlardan Delfi'deki Apollo'nun

Tapınağı'nın girişindeki orjinal yazıtlara kadar, Yaratıcımızın kimliği ve türümüzün başlangıcı hakkında uzun zamandır unutulmuş olan yanıt taşıyan evrensel bir anahtardan - bilginin bir zaman kapsülüne - bahsediliyor. Bu anahtar aracılığıyla, bizi şu ana kadar bölen inanç, kalıt ya da tarihsel farklılıklar arasında köprü kuran bir neden verilmektedir. Bu tür paragrafların konusu aldatıcı bir biçimde basittir. Çok uzun zamandır kabul edilen özgün geleneklerde bulunan güçlü ve etkin bir dille, en derin gizemlerimize yanıt bulmak için "Kendini tanı"maya ve "İçinde ara"maya davet edildik.

Bilginler, yaşamımız boyunca kazanacağımız deneyimler sayesinde en kadim bilgeliği kazanacağımızı düşünerek bu tür yazıları mecazi olarak gördüler. Birkaçı, modern dünyamızda varolan felaketler ve sorgulamaların aslında kendi içlerinde ve kendilerinin önemli öğretmenleri haline geldiğini tartışmışlardır. Öte yandan, "içine bak" davetinin daha fazla bir anlamı olabilir mi? Bu tür yazılar, yaradılışımızın ipuçlarını bulabileceğimiz birer direktif - hakiki talimatlar - olarak görülüp harfi harfine alınabilir ve doğrudan okunabilir mi?

Eski çağrıların yeni bir yorumu gizemlerimizin anahtarının, Tanrı'nın yarattığının tamamlanmış eserinden yani biyolojimizden bahseden en kutsal saydığımız geleneklerde bulunabileceğini öne sürmektedir. Kırık dökük tapınaklardan ve harap olmuş el yazmalarından geriye kalanlardan incelemeye, en derin gizemimizin anahtarı yaşamın kendisinin ifadesinde saklı tutuluyor olabilir.

Kavramsal olarak, yaratıcısının kanıtı için yarattığı bir şeyin için içine bakma fikri bugün yaygın olan bir uygulamadan çok da farklı değildir. Karmaşık elektronik biliminden bir sanatçının tuvalinin sadeliğine kadar başarılarımızın başkaları tarafından bilinmesi arzusu insan doğasının bir parçası olarak görülmektedir. Arabalarda, ev aletlerinde, içimizi harekete geçiren müzikten hiç ses çıkarmadan bize esin kaynağı olan heykellere kadar, onu yapanın imzasını bulmak için sadece o çalışmanın kendisine bakmamız gerekir.

Eğer bizim Yaratıcımızın bir "imzası", gerçekte, zaman ve doğa elementlerinden sağ kurtulmayı başarmışsa, o zaman işaretin bedenlerimizin içinde kalmış olması çok mantıklıdır.

Böyle bir imzayı açığa çıkarmanın sırrı öncelikle bizi dünyamız ve belki de daha da önemlisi birbirimiz ile bağlayan evrensel ilkeleri tanımamız gerektiğidir. Böyle yaparak, geçmişî arayışımızın bizi sabırla varoluşun en eski bilgi kaynağına, yaşamın kütüphanesine yönlendiren bir katalizör olduğunu anlayabiliriz.

Geleceğimizin anahtarının geçmişimizde yattığı söylenir. Afrika'nın Olduvai Gorge bölgesinde ilk dönem hominidlerini bulmasıyla alkışlanan antropolog Louis Leakey bir keresinde "Kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi bilmeden gerçekten ilerleyebileceğimizi düşünmüyorum," demiştir. Daha sonra, 20. yüzyılda, Louis Leakey'in oğlu antropolog Richard Leakey babasının duygularının önemini tekrarlamış, "Bugün nerede olduğumuza bir anlam vermek için nereden geldiğimize bakmamız gerekir," demiştir. (1)

Tarih yolculuğumuzun hikayesidir. Zamanın sayfaları arasında, kimlik arayışımızın, kim olduğumuzu sorgulamamızın ve özellikle de yaradılış planına nasıl uyduğumuzun yaşayan bir kaydını kaleme aldık. Mirasımız bizden önce gelenlerin – geçmişimizin yapı taşlarının – ulusları, aileleri, savaçları ve başarıları olarak saklandı. Toplu olarak, kendimizi tanıma çabasında duyularımız ve inançlarımızın en son sınırlarını sorgularken geride çevirmediğimiz bir kaç kapalı taş bıraktık.

Tarihimizin büyük bölümü çok daha yüce bir gücün varlığında lütuf bulma girişimimizi yansıtır. Mısır'ın çöllerindeki heybetli tapınaklar, Yukatan'ın balta girmemiş ormanlarında gizlenmiş gözlem evleri, Peru dağlarındaki mabetler ve Avrupa'daki büyük katedraller Tanrı hakkında asla değişmeyen fikrimizi memnun etmek ve ona daha yakın olmak için tarih boyunca gösterdiğimiz çabaları hatırlatır. Tarih bize ayrıca kendi zamanlarının kabul edilmiş inançlarını paylaşmada başarısız olmuş kişilerin ve tüm bir halkın deneyimlemiş olduğu sonuçları da hatırlatır.

Farklılıklarımız Tarafından

Tanımlanan Bir Tür

Çeşitliliğin olduğu dünyamızda, bizi birleştirecek ilkelere odaklanmak yerine bizi bölen farklılıklara odaklanmak çoğu zaman çok daha kolay olmuştur. Bizimki din, derimizin rengi, toplumlarımızın serveti ve teknolojimizin ileri oluşu ile tanımlanan bir türün hikayesidir. Bilimadamlarının dünyamızın var olduğunu tahmin ettiği 4.5 milyar yıl içinde, en yakın insan atalarımız sadece 250000 yıl önce ortaya çıkmıştır. Bu göreceli zaman parçası boyunca, farklılıklarımızı bulmayı ve onları ayrı olma duyumuza besleyen sınıf ve toplumun görünmez sınırları içinde ikiye katlamayı başardık. Bu sınırlara dayalı olarak, küresel ailemizin sayısız üyesi mantıklı ve sevecen insanların düşünemeyeceği ve hatta hayal bile edemeyeceği şekillerde acı çekmiştir. Birlikte, eziyetlerle, engizisyonlarla, kölelikle ve yeryüzünden tüm bir soyu yok etme girişimleriyle noktalanan bir tarihin karanlığını paylaşmaktayız.

Bugün, hastalıklarla savaşmamıza ve hayatlarımızı daha uzun yaşamamıza olanak tanıyan mucizevi teknolojiye korku ve merakla karışık bir saygıyla bakmaktayız. Aynı zamanda, bir çok insanın korumak için savaştığı yaşamlarının “insanın insan yaptığı insanlık dışı davranış” dediğimiz zulüm ve şiddetle rutin bir şekilde yok edildiği bir dünyada buluyoruz kendimizi. Geçtiğimiz yüzyılda yapılan ve tek bir günde çok büyük sayıda yaşamı yok edebilecek yüksek teknolojik silahlar geliştirilirken, tarihçi Eric Hobsbawn’ın “bilinen tarihin en öldürücü yüzyılı” olarak adlandırdığı dönemi yaratmada tarih çok daha derin birşeyin var olduğunu göstermektedir. (2)

Onun “siyasi olarak harekete geçirilmiş katliam” dediği şey tarafından alınan ücret değerlendirmesinde, Carer Hükümetin altında çalışan eski ulusal güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinski, 1993 yılında farklılıklarımıza dayalı şiddetin

20. yüzyılda 167 ila 175 milyon yaşama malolacağını – kabaca İngiltere, Fransa ve İtalya'nın toplam nüfuslarına eşit! – tahmin etmiştir. (3)

Sınırlar ve kaynaklar boyunca devam eden savaşlarla beraber, geçen yüzyıl felaketlerin farklı bir şekilde yükselişine tanık oldu – toprak ve doğal kaynakların sahiplenmesinin ötesinde prensiplere dayanan toplumları acımasızca “temizleme” çabaları. 1948 yılında, Birleşmiş Milletler Genel Topluluğu bu tür şiddeti, “tüm bir insan grubunun varolma hakkının inkar edilmesi” olarak tanımlamak amacıyla soykırım terimini kullanmaya karar verdi. 1948 BM Soykırım Konvansiyonunun II. Maddesinde insan nüfusuna bakılarak soykırım beş kategoride tanımlandı ve açıklandı:

1. Toplum üyelerini öldürmek.
2. Toplum üyelerine ciddi bedensel ve zihinsel zararlar vermek.
3. Tümden ya da bölüm bölüm o toplumun fiziksel yıkımını gerçekleştirmek için tasarlanmış yaşam koşullarını bilerek zorlamak.

Soykırımı Bağlı Ölüm	
Olay	Tahmini Ölü sayısı
Haçlı seferleri (1095-1291)	1.5 milyon ⁽⁴⁾
Atlantik köle ticareti (1700-1850)	18 milyon ⁽⁵⁾
Amerikan Yerlilerinin Yok edilmesi (16.-19. yüzyıllar)	20 milyon ⁽⁶⁾
Yahudi soykırımı (II. Dünya Savaşı)	5.8 milyon ⁽⁷⁾
Polonyalı soykırımı (II. Dünya Savaşı)	5.0 milyon ⁽⁸⁾
Tibetli soykırımı (1959-2000)	1.2 milyon ⁽⁹⁾
Balkan soykırımı (II. Dünya Savaşı'ndan 1997'ye kadar)	1.5 milyon ⁽¹⁰⁾
Vietnam, Kamboçya ve Laos savaşları	2.2 milyon ⁽¹¹⁾

Şekil 1.1: Engizisyonlardan ve soykırımlardan ölenlerin tahmini sayısı. Her ne kadar Haçlı Seferleri metinde tartışılan zaman aralığından önce olmuş olsa da, karşılaştırmaya eklenmişlerdir. Balkanlar'ın istatistiği belgelenmemiş sivil ölümleri içermemektedir, onlarla birlikte 4.8 milyonu bulmaktadır (12). Tahminler tarihi kayıtlardan alınmıştır.

4. Toplum içinde doğumları engellemeye yönelik önlemler almak.
5. Toplumun çocuklarını zorla başka bir topluma nakletmek.

İrk, din ve miras farklılıklarına dayalı soykırım şekli Brzezinski ve diğerlerinin etnik temizlik olarak belgeledikleri büyük ölümlerden sorumludur.

Her ne kadar bu tür zulimlerin tarihi modern çağımızdan çok önceleri başlamışsa da, Amerikan yerlilerini topraklarından sürmek ve günümüz trendi haline gelen yaşam şekillerini yoketmek 300 yıllık bir soykırım çabası gerektirmiştir ve bu günümüze kadar gelmiştir (bkz. Şekil 1.1). Afrikalıların Atlantik köle ticareti ve 17. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar süren Amerikan yerlilerinin soykırımı arasında, son yüzyılın dehşetinden önce, yaklaşık 40 milyon insan din, ırk ve miras farklılıkları yüzünden ölmüştür. 20. yüzyılın Avrupa'daki 2. Dünya Savaşı'ndaki Yahudi soykırımı; 2. Dünya Savaşı sırasında Hristiyanların ve Katoliklerin Polonyalı soykırımı; ve Balkan bölgesi, Vietnam, Kamboçya, Laos, Afrika ve Tibet'de meydana gelen etnik temizlikler dahil yapılan tüm gaddarlıklar sonucu bu sayı 53 milyonu geçmiştir.

Soykırım, AIDS ve Doğal Felaketler Sonucu	
20. Yüzyılda Gerçekleşen Ölümlerin Karşılaştırması	
<u>Ölümlerin Nedeni:</u>	<u>Yaklaşık Sayı</u>
Soykırım (Bilinen tüm olaylar)	80.0 milyon ⁽¹³⁾
AIDS	11.7 milyon ⁽¹⁴⁾
<u>Doğal Felaketler</u>	<u>3.5 milyon (15)</u>
Toplam	15.2 milyon

Şekil 1.2: 20. yüzyılda din ve inanç farklılıkları, AIDS ve doğal felaketler yüzünden ölenlerin tahmini sayısı. Doğal felaketlere kuraklık ve kıtlık gibi olaylar dahil edilmemiştir.

İnsanı böylesine sersemleten sayıları bir perspektif içine koyduğumuzda, son yüzyıl kanlı savaşları yüzünden, aynı

dönem içinde ortaya çıkan tüm önemli doğal felaketler ve AIDS salgınında kaybedilenlerden beş kat daha fazla yaşamın – her yaştan 80 milyon çocuk, kadın ve erkek – etnik, dini ve felsefi çatışmalara dayalı şiddet sonucu yokolduğu görülmektedir (bkz. Şekil 1.2). Tarihçiler genelde bu sayılar üzerinde anlaşıp olsalar da, sayıların kedisi anlattıkları hikayenin büyüklüğü yanında çok daha az önemlidir. Belki de, bu nedenle son yüzyıl aynı zamanda “barışın öldürüldüğü” yüzyıl olarak bilinir. (16)

Barış: Savaşın Yokluğundan Daha Fazlası

Gelecek kuşaklar 20. yüzyılı tarihin kaydettiği en şiddet dolu yüzyıl olarak öğrenecekler. 21. yüzyılın ilk yıllarında, böylesine vahşi bir tanımlamanın devam etmesi için düşüncelerin çoğu sorumludur. Hindistan, Pakistan, İran ve Güney Kore gibi ülkelerdeki nükleer silah programlarının artışının yeniden canlanmasıyla, geçen yüzyılın ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki Soğuk Savaşa benzer silah yarışları yeni milenyumda sahnedeki yerini aldı. Terörizm, sivil savaş ve dini farklılıklarıdan gelen tehlike, geçen yüzyılı bozan şiddet ve acının yeni milenyumun ilk yıllarına miras kalacağı ile ilgili küçük bir şüphe doğurmaktadır.

Çatışmaların çaresini bulmak için siyasi girişimler her zaman

Çatışma Halindeki Ülke	Özel Görevin Başladığı Yıl	Çatışma Halindeki Ülke	Özel Başladığı Yıl
Orta Doğu	1948	Gürcistan	1993
Hindistan ve Pakistan	1949	Bosna/Hersek	1995
Kıbrıs	1964	Prevlaka	1996
Golan Tepeleri	1974	Kosova	1999
Lübnan	1978	Sierra Leone	1999
Irak-Kuveyt	1991	Kongo Cumhuriyeti	1999
Batı Sahara	1991	Etiyopya ve Eritre	2000

Şekil 1.3: 2002 yılında Aktif Birleşmiş Milletler Barışgücü Özel Görevleri. (17)

en çok tercih edilenler olsa da, bu tür girişimler işe yaramadığı zaman, ateşkes yaklaşımı geniş bir askeri girişim olmuştur: zorbalığın güçlerini ek bir zorbalığı önlemeye yönelik daha büyük bir güç ile yenmek. Bunlar özellikle Bosna ve Herzegovina'dan Sierra Leone ve Doğu Timor'a kadar kendilerini değişik yerlerde kanıtlamış olan güçlerdir.

21. yüzyılın ikinci yılında, Birleşmiş Milletler bu tür 15 barışgücü özel görevine daha girişti, böylece kurulduğu 1945 yılından bu yana sürdürdüğü özel görevlerin toplam sayısı 54'e çıkmış oldu (bkz. Şekil 1.3). bugün, BM barışgücü görevlerinin büyük bölümü Doğu Avrupa, Afrika ve Orta Doğu'ya odaklanmış durumdadır.

BM güçlerinin amacı belli bir coğrafi bölgede barış ve istikrarı sağlamak olmasına rağmen, bir güç şovu ile çatışmayı dindirdikleri yerlerde sağladıkları barış zorla kabul ettirilmiş bir barış olmaktan öteye gidemedi. Buna ek olarak, BM güçlerinin uluslararası doğası, dünyanın çoğunluğunun barış güçlerinin arkasında olduğu ve eğer istenirse, "resmi" bir konumdan, durumu düzeltmek için çok daha büyük bir askeri gücü sağlamayı vaadedebileceklerini hatırlatan bir güç olarak hizmet vermeye başladı. Öte yandan tarih göstermiştir ki, uzun dönemde, kabul ettirilmiş bir barış genellikle etkisizdir. Açıkça, bu tür görevlerin sayısı ve süresi bize önemli bir ders vermektedir.

İçi su dolu bir balona parmağınızla bastırdığınızı ve balonun başka bir yere doğru esnediğini düşünün, dünyanın bir bölümündeki acı ve öfkeden kaynaklanan şiddeti bastırmak çatışmanın sona ermesini sağlamaz. Askeri birlikler ve yaptırımlar belli bir bölgede şiddetin dışa vurumunu zorlaştırarak çok iyi bir iş başarırken şiddetin kökünde yatan gerilim devam eder. Gücün şiddetin yoğunlaştığı bölgelerdeki isyanı bastırmak için kullanımını takiben, gerilimin belli bir bölgede anında çok daha büyük bir oranda ortaya çıktığını görmek şaşırtıcı olmamalı.

Bu açıdan bakıldığında, askeri arabuluculuk geçici bir

çözüm, varolan çok daha derin bir krize hızlı bir çözüm olarak görülebilir. Günümüz dünya şartlarının genel durumu içinde, bu tür karşılıklar kısa dönemde hayat kurtarma anlamında adına anlamlı olabilir. Örneğin, 1999 yılındaki Kosova krizi sırasında, sadece barışgüçlerinin duruma el koyması ile eski Yugoslavya'nın tüm köylerinin ve halklarının yok edilmesi önlenmiştir. İsrail ve Filistin halkı arasında devam eden çatışma ise yeni milenyumun ilk yıllarında tırmanmaya devam etmiştir. Askeri gücün varlığına rağmen, yenilenmiş bir şiddet dalgası oluşmuş ve gücün devamlı bir barış getiremeyeceği gerçeğini gözler önüne sermiştir.

İster akşam yemeği için bir araya gelmiş bir aileden bahsedelim, isterse de tüm dünyadan, gerçek barış basitçe çatışmanın olmamasıdır. Devamlı barış, devletler ve uluslar arasında meydana gelmeden önce insanların zihinlerinde ve kalplerinde gerçekleşmelidir. Dünyada barışı koruma çabaları şiddetin kısa süreli engellenmesinin anahtarı olsa da ve herhangi bir çatışmanın barışçıl bir çözüme doğru çok önemli bir adım sağlasa da, sonuçta değerli zamanı satın almadan biraz fazlasını yapmış olurlar sadece. Soru, bu süre zarfında bizleri bölen konuları çözmeye başka bir yol bulmak için gerekli bilgeliğe acaba sahipmiyizdir.

Bu sorunun yanıtı sadece geleceğimizle ortaya çıkabilecekken, bir konuda emin olabiliriz: geçmişimizden ders alabiliriz. Her bir çatışma, her savaş ve etnik temizleme girişimi bizlerin Yaratici ve yaradılışın kendisi ile olan ilişkimizin bir yansıması olarak görülebilir. Yaşamı önem verdiğimiz ve küresel bir ailenin bir üyesi ve Yeryüzünün yöneticileri olarak gördüğümüz zaman, davranışlarımız bu inançlara yansır. Tarih göstermiştir ki, birbirimize ve yaşamın ilkesine saygısızlık etmeyi seçtiğimizde, şiddetli bir rekabet ve saldırının aşağı doğru çeken girdabını deneyimliyoruz. Roma'nın düşüşünden eski Sovyetler Birliği'nin parçalanmasına kadar, bu basit gerçeği unutmak en güçlü uluslardan bazılarını tarihten tamamen silmiştir.

Yeni bir yüzyılın doğumunda kendimizi nasıl görüyoruz? Son yüzyıldaki savaşların, etnik temizliklerin ve güç kavga-larının yoğunluğu bir ipucu verebilir. Böylece de dünyamız bu tür krizlere karşılık verebilir.

Bugün, kendimizi tanıma arayışı devam etmektedir. Gün-lük yaşama şeklimiz yaşamlarımızda çok daha yüce bir an-lamın özlemini çektiğimizi göstermektedir. Uzun bir süredir dolaşp duran bir kabilenin yolculuğunun nedenini unutma-sı gibi, yaşamın deviniminin içinden geçiyoruz ve bir işaret, ne yarattığımız ve ne olduğumuzla ilgili bize bir anlam ve-recek birşeyler arıyoruz.

Yaradılışın İçindeki Yerimizi Aramak

28 Nisan 2001'de, kozmosdaki yerimiz anlamak için ya-pılan araştırmada bir kilometre taşı gösterişli küçük bir laf olarak gelip gitti. Akşam haberlerinde kısa bir değinme dı-şında, o günün erken saatlerinde meydana gelmiş olan olay çoğunluk tarafından farkedilmedi bile. Pasifik gündüz saa-tiyle, 10:27'de Madrid, İspanya'da duyarlı bir radyo telesko-bu çalıştıran bilimadamları güneş sistemimizi terk etmesi için tarihteki ilk insan yapımı nesneden bir sinyal almışlar-dı. Ağustos 2000'den beri gemi ile olan bağlantı kesikti ve Ulusal Havacılık ve Uzay İdaresi (NASA) bilimadamları onunla bağlantı başlatmak için bir gün önce yapmış olduk-ları çalışmada, geniş uzay boşluğuna bir sinyal göndermiş-lerdi. Işık hızıyla hareket eden bu sinyal Madrid teleskobu tarafından geri döndürülmüş ve yakalanmıştı. Sinyalle birlik-te, yaklaşık otuz yıl önce Dünya'dan fırlatılan bir insansız uzay aracı olan Pioneer 10'un varlığına yeni bir inanç da gelmişti.

2 Mart 1972'de, Pioneer 10 muhtemelen bir süre sonra güneş sisteminin sınırlarına ve daha ötesine ulaşacak benze-ri görülmemiş yolculuğuna başladı. Pioneer'in işi yolculuğu sırasında bilgi yollamak ve bilimadamlarına manyetik alanlar,

2001 yılının o günü Yeryüzüne dönen sinyal 22 saat önce (Pioneer 10 yaklaşık 11 ışık yılı uzaklıktaydı, dolayısıyla sinyali yollamak 11 saat, ve sinyalin geri dönmesi bir diğer 11 saat sürmüştü), yaymış olduğumuz aynı sinyal idi. 29 yıl boyunca uzay çöplüklerinden, rasyasyon fırtınalarından kaçarak ve dipsiz uzayın sıfırın altındaki dondurucu soğuğuna dayanarak, Pioneer “hayatta kalmayı” başarmıştı ve cihazları hala çalışıyordu. Her ne kadar uzay aracının görevi gelecekte yüzlerce yıl daha sürebilecek olsa da, dolaşmış olduğu uzaklıklar yavaş yavaş böylesi bir bağlantıyı imkansızlaştıracaktır.

Ziyareti boyunca bazı noktalarda, Pioneer pekala ki, tıpkı bizim gibi kökleri hakkında ya da kendileri gibi olanlar hakkında araştırmalar yapan zeki yaşam formları ile karşılaşmış olabilir. O gün, varlığımızın kanıtıyla evimizden o kadar uzaklarda seyahat ettikten sonra, 1972 ilkbaharında dünyamızı terkeden 570 pound ağırlığındaki uzay aracı bizim ilk uzay büyükelçimiz olacak. Onu keşfedenler sembollerini anlamasalar bile, tek başına Pioneer’in varlığı konuşacaktır. Aslında tek görevi araştırma yapmak olsa da, onu bulanlar için bu, bizlerin hayata “oralarda bir yerde” başkaları olup olmadığını bilmek için – güneş sistemimizin ve ötesinin bilinmeyen bölgelerine ulaşarak – teknolojimizi kullanmayı isteyecek kadar değer verdiğimiz bir işareti olmalıdır.

Sadece Biz mi Varız?

1969 yılında aya ayak basışının ardından, tarihte başka bir dünyaya adım atmış ilk insan olan Neil Armstrong, buluşmak için herhangi bir delilimiz olmazken, olaylar zekanın başka yerde olayı tercih ettiğini kabul etmektedir. “Eğer elimizde olan en iyi bilgiye dayalı olarak tahminde bulunursak, başka bir yaşamın muhtemelen oralarda bir yerde – ve belki de pek çok yerde – olduğu sonucuna varmamız gerekir.” (18)

Armstrong'un sezgisi kendi alanlarında son derece saygın olan diğer bilimadamları ve araştırmacılardan da yankı buldu. "Başka yıldızların etrafında dönen gezegenler olduğunu biliyoruz ve bu gezegenlerden bazılarında uygun yaşam koşullarının bulunmasının muhtemel olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla sadece bizim var olmamız gerçekten tuhaf olur. Kainatın yaşamla dolu olması çok daha olası bir durumdur," diyor Berkeley, California Üniversitesinden fizikçi Dan Werthimer.

1961 yılında, astronom Frank Drake kainatımızın başka yerlerinde varolma olasılığı olan zeki medeniyetlerin sayısını tahmin edebilecek bir denklem öne sürecek kadar ileri gitti. Drake's equation (Drake'in denklemi) olarak bilinen formül bilimadamlarının zeki bir yaşam için gerekli olduğuna inandıkları yedi etkeni temel almıştır. Yıllık yıldız oluşumu oranı ve yaşam için uygun gezegenler üreten bu yıldızların sayısı gibi eğitilmiş tahminler kullanılan Drake'in denklemi kainatta 10.000 kadar zeki medeniyetin varolabileceğini öne sürmektedir (bkz. Şekil 1.5). (20)

(yıllık yıldız oluşum oranı) X
(gezegenleri olan yıldızların kesiri) X
(yaşama elverişli gezegenlerin sayısı) X
(yaşamın gelişmekte olduğu gezegenlerin sayısı) X
(zeki yaşamın meydana çıktığı gezegenlerin kesiri) X
(ileri düzey iletişim geliştirmiş zeki medeniyetlerin kesiri) X

(zeki bir medeniyetin kendi kendini yok etmeden ya da doğal nedenlere karşı dayanıklı olarak hayatta kalabildiği yılların sayısı) = (kainatta varolması mümkün olan zeki medeniyetlerin sayısı)

Şekil 1.5: Kainatımızda varolması mümkün olan zeki medeniyetlerin sayısını tahmin etmek için kullanılan radyo astronom Frank Drake'in denklemi. Not: Bu örnekte, X harfi çarpma işleminin sembolüdür.

Öte yandan, şu an için, uçsuz bucaksız kozmosun içinde tek başımızayız gibi görünüyor. Bilimadamları bugün, bulunduğumuz kainatın bir ucundan diğerine yaklaşık 17 milyar ışık yılı uzunluğunda olduğuna inanmaktalar, öte yandan Samanyolu galaksisi tek başına 100.000 ışık yılı büyüklüğündedir. Tüm kainat içinde, tahmini galaksi sayısı 200 milyardır, her bir galaksi bizimkinin de içinde olduğu 200 ile 500 milyar yıldızın aynı komşuluk bölgesinde bir yerde bulunmaktadır.

Böylesine ürkütücü istatistikler karşısında “orada bir yerlerde” zekanın varlığı ihtimali yüksektir. Hatta bazı araştırmacılar bir ya da bir kaç form ile bağlantıya halihazırda girmiş olduğumuzdan şüphelenmektedir. Somut bir bilginin yokluğunda, pek çok insan sadece “bilme” olarak tarif edilen derin bir önsezi ile yalnız olmadığımız duygusuna sahiptir. Bu bilmede, Tanrı ile bağlantılı çok daha yüce bir evrensel varlığın duygusu vardır. Böyle bir varlığın “bir” Tanrı olmadığını anlasak bile, başka bir yaşam bularak kendi esasımızın gizemini çözmeye daha yaklaşıp olmanın umudunu taşıyoruz.

Başka bir yaşam aramamızın değerini yorumlarken, Carl Sagan şöyle bir gözlem yapmaktadır, “En derin anlamda, dünya dışındaki zekayı aramak kendimizi aramak demektir.” (21) Belki de, Sagan’ın düşüncesinin temeli, köklerimizi aramanın bizi eninde sonunda yaşamın gizinin en büyük kanıtına götürme ihtimalidir: insanoğlunun gizemi.

Her ne kadar, zekanın kainatta başka bir yerde bulunma ihtimali olsa da, şimdilik insan ailesi yaradılıştaki eşsiz gibi görünmektedir. Dünyamızın ötesinde yaşayan bir varlık bulunursa ve açıkça teyid edilse bile bize benzememe olasılığı mevcuttur. Tüm olasılıklarda, bizim tek tür form olduğumuz değişmemektedir. Eşsizliğimizin ışığında, bizi birbirimizden bu kadar farklı yapan şeyin kesinlikle özelliklerimiz olduğuna görebiliriz ve bu aynı zamanda geleceğimizin en büyük tehditlerinden kurtulmak için bir anahtar tutuyoruz anlamına

gelmektedir. Öte yandan, böyle bir anahtarı bulmak için belki de, öncelikle herşeyin en eski ve en zor bilmeceğini hesaba katmalıyız... içimize bakarak kim olduğumuzu keşfetmeliyiz.

BÖLÜM 1 ÖZET

- 21. yüzyılın ilk yıllarında, insanoğlu tarihinin en büyük tehlikesi ile karşılaştı. Üçüncü bir dünya savaşı ihtimali, ilaca dayanıklı hastalıklar ve insan klonlama gibi biyolojik teknolojilerin belirsiz sonuçları bugün türümüzün geleceğini tehdit etmektedir.
- Tarihin en gelişmiş bilminin varlığında, varlığımızın belki de en temel olan sorusuna yanıt vermeliyiz: Biz kimiz?
- Tarih kendimizi bilmek için yaptığımız araştırmanın hikayesidir. Yolculuğumuz ırk, inanç, miras ve yaşam tarzının farklılıklarının nasıl "insanın insana yaptığı insaniyetsizlik" olarak tanımlanan zulümlerin temeli olarak kullanıldığı örneklerle noktalanmıştır.
- Tarihçiler 20. yüzyılı tarihteki tek kanlı yüzyıl olarak tanımlarlar. Aynı dönemde doğal felaketler ve AIDS salgınında ölenlerden çok daha fazla yaşam soykırım ve etnik temizlikler sonucu sona ermiştir.
- Son yüzyılın şiddetinin kökünde gelen pek çok konu bugün hala devam etmektedir. Çözülmemiş olan bu konular bölgesel boyuta çıkmıştır ve bugün dünya barışını tehdit etmektedir.

- Son 50 yılın teknolojisi, güneş sistemimizin ve bugün daha ötesinin en uzak bölgelerini tanımak için araştırmalarını genişletmiştir. Pioneer 10 uzayın derinliklerindeki kaydedilmiş yolculuğuna dokuza altı inç boyutlarında tasarlanmış plakası ile yıldızlararası yolculuk yapan ilk "arama kartımız" olarak devam etmektedir.
- Eninde sonunda, köklerimizi araştırmamız bizi ipuçlarının en önemlisine götürecektir gibi görünmektedir: yaşamın kendisi. Yaşamı ve özellikle de kim olduğumuzu genel olarak anlama yoluyla, varlığımızı tehdit eden farklılıkları yenmenin anahtarını keşfedebiliriz.

*“Kim olduğumuzu
ve nereden geldiğimizi bilmeden
gerçekten ilerleyebileceğimizi
düşünmüyorum.”*

— LOUIS B. LEAKEY

KEMİKLER, KİTAPLAR VE HÜCRELER:

Kanıt ve Teoriler Çarpıştığı Zaman

21 yüzyılın ilk yıllarında, tek ve gösterişsiz bir gerçekle yüzleştik. İronilerin en büyüğünde ne olursa olsun, türümüzün tarihinin en ilerlemiş bilimi ile kendimizi bulurken, hala yaşamımızın en temel sorusuna yanıt vermek zorundayız: Biz tam olarak kimiz? Varlığımızı elementlerin ve evrimin tesadüfi birleşimine mi borçluyuz yoksa bundan daha fazlası mı var yaşamımızda?

Köklerimizi Ararken

Yakın zamana kadar, insanın kökleri ile ilgili bilimsel tartışmalar genel olarak atalarımız olduğuna inanılan fosilleşmiş artıkların keşfine dayalıydı. İlk kez 1859 yılında Means of Natural Selection olarak yayınlanan Charles Darwin'in evrim teorisinin ayak seslerinde, genel fikir, türün her bir yeni neslin ailesinden gelen hayatta kalmasını sağlayacak özellikleri seçip ayırarak, uzun zaman aralıkları içinde gelişmiş olduğu idi. Bu yolla, bireylere dayanıklılık ve farklılık getiren

özellikler korundu ve cesaretlendirildi. Darwin'in teorisinin büyük bölümü Galapagos Adalarında vahşi hayatı araştırırken yolculuğu sırasında yaptığı gözlemlere ve dünya tarafından bilinmeyen fosilleşmiş yaratıkların bulgularına dayanıyordu.

Darwin'in çalışmasının yayınlanmasından önce, dünyamızın bu haline nasıl geldiği ile ilgili yaygın görüş incildeki Genesis hikayesinin harfî harfine yorumlanışının sonucu idi. Bu görüş günümüzde halen popülerdir ve en çok, kökleri 1701 yılında Anglikan papaz James Ussher tarafından öne sürülen dini öğretiye dayanan "creationism(yaradılış) teorisi" olarak bilinmektedir. Kendi zamanının İncilinde kaydedilmiş tarihi doğumlar ve ölümlerle Akdeniz ve Orta Doğu tarihini birleştiren Papaz Ussher yaradılışın ilk gününden beri meydana gelen kutsal kitaba ait olayların yanlışsız olduğuna inandığı bir kronoloji oluşturdu.

Kendi hesaplarına dayanarak, Ussher 23 Ekim 4004 B.C.E. tarihinin "Başlangıç" günü olduğunu ilan etti, böylece Dünyanın yaşı 6000 yıl olarak ortaya çıkıyordu (1). Bu kronolojiden, Ussher daha sonra incildeki ana olayların tarihlerini hesapladı, örneğin Adem ve Havva'nın Cennetten kovuldukları gün 4 Kasım 4004 B.C.E. 'e geliyordu. James Ussher'in karşılıklı kurduğu bu ilişkiler İncil'in yetkilendirilmiş versiyonlarında yayınlandı ve pek çok kişi tarafından sorgulanmadan kabul gördü.

Dünya'nın yaşının bilimsel yorumu ve bugün kabul edilen jeolojik kayıtlar ile birlikte olasılıklar creationsizmin, Başlangıç dönemi boyunca yaşamın Tanrı'nın gücü tarafından bir kerede yaratıldığını ifade ettiğini gösteriyor. Buna ek olarak, teori bulunan yeni bir tür olmadığını da vurguluyor. Şu an ve geçmişte varolan tüm yaşamlar – insan yaşamı dahil – asıl yaradılışın sonucudur ve sabit ve değişmez olarak kalmıştır.

Bugün Dünyamızı oluşturan fiziksel özellikleri anlatmak için, creationistler geçmiş olayların en yıkıcı bölümlerine bakarlar. Katastrofizizm olarak bilinen bu kavram bugün gördüğümüz dağların, okyanusların ve kıtaların oluşmasına

neden olduğuna inanır. Creationism ve katastrofizm teorilerine dayalı dünya görüşü James Hutton adlı bir İskoç bilim adamı tarafından 1785 yılında yayınlanan bir paramparça eden çekim örneği çalışmasına kadar rakipsiz kaldı.

Modern jeolojinin babası olarak tanınan Hutton'un The Theory of Earth adlı kitabı başlangıç zamanında meydana gelen ilahi bir müdahale ile tek bir kerede değil, dünyamızın sürekli olarak değiştiğini ve her zaman varolmuş olan doğal süreçlerin sonucu olarak evrim geçirdiğini öne sürmektedir. Hutton'un teorileri aynı zamanda gezegenimizin tarihinin ilk zamanlarında çalışan güçlerin halen faaliyette olduğunu ve süreçlerin günümüzde devam ettiğini iddia etmektedir. Günümüz araştırmacıların geçmişe bir pencere açmasını sağlayan işte bu değişimlerin devam eden şeklidir. Bu basit kavram aracılığıyla, şu an geçmişin anahtarı haline gelmektedir (2). Her ne kadar bu ilkeler bugün bizlere açık görünse de, Hutton'nunkiler gibi teoriler yaşadıkları dönem için radikaldir.

Darwin, Hutton'un ve diğer bilim adamlarının çalışmalarını biliyordu, (3) ve onların fikirleri 1831 ile 1836 yılları arasında yaptığı ünlü HMS Beagle yolculuğu sırasında Darwin'in gördüklerine bir açıklama sağlayarak evrim teorisine katkıda bulunmuşlardı. Yolculuğu boyunca, Darwin kendi zamanındaki bilim adamlarının gördüklerinden son derece daha fazla çeşitte bitki ve hayvan gözlemlemişti. 1859 tarihinde, seyahatini tekrar gündeme getiren bir gazete yapmış olduğu seyahatin Darwin'in kişiliğinde yarattığı etkileri yazmıştı:

"Bir doğa bilimci olarak HMS Beagle'a geldiğim zaman, Güney Amerika'nın yerlilerinin dağılımındaki ve o kıtanın şu anki ve geçmişteki yerlilerinin jeografik ilişkilerindeki bazı gerçeklerden çok daha fazla etkilene miştim. Bu gerçekler türümüzün köklerine – en büyük filozoflarımızdan birinin de dediği gibi, gizemlerin gizemine – ışık tutmak gibi gelmişti."

Darwin'in buluşlarının merkezi Galapagos Adalarındaki çeşitli türlerdeki kuşlar üzerine gözlemleriydi. Londra'ya dönene kadar ispinozların farklı ailelerinden toplanmış örneklerin aslında aynı ailenin varyasyonları olduğunu düşünmemişti. Darwin'in karşılaştığı soru, farklı adalarda birbirlerinden ayrı bir şekilde gelişmiş olan ispinozların arasında gaga şekli ve büyüklüğü gibi farklılıkları nasıl açıklayacağı idi. Her ne kadar daha büyük olsalar da, günümüz hayvanlarına benzeyen yaratıkların fosilleşmiş artıklarının bulunması da, Darwin'in karşılaştığı gizeme eklenmişti.

Bilimsel gibi görünen metodlar kullanarak, Darwin tarihi yolculuğu sırasında keşfetmiş olduklarını anlatmak için zamanının en iyi teorisini kullandı. Bugün, bu çalışmanın sonucunu doğal seçmeler ve evrim teorileri olarak biliyoruz. Aslında, bu teoriler basitçe her bir halkın içinde farklılıklar olduğunu söylemektedir. Büyük cevizleri yemek için büyük gagalar ya da korunmak için kamuflaja benzeyen renklenme gibi yaşamlarını destekleyen özelliklere sahip üyeler ve onların çoluk çocukları, bu tür özelliklere sahip olmayan kendi türlerinden diğer üyelere karşı bir üstünlüğe sahiptirler.

Zaman geçtikçe ve şartlar değiştikçe, özellikleri olanlar, bu tür özelliklere sahip olmayanların karşısında hayatta kalma mücadelesini kazanacaklardı. Bunun nedeni o üyelerin daha uzun süre yaşamaları ve istenilen özelliklere sahip daha fazla çocuk doğurmalarıdır. Yavaş yavaş, bu canlılardaki değişim yepyeni türlerin ortaya çıkmasına neden oldu. Sonraları yazdığı *The Descent of Man* adlı kitabında, Darwin tıpkı diğer yaşam formları gibi, insan türünün de kesinlikle son derece uzun zaman aralıkları sonucu meydana gelen evrimsel bir seçme ile, bu tür bir sürecin sonucu olduğu inancını belirtmiştir.

Evrim mi Uyarlama mı?

Charles Darwin tarihi seyahatinden 1836 yılında dönmesine rağmen, bulduklarını halkın dikkatine sunması 20 yıl sonra olmuştur. Bir 'gazete ekinde, Evrim ve Doğal Seçme Teorisi Londra'nın Linnean Topluluğuna sunuldu, Darwin bulduklarını benzer sonuçlara varmış olan ama bunları destekleyecek bir kanıta sahip olmayan bilim adamı Alfred Wallace'a sundu. Böylece Darwin'in teorisinin tüm hikayesi The Origin of Species'de yayınlandı ve dünyanın dört bir yanından bilim adamları tarafından yürekten onaylandı.

Her ne kadar Darwin'in çalışması iyi düşünülmüş, titizlikle belgelenmiş ve bilimsel metodların ışığında yapılmış olsa da, bugün gittikçe büyüyen bir dizi delil bunun insan köklerinin hikayesini tamamen anlatmadığını ya da bizlerin evrimin bir sonucu olduğumuzu kanıtlamadığını öne sürmektedir. Bu, bir evrim formunun meydana gelmemiş olduğu demek değildir, zira çevrelere uyum sağlamak için insan gruplarına gereken özellikler bilinmektedir ve çok iyi belgelenmiştir. Belki, bir evrim sürecinden ziyade, daha iyi uyum sağlama yeteneği bu tür gruplarda gözlemlenmiş olanı daha iyi tanımlamaktadır.

Örneğin, Kuzey Kutbu ve Sibirya'daki yerli kabileler gözlerinin etrafına fazladan bir deri geliştirmişlerdir, bu her gün dışarıda ve evlerinde kar ve buzdan dik açı yaparak yansıyan güneş ışığından onları korumaktadır. Her ne kadar bu özelliğe çevrelere uyum sağlamanın doğrudan bir karşılığı olarak inanılıyor olsa da, aslında bu sadece görüşlerinin deki bir değişikliktir.

Bu tür kabilelerin üyeleri kutup bölgelerinin sert koşullarına kendilerini adapte ettiler ve en az 10.000 yıl orada yaşadılar. Öte yandan, o zaman diliminde, yeni insan türleri geliştirmediler ve geliştireceklerine dair bir kanıt da yoktur. Genetik olarak, bu insanlar hala Homo sapiens sapiens türüne dahiller. Bedenleri basitçe dünyalarında varolan çevre koşullarına uyum göstermişlerdir.

Benzer şekilde, yeryüzünün denizden en yüksek yerlerinde yaşayan insanların bedenlerinin hayatta kalma olasılıklarını değiştirecek özellikler geliştirdikleri belgelenmiştir. Dünyanın en yüksek sıradağları Güney Peru'daki And Dağları ve Nepal ile Tibet arasında göğe uzanan Himalayalardır. Çalışmalar, yüksek kesimlerde sürekli olarak yaşayan insanların alyuvar hücrelerinin sayısının deniz seviyesinde yaşayanlardan %30 daha fazla olduğunu göstermiştir. (5)

Genel olarak, şartları aşırı olan yerlerde yaşayan insanlar bedenlerinin işleyişlerini atmosferdeki soğuk hava, düşük nem ve oksijen koşullarında hayatta kalmak için değiştirirler. Alyuvar hücrelerindeki artış kanın oksijen taşıma yeteneğini artırır ve böylece dokulara giden oksijen oranı da artar. Bu ve buna benzer çalışmalar insan nüfusunun bulunduğu ortama uyum gösterme yeteneklerini açıkça belgeleyen, köklerimiz ve tarihimiz açısından evrimsel bir süreç tanımlamada eksik kalırlar.

Kanıt Evrimi Destekler mi?

Darwin'in teorilerini aklımızda tutarak, köklerimizin araştırmasını modern insanlar ile ilk zamanlardaki atalarımız arasında köprü kuracak fiziksel bir kanıtı odaklanılması gerekir. 150 yıldan beri gittikçe artan sayıda derlenen kanıtlar, atalarımızın aslında daha az gelişmişlikten gittikçe daha karmaşık yaşam formlarına doğru giden uzun zaman dilimleri boyunca değişmiş olduğunu ile sürmektedir. Kararlı bir biçimde, fosil kayıtları hakkındaki bu tür tartışmalar Kenya'daki Leakey ailesinin çalışmasına derinde etki etmiştir.

Yarım asırdan fazla bir sürede, Leakey'ler ve Tim White ve Donald Johanson gibi bilim dünyasından meslektaşları, aile ağacımızın eksik dallarını doldurmak amacıyla Doğu Afrika Rift Vadisinin uzak bölgelerinde çalıştılar. 1950'lerde, kazılar başladığı zaman, uluslararası ekiplerden birkaçı insani özellikler taşıdığı izlenimi veren kemik parçaları, dişler,

İnsan Gelişiminin Geleneksel Zaman Sırası ⁽⁷⁾

Bilimsel İsim	Genel İsim	Yaklaşık Yaş
Australopithecus	Lucy	3.2 milyon yıl önce ⁽⁸⁾
Homo habilis	Handy Man	2.0 milyon yıl önce
Homo erectus	Upright Man	1.5 milyon yıl önce
Homo heidelbergensis	Pre-Neanderthal	300-400.000 yıl önce
Homo neanderthalensis	Classic-Neanderthal	30-150.000 yıl önce
Homo sapiens sapiens	Cro-Magnon/ Modern Man	10-30.000 yıl önce

Şekil 2.1: Fosilleşmiş kanıtlardan yorumlanan atalarımızın çoğunlukla kabul edilen kronolojisi. Bu özet yaklaşıktır, zira ilk atalarımızın yaşlarını belirten tarihleri değiştiren yeni keşifler devam etmektedir.

taş aletler ve bazen de bütün bir iskelet kesiti bulmak için gevşek toprak ve toz parçacıkları arasında dikkatle incelemeler yaptılar. National Geographic'in pek çok sayısı, bugün insan köklerinin kabul edilmiş tarihini yaklaşık altı milyon yıl geri iten geçen yarım asır boyunca yapılan araştırmaları son derece güzel bir şekilde belgelemiştir (Nature, 12 Temmuz 2001).

Araştırma bugün devam etmektedir ve evrim basamakları boyunca gelişen insanın çeşitli evrelerini tanıttığına inanılan fosilleşmiş artıkların sayısız örneği ortaya konmaktadır. Dünyanın dört bir yanında, sınıflarda öğretilen bu eski hominid atalarımızın örnekleri genellikle "Kro-Magnon insan" ve "Neanderthal insan" gibi isimlerle anılır.* (* Bu buluş adını keşfin yapıldığı vadiden almıştır: Neanderthal, Batı Almanya. Her iki varyasyon da doğrudur ve tercihe bağlıdır.) Daha evvel bilinenden dört milyon yıl öncesine götürülen atalarımızın köklerinin kabul edilmiş tarihine ek olarak, Doğu Afrika'da yakın zamanda yapılan keşifler "buradan" "oraya" nasıl gittiğimizi anlamamız konusunda önemli bilgiler elde etmiştir. İnsan gelişiminin kabul edilmiş diziliminin bir uyarlaması Şekil 2.1'de gösterilmektedir.

Bunlar ve benzeri etkileyici bulgular ve köklerimiz bilgisine yapabildikleri katkılar, 20. yüzyılın sonlarındaki buluşlar geçmişimizle ilgili yeni sorulara neden olmuşlardır ve

bazı durumlarda gizemi derinleştirmişlerdir. Örneğin, eğer değişim süreci devam ediyorsa, o zaman neden modern insanın şekil ve beyin kapasitesi son 160.000 ile 200.000 yıl içinde hemen hemen aynı kalmıştır? Eğer bizler primatların az evrimleşmiş formlarından gelişmişsek, o zaman bizlerin aynı zaman dilimi boyunca bu formlarla yaşadığımızı gösteren fosil kayıtlarını nasıl izah ederiz? Diyelim ki insan türü çağlar boyunca yavaş yavaş gelişti, bizi iki ayak üzerinde yürümeye sevk eden ne oldu? 20. yüzyılın sonlarındaki iki keşif bu sorunların neden varolduğuna ve tarihimizle ilgili ne gibi cevaplar verebileceğine ışık tutmaya başlayabilir.

Genetik Gizem

Yaşamın yapı taşlarını anlatan ilk haritayı 1953 yılında James Watson ve Francis Crick yaptı. Bugün ünlü olan çift helizonlu ve DNA moleküllerinde bulunan bilgi kalıpları modeli sayesinde, eşsiz genetik özelliklerine dayanarak kişileri tanımlama bilimine bir kapı açılmış oldu. Göz ve saç renginden cinsiyete ve belli sağlık ve hastalık durumlarına karşı eğilimlerine kadar, bedenlerimizin nasıl ortaya çıktığı ve işlediğini belirleyen kodlar genetik kodumuzun elkitabında bulunuyordu. Watson ve Crick'in keşfinden bu yana, babalığı saptamak, kayıp insanları teşhis etmek ve kişiler ile belli bir suç arasında bağ kurmak için DNA'nın bölümlerini karşılaştırma bilimi suçun işlendiği yerdeki analizlerde ve adli vakalarda kilit taşı görevini görmeye başlamıştır.

2000 yılında, bu tür soruşturmalarda – bugün en yüksek mahkemelerce tanınan sonuçlar – kullanılan aynı tekniklere tarihte sadece ikinci kez insanın köklerini öğrenmek için başvurulmuştur. Saygın Nature (10) gazetesinde yayınlanan bir raporda Glasgow Üniversitesi İnsan Tanımlama Merkezi'nin araştırmacıları muhtemel atalarımızın genetik maddeleri ile modern insaninkini karşılaştıran incelemelerinden bahsettiler. Rusya ve İsveç'teki çalışma arkadaşları ile birlikte, 1987 yılında bilim adamları Kuzey Caucasus'daki bir

damla taş mağarasında bulunan olağandışı bir şekilde korunmuş olan bir Neanderthal bebeğin bedenindeki DNA'yı test ettiler.

Çocuğun bedeninin olağandışı durumu da başlı başına bir hikaye ve gizemdir. Normalde, öylesine yüksek derecede bir korunma sadece dokular donduğu zaman oluşur, tıpkı donmuş kutup bölgelerinde bulunanlar gibi. Bu ise olağandışı bir şekilde korunmuştu ve günümüz insanı ile karşılaştırıldığında bebekten 30.000 yıl yaşında DNA alınabiliyordu. Karbon tarihli bir bedenden gerçekleşen böylesi testler üstelik ilk defa yapılıyordu.

Her ne kadar bilim adamlarının kafaları halen raporun anlattıklarından karışmış olsa da, çalışma, Neanderthal ve modern insanlar arasındaki genetik bir köprünün varolma ihtimalinin az olduğu ortaya çıkarmıştır. Sonuçlar, "modern insan aslında Neanderthal'lerden gelmemiştir," gerçeğini göstermektedir.(11) Teoride, genetik karşılaştırma bilimi atalarımızın gizemini çözmesi gerekiyorsa da, sonuçlar daha fazla soruya ve evrimsel neslimiz köklerimiz hakkında "yasak" bölgeye kapı açmaya neden olmaktadır.

Genetik kodun bulunuşundan sonra, türümüzü diğerlerinden ayıran kromozom sayısı hakkında da yeni bir gizem ortaya çıktı. Biyolojik yönergeler, türümüzün her bir üyesinin kemik yapıları, beyin büyüklüğü, metabolik süreçler gibi şeylere karar veren kromozomlarında bulunmaktadır. Maymun gibi daha yüksek primatların onlara eşsizliklerini veren 24 çift ya da toplam 48 kromozomu vardır. İnsanların 23 çift vardır, bu da bize toplamda sadece 46 verir! Her ne kadar en yakın akrabalarımızla karşılaştırdığımızda bizim bir set kromozomumuzun eksik olduğu görülüyorsa da, genetik haritalarımızın karşılaştırmacı bir çalışması ilginç bir merak uyandırmaktadır.

Gen havuzumuzda eksikmiş gibi görünen kromozomlara yakından bir bakış insan kromozomu 2'nin şempanzenin kromozom 12 ve 13 ile dikkate değer bir şekilde benzer

olduğunu ve aslında onunla “uyuştuğunu” göstermektedir, sanki tek bir büyük DNA parçasında birleştirilmiş (eritilmiş) gibi. (12,13,14). Primat gen haritalarına yapılan daha ileri araştırmalar, bu “ayrılmış insan kromozomu 2”nin goril ve orangutanda da olduğunu göstermiştir. Bu kromozom farklılıklarından dolayı; doğal süreçlerin ya da eski bir melezleştirmenin böyle bir genetik karışımı yaratmış olması olası değildir. Kromozom 2'deki bu tür gizemlere ek olarak, insan ve şempanze genleri arasındaki diğer bir kaç özellik hemen hemen aynı ama ters yüz edilmiş olarak ortaya çıkmaktadır.(15) Bu buluşlar bugün bir soruyu gündeme getirmiştir: Uzak geçmişimizde yaşamlarımızın temel kodundaki böyle- si değişimlerin gerçekleşmesi için ne olmuş olabilir?

İnsan fizyolojisi ile diğer primatlar arasındaki karşılaştırmaya dayalı olarak, Homo sapienler olarak bizlerin eşsiz bir tür olduğumuzu öngören kanıt gittikçe artmaktadır. Primatları ilk formlarından doğrudan inen büyük bir gelişimin parçası olmaksızın, bu teori ilk primatlardan geliştiğimiz yaklaşımlarını bir çeşit paralel evrim olarak almaktadır. Primat ve insanın kemik yoğunluğu ve gözyaşı dökme, terleme, bedenin kürküne karşı saçın uzaması gibi yetenekleri gibi özelliklerinin bir karşılaştırılması bu teoriye güvenilirlik katmaktadır, öte yandan her iki creationism ve evrim teorisinin yandaşları arasındaki tartışmaları ateşlemektedir.

İngiliz Nature gazetesinde (12 Haziran 2003), ilk bilinen Homo sapienlere ait fosilleşmiş kafataslarının keşfini ortaya çıkaran bir yazı yayınlandı. Etiyopya'nın Orta Awash bölgesinde bulunan kalıntılar günümüzden 160.000 yıl öncesine dayanmaktadır ve aynısı olmasa bile modern insanınkilere son derece benzemektedir! Eğer evrim süreci devam ediyorsa, o zaman neden böylesine uzun bir zaman içinde bu kadar az değiştik?

Bu tür bulgular bugün yanıtlarından çok daha fazla soru üretmekteyken, her inceleme aşaması kendimiz hakkında bildiklerimize bir yenisini, kainattaki yerimizi ve yaradılıştaki

rolümüze daha fazla tanımlamayı eklemektedir. Fosil kaydındaki ek kanıt, daha az evrimleşmiş yaşam formları ile DNA paylaşmış olabilirken aynı zamanda da kendi genetik zaman dilimimizde eşsiz ve beklenmedik bir şekilde gelişmiş olabileceğimizi öngören genetik araştırmalara güvenilirliği arttırmıştır.

Fosil Kaydındaki Anomaliler

DNA çalışmalarına ek olarak, bir kaç bilimsel gazete, evrimsel merdivenin çok daha altı basamaklarındaki eski hominidlerin ilk fosillerinin bulunduğu aynı yer katmanları içinde normal olmayan insan kalıntıları – tamamen modern insan iskeletleri – keşfini rapor etti. 1913’de yayınlanan raporda, Louis Laekey’in çağdaşı Dr. Hans Reck Afrika’nın aynı bölgesinde elde ettiği, daha sonra insana benzeyen kalıntıların en eski örnekleri olarak ortaya konulacak olan bir bulguyu tanıttı. (16) Olduvai Gorge’da çalışan Dr. Reck, bugün meşhur olan “Peking man” ve “Java man”’in eski kalıtlarını üretmiş olan aynı jeolojik oluşumlardan kazınmış tamamen gelişmiş, tamamen modern insan iskeleti gibi görünen örnekler keşfetti.

Daha eski kalıntılar olarak, aynı yer katmanları içindeki modern bir iskeletin fiziksel yeri bugünkü geleneksel evrim teorisi için bir sorun teşkil etmektedir: eğer bir yaşam formu diğerinden geçiyorsa, aynı zaman dilimi içinde birlikte varolamazlar. Daha derin katmanlar daha önde tortu bırakmışsa, aralarında bulunmuş olanlar mantıksal olarak daha sonraları oluşmuş üstte olanlardan çok daha eski olmalıdır.

Genellikle birbirine bağlı gömülü nesneleri tarihleme metodu olarak kabul edilen bu tür prosedürlerden çıkarabildiğimiz sonuç, modern görünüşlü iskeletlerin çok daha ilkel insanlar ile aynı zaman diliminde yaşayıp ölmüş olmalarıdır. Eğer durum bu ise, daha sonraki bir zamanda evrimleşmiş olamazlar.

Reck’in bulgusunun hikayeleri ilk yayınlandığı zaman,

o günün kuşkucuları modern iskeletlerin yıkanmış olduğunu ya da daha sonraki bir zaman katmanında bir şekilde tutulduğunu ileri sürdüler. Her ne kadar bu tür şartlar, eğer meydana geliyorsa, sır perdesini kesinlikle açıklıyorsa da, benzer durumların keşfi (17) bulguların bizlere çok daha önemli bir şeyler gösteriyor olabilir. Bizlerin, Darwin'in ispinozlarında görülen gibi net bir evrim sürecinin ürünleri olmayabileceğimizi ileri süren bir dizi kanıt daha eklediler. Eğer modern insanlar, aslında, bizim ilkel atalarımız oldukları varsayılanlarla aynı anda yeryüzünde varoldularsa, o zaman bir sonraki soruyu sormalıyız: Onlar/bizler nereden geliyoruz?

Köklerimizin Teorilerini Birleştirmek

Teori kelimesi "belli bir olayın doğasını analiz etmek ya da açıklamak için yapılan varsayımlar" olarak ifade edilir. Yaradılış ve evrimin tarih ileri süren yaşamın başlangıcına nasıl sebebiyet verdiği teorileri kesinlikle teoridir. Her biri gözlemlenmiş kanıtları son derece farklı bir perspektiften hesaplamaya yöneliktir. Tarihteki creationizm ve evrimin tanıtıldığı dönem boyunca, her ikisi de o zamanlar varolan bilgiye dayalı olarak mantıksal açıklamalar olarak görülüyordu. Açıkça, hem creationizm hem de evrim için, bilgi kaynakları halen gelişmektedir ve yeni bilgiler gün ışığına çıkması bu teorileri bir daha gözden geçirmek için yoruma açık hale getirmektedir.

Evrim ile ilgili başlıca sorular, insanın köklerine dair te-
orinin anahtarı olan iki varsayımdan yola çıkar. Bu fikirler:

- yaşam cansız maddeden kendiliğinden başlamıştır ve
- bizleri eşsiz kılan özellikler tek başına hareket eden evrimsel güçlerdir.

Amonyak bulutları ve bitkilerdeki klorofil üreten yapı taşları ve hayvanlardaki hemoglobinler (porfirinler) gibi kimi yaşam işaretlerinin uzayın derinliklerinde varolduğu ile

ilgili güçlü kanıtlar varken, bildiğimiz kadarıyla yaşamın cansız bir maddelerden ne doğal ne de laboratuvar ortamında başladığı asla gözlemlenmemiştir. Evrimciler bu ironiyi, her ne kadar bugün yaşamın kendi kendine yaradılışını görsek de, bu tür süreçler için şartların geçmişte bir zaman varolmuş olabileceğini ve daha sonra da yaşamın kendi gelişimi ile yok edildiğini varsayarak savunmaktadırlar.(18)

Öte yandan, kendiliğinden yaşam için ısı, nem ve kimya şartları uygun bile olsa, yaradılışın öğelerine yaşamı üfleyen kimyevi özelliklerin ötesinde bir güç varolduğu görülmektedir. Bu güç Darwin'in zamanındaki teorilerde ya da günümüz törel bilgeliğinde hesaba katılmamış gibi gözüküyor.

Daha evvel de söylediğimiz gibi, eğer türler gerçekten de zamana adapte olmak yerine yeni genetik özelliklerden evrim geçiriyorsa, o zaman fosil kaydında görmeyi bekleyebileceğimiz bir olasılık da bir yaşam formundan bir sonrakine doğrusal bir gelişimdir. Öte yandan, daha önceleri inanılan türlerin zamanla birbirinden evrimleşmiş olduğunu öne süren gelişmekte olan fosil kaydının aynı zaman dilimi içinde birbiri ardına yaşamış olduğu izlenimini vermesi, doğrusal bir gelişim olarak ortaya çıkmış olmaları olasılığını azaltmaktadır.

Benzer şekilde, yaradılış teorisi Papaz Ussher'in hesaplamalarını, kaynaklarını ve iddialarının sertliğini dahil eden sorunlarla istila edilmişti. Evrim teorisi konusunda olduğu gibi, bu sorunlar teorilerin temel alındığı varsayımlardan geliyordu, bunlara dahil olan fikirler şunlardı:

- İncil'e ait yaradılışın kayıtları doğrudur ve
- İncil'e ait yaradılış kayıtları kendi tanımlarına göre tamdır.

Günümüzün en iyi bilginleri, İncil'e ait metinlerin geleneksel ve tarihi olaylar hakkında ne kadar iyi olurlarsa olsunlar fiziksel olarak tamamlanmamış oldukları konusunda

hemfikirdirler. İmparator Konstantin'in emirleriyle en az 45 Eski ve Yeni Ahit'in M.S.325 'de (19) yol edildiği dördüncü yüzyılı takiben, Papaz Ussher'in hesaplamalarını yaptığı İncil'in doğru ilan edilen versiyonu da tamamlanmamıştı.

Her ne kadar hem creationizm hem de evrim teorisi köklerimizden doğası hakkında yararlı görüşler sunmaktaysa da, her iki teorisinin kilit kavramlarını birleştirmenin şu ana kadar incelenmiş kanıtların en iyi açıklamasını sunacağını keşfedebiliriz. Yaradılışın böyle bir melez teorisi dünyamızın eski olduğunu ve jeolojik oluşumların aslında uzun zaman dilimlerinde oluştuğunu ifade eden evrim teorisinin gözlemlerini hesaba katar. Buna ek olarak, creationistlerin görüşü olan günümüz geleneksel bilimin kabul ettiğinin ötesinde özel bir gücün, bizim "yaşam" olarak gördüğümüz kıvılcımdan ve yaşamın devam etmesine neden olan şartları harekete geçirmekten sorumlu özel bir gücünü de dahil eder.

Doğrudan bir gözlemin eksikliğinde, bir teori verilmiş bir olayı açıklamada en iyi yanıttır. Gerçek şu ki, bugün yaşayan hiçbir şey yaradılışın başladığı anı doğrudan gözlemlememiştir. Şimdilik, hem creationizmden hem de evrim teorisinden alınmış elementleri birleştiren bir teori yaşamın gizeminin ve mucizesinin en iyi açıklaması olarak ortaya çıkmaktadır. Tarihleme için keşfedilmiş fiziksel kanıtları kabul ederken, aynı zamanda da dünyamızdaki insanların büyük çoğunluğu tarafından içgüdüsel olarak hissedilen çok daha yüce bir şeyin parçası olduğumuz duygusuna da yer vermektedir.

Yaşam: Tasarım Olarak

Kimya, Madde ve Kainat konulu okul kitaplarında, yaşamın tanımı kimyasal bir bakış açısı ile sunulur: "Yaşam kimyasal sistemlerin belli bir karmaşıklık türüne ve seviyesine ulaştıkları zaman sergiledikleri davranış şekilleridir."(20) her ne kadar bu tanım aslında yaşamın bir yüzünü tanımlasa da,

bizi bir boşluk duygusu ile başbaşa bırakır, sanki bir şeyler eksiktir. Bizler kabaca çağlar boyunca gelişen ve değişen kimyevi birleşimlerin rastgele ürünleri miyiz? Ya da bundan daha fazla bir şey miyiz? Bizler aslında çok iyi düşünülmüş ve mükemmel bir şekilde zamanlaması yapılmış olaylar serisi yani yaradılışın kasıtlı bir hareketi miyiz?

Eğer, insanlığın en eski geleneklerinin söylediği gibi, insan yaşamı eski ve amaçlı bir hareketin sonucu ise, o zaman bir sonraki soruyu sormalıyız: Kim, ya da hangi kuvvet böylesi muazzam bir güç, bilgelik ve vizyon gösterisinden sorumlu? Çok uzun zaman sonra, belki de ilk defa işte bu soruların yanıtında dünyamız bir anlam kazanmaya başlayabilir ve bizde yaşamlarımızın çok daha yüce anlamını bulabiliriz.

The Origin of Species'da, Darwin'in kendisi bu doğal seçmenin organlarda ve dokularda gördüğümüz uzmanlık derecesinden nasıl tek başına sorumlu olamayacağının altını çizmiştir. Tek bir gözün karmaşıklığını örnek olarak alarak, şöyle ifade etmiştir, "Bir gözü ele aldığımızda, farklı uzaklıklara odaklanmayı ayarlamada taklit edilemez bir beceriye sahip olması... bu doğal bir seçme sonucu oluşabilir mi, özgürce itiraf ediyorum, bu müthiş saçma görünüyor." (21) Bu tür gözlemlerle, Darwin bizleri kesinlikle ek bir güç ya da güçlerin yaşamın karmaşıklığına ne tür bir katkıda bulunduğu konusunda kendi sonuçlarımızla başbaşa bırakıyor.

Benzer şekilde, yaşamın tesadüfi olaylar zinciri sonucu ortaya çıkma olasılığı sorulduğunda, Francis Crick bir keresinde, "şu an elimizdeki tüm bilgilerle donanmış dürüst bir insan, bir anlamda, yaşamın başlangıcının şu an için sadece bir mucize olarak belirdiğini, ve onu ilerletebilmek için tatmin edilmiş olması gereken pek çok koşul olduğunu dile getirir." (22) Charles Darwin ilk 1830'larda gözlemlerini yaptı. 100 yıldan daha uzun bir süre sonra, inanılmaz derecede gelişmiş bilim ve deneysel metodların yardımıyla, Crick benzer sonuçlara varıyordu.

Zamanımızın en iyi fikirlerinden bazıları bugün geniş zaman dilimine ve tanınmış olan doğanın sürecine ek olarak yaşamın tasarım olarak olduğu gibi görüldüğünden şüphe duymaktadır. Bölüm şu soruyu sorarak başlar: Biz kimiz? Bir tür olarak, bu tek sorunun yanıtını aramak bizi gizem, kan dökme ve araştırmanın asırlar süren bir yolculuğuna götürmüştür. Bugün, kendimizi hangi kelimelerle tanımladığımıza bakmaksızın, bizimki ortaya çıkan ama bitmeyen bir gizemdir.

Şimdilik, mantıklı bir kesinlikle, bizlerin hayal bile edemeyeceğimizden çok daha fazlası olduğumuzu ve belki de hayal etmiş olduğumuz her şeyi gerçekleştirecek güçte olduğumuzu söyleyebiliriz. En şüpheli bilim adamı için bile, yaradılışımızın altında çok daha yüce bir zekanın gücünün varolduğunu öne süren deliller gitgide çoğalmaktadır. Yaşamın temelindeki bugün aşık olan düzen derecesine ek olarak, bu kitabın odaklandığı şey daha sonra çok daha yüce bir büyüklüğün düzenini – yaşamın kendisinin elementleri olarak şifrelenmiş alfabetik bir dil – tarif edecektir. İşte bu düzenin daha yüksek boyutu varoluşumuzun altında yatan daha yüce bir zekanın varlığını öne sürmektedir.

Tanrı'nın bir Mesajını Keşfetmek

Ne Anlama Gelirdi?

Tarihimizin en büyük nüfusuna sahip olarak uluslar yaratıyoruz, aileler büyütüyoruz, ordular topluyoruz ve şimdiye kadar varolmadığına inandığımız en gelişmiş bilimle ileri doğru yarışıyoruz. Böyle bir dünyada yaşamının verdiği zorluklar ışığında, günümüz dünyasında son derece derin, son derece güçlü ve inkar edilemeyecek kadar kişisel tek bir birleştirici mesajın her bir insanın yaşamına dokunduğu bir ilke bulmak ne anlama gelirdi? Aileler, uluslar ve dinler olarak bölen dışsal farklılıklar aracılığıyla ayrılmış olan bizler, ismi bedenimizdeki her bir hücreye harfi harfine şifrelenmiş

bir Yaratıcı'dan gelen varlığımızın bilgisine güvenerek hayatlarımızı yaşamanın ve dünyamızı inşa etmenin ne kadar farklı olacağını ancak hayal edebiliriz.

En azından, böyle bir keşif birbirimizle ve dünyamızla olan ilişkimizi açıklayan yeni bir çağın değerlendirmesi olabilir. Böyle bir mesaj kesin olarak yaradılışın Tanrı'sının kim olduğunu tanımlamada umulanı veremez, Tanrı'nın yaşam kodundaki eski isminin evrensel doğası – 20. yüzyıl bilimi sayesinde teyit edilmiş bir isim – şansa gerçekleşen kimyevi birleşimlerden ve evrimden çok daha başka bir şeyin burada olmamızdan sorumlu olduğunu öne süren kanıtlara eklenmelidir.

En basit deyimle, Tanrı'nın ismini tüm yaşamdan açığa çıkarmak, burada belli bir nedenle, dünyamızı tek bir aile gibi paylaşmak için olduğumuz gibi son derece güçlü yeni bir kanıt vermektedir. Böyle bir ilke, farklılıklarımızın bizi kuvvetlendiren bir çeşitlilik değil de, daha çok bizi ayıran nedenler olarak görüldüğü bir zamanda umudun en çok ihtiyaç duyulan mihenk taşını sunabilir. Dinine, yaşam tarzına, ırkına ya da inancına bakmaksızın, her bedenin kimyasının içinde keşfedilmiş olan bir mesaj doğal olarak öylesine evrensel bir işaret olabilir ki, geçmişimizdeki tüm farklılıkların üstesinden gelebilir.

Yakın zamanda yapılan çalışmalar böyle bir keşfin etkisinin, yaşamlarımızı dramatik ve beklenmedik bir şekilde değiştiren bir haber aldığımız zaman deneyimlediğimiz şoka benzer olabileceğini söylemektedir. Belki, böyle bir haberi kademe kademe kaynaştırabiliriz, tıpkı sevilen birinin kaybını kabullenmek gibi. En gerçek anlamda, kasıtlı yaradılışın ürünleri olduğumuz bilgisi, şu anki inanç sistemimizi yeni keşfettiğimiz bilgiyi birleştiren bilgi ile değiştirmeye davet edecektir. Yaradılıştaki rolümüzü yeniden tanımladığımızda eski inançlarımızın kaybından dolayı doğrusu kendimiz yas tutarken bulabiliriz. Böyle bir senaryoda, kaybın kabullenilmesi aşamaları – şok, inkar, reddetme, öfke ve kesinlikle, kabullenme – böyle bir farkındalığın ne kadar da derinden yaşamlarımıza dokunabildiği hakkında ipucu vermektedir.

Takip eden olağanüstü keşif şöyle bir birlik ilkesini net olarak tarif eder: Tanrı'nın eski ismi, varlığımızın en derin dokusunda şifrelenmiştir. Başlangıcımızdan beri en derinimize saklanmış olan şifre arayışımızın yolculuğumuzu içe doğru, tüm yaşamların esasına doğru götüreceği anı beklemişti. Belki, Tanrı ile paylaştığımız sırrı ve yaşamın birbirimizin varlığında bile zamanımıza yeni bir anlam kattığını keşfetmek bizi şaşırtmamalıdır.

BÖLÜM 2 ÖZET

- Evrim ve creationizm teorileri kendi içlerinde bizlerin geçmişimiz olarak gördüğümüz kanıtları açıklamada yetersiz kalmaktadırlar. Her iki teoride de bazı şeyler eksik gibidir.
- Yaradılışın Hibrid teorileri, evrim ve creationizmin elementlerini birleştirme, eklenmiş bir etkenin – nedeni daha açıklanamamış bir güç – yaşamımızın başlangıcından kilit rol oynamış olabileceğini öne sürmektedir.
- Eski gelenekler insanlığın en derin gizemlerinin, ipuçlarının ve barış ve hayatta kalmamızın anahtarının Tanrı'nın tamamlanan eserinde – yaşamın kendisinde – bulunabileceğini öne sürerler.
- DNA yapısının kaşifleri tüm etmenlerin doğru yerde, doğru zamanda olması ve yaşamın şans eseri ortaya çıktığı için mucizelerle sınırlandığını öne sürmektedirler.

- Yaşam kimyasının – DNA’mızın – evrensel bir dilin kadim bir şifresi olduğu keşfi benzeri görülmemiş bir insan birliği ilkesi sunar. Böyle bir mesajın varlığında, geleceğimizin sosyal, teknolojik ve bilimsel seçimlerinde daha yüksek bir güç ile ilişkimizi yeniden düşünmeliyiz.
- “Kim” olduğumuzun keşfi eninde sonunda dünyamızın barışı ve hayatta kalmamız için anahtar olabilir.

*“Bilimin uğraştıklarıyla ciddi olarak ilgilenen herkes
bir ruhun kainatın kanunlarında
– insanınkinden çok daha üstün bir ruh –
kendini gösterdiğine ikna olur.”*

— ALBERT EINSTEIN
1936'DA KENDİSİNE BİLİM ADAMLARININ
DUA EDİP ETMEDİĞİNİ SORAN
ÖĞRENCİSİ PHYLLIS WRIGHT'A

YARADILIŞIN KAYIP KİTAPLARINDAN: Yeryüzündeki Bedenlerde Cennetin Güçleri

2000 yılındaki nüfus sayımı istatistiklerinin tarihin en kesin nüfus istatistikleri olduğuna inanılır ve dünyayı türümüzden 6.2 milyar insan ile paylaştığımızı gösterir. Bu sayının yaklaşık %95'i, yani 5.9 milyarı daha yüksek bir güce ya da Yüce Varlığa inanmaktadır. Bu kişilerin yarısından çoğu bu gücü "Tanrı" olarak adlandırıyor. Bu ve buna benzer istatistikler günümüzün sorusunun belki de daha az Tanrı'nın varlığına inanıp inanmadığımız ve daha çok böyle bir varlığın yaşamlarımızdaki anlamının net olarak ne olduğuna işaret etmektedir.

Daha Yüksek bir Gücün İfade Edilmesi

Ruhsallık, âileler, toplumlar ve ulusların evriminde uzun zamandır rol oynarken, geleceğimiz belki de bugün bizlerin rastgele moleküllerin şans eseri birleşiminden çok daha fazla

bir şey olduğumuzu fark etme yeteneğimize bağlıdır. 20. yüzyılın ortalarından beri, daha yüce bir zekayı arayışımız teması dünyanın dört bir yanında sanatta, edebiyatta ve filmlerde işlenmiştir. Carl Sagan'ın aynı adlı eserinden uyarlanan 1998 yapımı Contact adlı film bilim ve din arasındaki günümüz ikilemini yansıtarak, daha yüksek bir güç ile ilişkimizin çok farklı iki perspektifini anlatmaktadır.

Filmin başında, ana karakter Dr. Ellie Arroway kendini hayatının tutkusunu kovalayacağı mükemmel bir yerde bulur: Yeryüzünün ötesindeki zekayı bilimsel olarak araştırma. Porto Riko'nun dağlarında yer alan dünyanın en büyük tek antenli radyo teleskopunun yanındaki bir sıraya oturarak, bir ilahiyatçı ve yazar olan Palmer Joss karakterine kainatın herhangi bir yerinde zeki yaşamlar olduğu olasılığını anlatır. Sadece bizim galaksimizde 400 milyar yıldız vardır, diye yorum yapar. Eğer bunlardan sadece küçük bir bölümünün gezegenleri varsa ve bu gezegenlerden sadece küçük bir bölümünde zeki bir yaşam mevcutsa, milyonlarca medeniyet varolmakta olabilir!

Geceleyin gökyüzüne sürekli bakarak, daha sonra da birbirlerinin gözlerine, çok farklı bakış açılarından, yalnız olmadıklarını hissederler. Palmer'in bakış açısına göre, daha yüksek bir güce olan yaygın inanç Tanrı'nın varlığını kolektif olarak deneyimlememizdir. Daha sonra, daha özel bir konuşma sırasında, böyle bir güce olan inancının zihinsel olarak düşünme yeteneğinin üzerinde bir şey olduğunu itiraf eder. O basitçe "odur".

Karşılık olarak, Ellie Tanrı'yı duyumsamamızın yaşamlarımıza bir "anlam" katma ihtiyacının sonucu olup olmadığını merak ettiğini söyler. Bir anlık sessizlikten sonra, Palmer, Ellie'nin küçükken babasından duyduğu kelimelerin aynısını söyler. Eğer bir tek biz varsak, uzay boşunadır demektir.

Pek çok bakımdan, Contact'ın Dr. Arroway'i ve Palmer Joss'u arasındaki ruhani gerginlik bizlerin bu günkü bakışımızı tarif etmektedir. Palmer duygularını "Tanrı'nın varlığı

olarak yorumlayarak, daha yüce bir gücün deneyimini kendi dini eğitiminin gözlerinden görmektedir. Ellie'nin, daha küçük yaşta babası tarafından cesaretlendirilen bilme olan tutkusu daha yüce bir zeka duygusunu başka dünyalardaki istatistiki yaşam olasılıkları olarak biçimlendirmektedir. Her iki bakış açısı da evrensel bir varlığın, bilimin daha tanımlayamadığı bir gücün duygusunu kabul etmektedir. Her ikisi de, o varlığın mutlak kanıtının anlaşılması için, en hafif deneyimle, ve eninde sonunda deneyimlenmesi gerektiğini keşfederler. Ellie'nin uyanışı uzay-zaman aracılığı ile uzun ve maceralı bir yolculuk yapması ve sonra da geri dönmesiyle sonuçlanır, deneyimini başkalarıyla paylaşabileceği somut hiçbir delili yoktur. Palmer'ın uyanışı başkalarına gösteremediği ve kendisinin de asla görmediği bir güce inanışından ortaya çıkar.

Her ne kadar kanıtlar kainatta daha yüksek bir zekanın varlığına işaret etse de, şu an için bizler tek başınayız gibi görünmektedir. Dünya tarihinin en yoğun nüfusuna sahip olmamıza rağmen, "yalnızlık" duygumuz içinde, kim olduğumuzu bilmiyor olmamızın ironisi çok daha büyük bir anlam içermektedir. 21. yüzyılda bilim gözü pek bir şekilde dar bir alanda hızla yol alıyor olsa da, nasıl var olduğumuzu net olarak anlamaya hala ihtiyacımız var.

63

"Başlangıcın" Eski İpuçları

Bilimimiz ne kadar ileri görünürse görünsün, günümüzün en büyük beyinleri bugünkü anlayışlarımızın eksik olduğunu itiraf etmektedirler. Genetik kodun netliği, Einstein'ın enerji ve madde denklemleri ve internet iletişiminin mucizesi içinde, yaradılışa bilimsel olarak bakışımızda içleri doldurulmadan kalan boşluklar vardır. Ortak bir gözlemden alıntı yapmak gerekirse: Ne kadar çok keşfedersek aslında ne kadar az şey bildiğimizi o kadar çok anlıyoruz.

Aynı zamanda, "her şey nasıl başladı" sorumuzun yanıtı

insanın ve doğanın sınavını devam ettiren bir formda halen varolabilir. Yeryüzünün çukurlarında saklı ve yüzyıllık çöl kumları altına gömülü geçmişimizin yazılı kayıtları da köklerimizimizin kayıtlarını içermektedir. Buna ek olarak, mürekkeple yazılmış mektuplardaki lekeler ve böyle bir tarihi koruyan ufalanmış parşömenler yeteneklerimizin ve kaderimizin sırrını da taşımaktadır. Güney Amerika'nın yerli halkının buharlı lokomotifini ilk gördükleri zaman kendi dillerinde "demir at" olarak tarif etmeleri gibi, geçmişimizin sırlarını tanımlayacak anahtar da başka bir zamanın düşünceleri ve fikirleri olarak kaydedilmiştir.

O zamanların kelimeleriyle, bizden önce gelenler, bugün bizim sorduğumuz aynı soruların – köklerimiz, yaşamın anlamı ve bu dünyanın acılarından nasıl kurtulacağımız hakkında sorular – yanıtını nasıl aldıklarını anlatmışlardır. Daha yüksek boyutlar ve kuantum hologramları terimleri moda olmadan önce, yaradılışın gizemlerini anlatan ilkeler halihazırda vardı. Bildikleri tek dilde, eski bilginler yaşamlarına anlam katmaya yardımcı olan vizyonları ve vahiyleri tarif ettiler. Böyle bir sözcük dağarcığında, doğanın güçleri Güneşin, Rüzgarın, Toprağın ve Havanın Melekleri halini alırken, "boyutlar" "cennetler" olmuştur örneğin ve bilinç de Tanrı'nın nefesi.

Tarih boyunca, kaynağı başlangıcımızın meydana geldiği tarih olduğu söylenen böyle ileriye gören deneyimleri koruyan bilginin dedikoduları yapılmıştır. Eski efsaneleri incelediğimiz zaman, bazıları binlerce yıl süren hikayelerin ve mitlerin altında yatan gerçekleri keşfetmenin yaygın olduğunu görürüz.

Örneğin, Heinrich Schliemann'ın 1870 yılında Troya şehrini bulması Homer'in edebi klasiği İliada'nın tarihi olayların gerçeklere dayanan bir hikayesi olduğuna inanmasına dayalıydı. İliada'yı sözel bir harita olarak kullanarak, Schliemann metindeki ipuçlarını takip etmiş ve 19. yüzyılın en büyük arkeolojik keşiflerinden birini gerçekleştirmiştir. Eski efsanelerin

ve mitlerin araştırılması ile doğrudan sonuçlanan keşiflerle ilgili başka örneklerden biri de Hiram Bingham'ın 1911 yılında İnkaların Kayıp Şehri Machu Picchu'yu ve 20. yüzyılın sonlarına doğru da Türkiye'deki Ağrı Dağı'nda Nuh'un Gemisi'ni bulmasıdır.

Adem'in Kayıp Kitabı:

İnsanın Dünyasında Meleklerin Bilgeliği

Troy şehri olayında olduğu gibi, Adem ve Havva'yı Cennetin Bahçesindeyken tanıtan bilgeliğin eski bir kitabı hakkındaki ısrarlı dedikodular, bu efsanenin aslında tarihsel bir olaya dayalı olduğunu ileri sürmektedir. Öte yandan, bu efsanenin gizemi asla çözülmemiştir. Kitabın sadece bir kopyasının var olduğu söylenir, esrarengiz bir madde ile doldurulmuş olan harfler sayfaların kopyalanmasını ya da yeniden üretilmesini engellemiştir. Metnin şekli, renk tonu ve özellikleri sayesinde, yaradılışın sırları ve insanlığın kökleri harflerin kendisine gizlenmişti. Kitabın içindekileri yanlış kullanımlardan korumak için, onu ancak sembollerinden anlam çıkaracak kadar spiritüel olarak olgunlaşmış kişilerin anlayacağı şekilde yapılmıştı. Diğerleri için, efsane kitabın içindekilerinin anlamsız olduğunu işaret eder ve sırlarını yanlış kullanmaya yönelik herhangi bir girişim o kişileri hayatlarında mutsuzluğa götürecektir.

Her ne kadar, Adem'in Kitabı olarak bilinen kitabın detayları geçen zaman boyunca solup gitmiş olsa da, var olduğuna dair söylentiler 18. yüzyıl gibi yakın zamana kadar devam etmiştir. Bu zaman boyunca, daha sonraları Chassidut Yahudiliğinin babası olarak bilinen İsrail ben Eliezer'in sahipliğinde olmuştur. O zamana kadar, Adem'in Kitabı sadece altı kişi tarafından sahiplenilmişti: Adem, Yusuf, Musa, Yuşa ve Süleyman. (1)

Efsane, İsrail ben Eliezer'den biraz uzaktaki bir şehri anlatır, orada bir haham yaşarmış ve kitaba sahip olmasa bile

onun varlığını bilirmiş. Yaşamının sonuna yaklaştığını hissedince, Haham Adam Tzaddik dünyayı terk etmeden önce iyiliğinin son bir hareketi olarak rüyasında bir soru için yardım istedi. Sorusu, basitçe söylemek gerekirse, insanlığın hakikatinin devamından emin olmak için, ölmeden önce Ademin Kitabı'nı kime vermesi gerektiği idi. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandı ve geçmiş zamanın pek çok aile büyüğünün mezarı bulunan Kutsal Topraklardaki bir mağaraya gitti. Mağarada Ademin Kitabı'nı buldu.

Haham Adam oğlundan genç İsrail ben Eliezer'in yerini öğrenmesini ve kitabı şahsen ona vermesini istedi. Efsane Haham Adam'ın oğlunun, bir ahırda yaşayan İsrail'i nasıl bulduğuyla ve gece yarısına kadar orada kalıp Yahudilerin Kutsal Kitabı Torah'ın sözlerini nasıl öğrendiğiyle devam eder.

Bir gece, kapının arkasından gelen bir ışık süzmesini araştırırken, Haham'ın oğlu ona İsrail'in nihayetinde sırların kitabını almaya layık olduğuna ikna eden bir mucizeye tanık olur. Yoğun ışığın samanı tutuşturmuş bir mumdan gelmiş olabileceğinden endişelenerek pencereden bakar ve sadece İsrail'in bedeninden yayılan parlak bir ışık görür. Işığın kaynağı yanan samandan gelen ateş değil, İsrail'in Torah'ın sözlerini okurken aldığı ilhamdır.

Ertesi gün, Haham Adam'ın oğlu babasının son dileğini yerine getirir ve mistik kitabı İsrail'e verir. Adem'in Kitabı'na dayalı öğretileri sayesinde, İsrail ben Eliezer, Baal Shem Tov – anlamı Kutsal İsm'in Üstadı – olarak anılmaya başlanır. Edebiyatta, Adem'in Kitap'ından söz edilen en son söz edilen efsane budur.

İncil'in Kayıp Kitapları

20. yüzyıl insanlık tarihinin en önemli ve ilgi çeken kayıtlarından bazılarının bulunmasına tanık oldu. Kayıp Ölü Deniz Yazmalarının İncile ait metinleri ve Sümerlere ait

binlerce tabletin çeviriminden, Mısır'ın Nag Hammadi Kütüphanesi'nin Gnostik ve Yeni Ahit keşiflerine kadar bir dolu kanıt, eski zamanların bilgeliği ile modern dünyanınkini birbirine bağlayan bilgi zincirinin aslında birden fazla olayla kırılmış olduğunu göstermektedir. Geçmişimizle ilgili herhangi bir kaydın her silinişinde, saklanışında ya da yeniden ifade edilmesinde, kim olduğumuzun gizemi daha karmaşıklaşmıştır.

Şu anımıza bakışımızın büyük bölümü geçmişimizin tamamlanmamış anlayışına dayalıdır, bu nedenle de bilimsel ilkelerimizin, tıbbi uygulamalarımızın, ruhani anlayışlarımızın ve tarihi olaylarımızın – ve de onların bize nasıl hizmet ettiği – da tamamlanmamış olarak kalması şaşırtıcı değildir. Belki de, bilgi zincirimizin en önemli kırılmalarından biri dördüncü yüzyıldaki ilk Hristiyan Kilisesi'nin İncile ait basımlarının sonucudur.

Bilginler, 325 C.E.'de Kilise öğretisini yerleştirmek için toplanılan bir panelde ilk Hristiyan metinlerinin üzerinden geçildiği ve bazı maddelerin silindiğini bilmektedir. (2) Roma İmparatoru Constantin'in emriyle, Nice Konseyi'ni oluşturan papazlar, ruhban sınıfı ve tarihçilere tamamen farklı asırlık dini çalışmaları o zamanın insanların anlayabileceği bir şekilde tek bir belgeye dönüştürmeleri gibi korkutucu bir görev verildi. Meseller, öğretiler ve tarihi belgelerin dağınık bir bileşkesini dikkate alarak, üzerinde çalıştıkları pek çok kitap üst üste binen versiyonlar ve tekrarlanan hikayelerle gereksizce ve sağlıksız bir şekilde yazıldı. Bazı örneklerde, Konsey metinleri öylesine mistik buldu ki, onların herhangi bir uygulama değeri olmadığına karar verdi. Enoch'un Kitabı bunlardan biridir. Çabalarının sonucunda, Konsey en azından 45 belgenin çıkartılması gerektiğini önerdi. Geride kalan, dünya tarihimizin en güçlü ve tartışmalı kitaplarından biri haline gelmiştir, Kutsal İncil.

Konsey üyeleri tarafından arkalarında bıraktıkları mektuplardan açıkça görülmektedir ki, orijinal yayınlar çok iyi

tasarlanmıştı. Kendi çağdaş çalışmaları yerine böylesine eski metinleri tercüme edip yayınlamayı neden seçtiği sorulduğunda, örneğin Canterbury Wake'in Başpiskopos'u şöyle cevap vermiştir, "Çünkü bu gibi yazıların herkes tarafından, şu an yaşamakta olan herhangi birinin yazacağından çok daha genel ve önyargısız kabul edileceğini umuyorum." (3) Nice Kónseyinin üyeleri nasıl olur da oluşturdıkları kitabın yavaş yavaş dünyanın en büyük dinlerinden birinin temeli haline geleceğini ve dünya nüfusunun üçte biri tarafından en kutsal kitap olarak sayılacağını bilemezler?

Yakın zamanlarda, dördüncü yüzyıldaki düzeltmeler sırasında elenen pek çok kitap yeniden ele geçirilmiş, tercüme edilmiş ve insanların okuması sağlanmıştır. Bildiğim kadarıyla, metinlerin hepsinin orijinal bir sıraya konulduğu tek bir derleme bulunmamaktadır, zira tercümeler farklı yazarların yüzyıllar boyunca farklı dillerde çalışmasının sonucudur. Öte yandan, 20. yüzyılın başlarında yayınlanan İncilin kayıp kitapları'nın bir derlemesi gibi zaman zaman okunması mümkün olan tercüme grupları olmuştur.(4) Aşağıda, bugün Nice Konseyi tarafından düzeltmeler sırasında kaldırıldığı bilinen kitapların bir bölümünün listesini bulacaksınız.

Herod ve Pilate'nin Mektupları	I Çocukluk
Trallians	II Çocukluk
Romalılar	Efesliler
Polycarp	I Hermas-Öngörüler
Philadelphians	II Hermas-Emirler
Paul ve Thecla	III Hermas-Benzerlikler
Paul ve Seneca	İsa ve Abgarus
Nicodemus	I Clement
Magnesians	II Clement
Meryem	Barnabas

Yukarıda listelenen kitapların çoğu çıkarılmalarını takiben karanlığa karışmışlarsa da, bir kaçında bu gerçekleşmemiştir.

İkincil olarak ya da destekleyici belgeler olarak bakılan aşağıdaki liste bilginler için korunan metinlerin listesinin bir bölümüdür.

Adem ve Havva'nın İlk Kitabı	Simeon
Adem ve Havva'nın İkinci Kitabı	Levi
Enoch'un Kitabı	Yahuda
Süleyman'ın İlahileri	Issachar
Süleyman'ın Şiirleri	Zebulum
Maccabeelerin Dördüncü Kitabı	Dan
Ahikar'ın Hikayesi	Napthali
Reuben'in Ahit'i	Gad
Asher	Bünyamin

Daha Yüce bir Bilgeliğin Parçaları

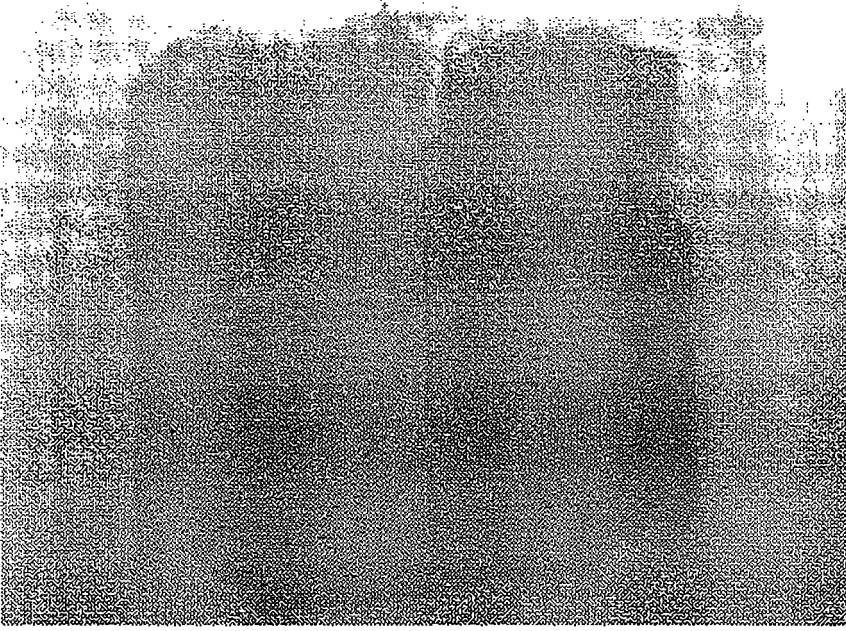
Muhtemelen, son yüzyılın en önemli arkeolojik bulgularından biri Ölü Deniz kıyılarının yukarısında mağaralarda saklı bulunan bir kütüphanenin keşfidir – Ölü Deniz Yazmaları. Bu keşif büyük tartışmalara yol açmıştır, zira mağaralarda bulunan belgelerden bazıları bugün dördüncü yüzyıldaki düzeltmeler sırasında “kaybolan” kitaplar olarak tanınmaktadır. Her ne kadar bulunması gereken daha pek çok kitap olmasına rağmen, bazı bilginlere göre, Ölü Deniz'in yukarısındaki 11 mağaradaki belgeler kütüphanesi tarihi belgelemek için keşfedilmiş incile ait belgelerin en önemli deposunu oluşturmaktadır.

1946 ve 1956 yılları arasında, 22.00'den fazla hayvan derisi, bakır ve papirus elyazması parçaları bir araya getirilmiş, yaklaşık 900 belge elde edilmiş ve Genesis, Isaiah ve Musa'nın sözleri gibi Eski Ahit kitaplarının orijinal versiyonları ortaya çıkarılmıştır. Öncü gazete Biblical Archeological Review'un editörü Hershel Shanks keşfin önemine değinerek, “Kumran Mağaralarında 200'den fazla incile ait elyazması saklanmıştır, bazıları İncil'deki hikayelerden dramatik bir biçimde farklıdır,” demiştir. (5)

Yazmaların düzeltilmesi, tercümesi, derlenmesi ve yayınlanması bulundukları günden beri inanılmaz bir tartışma konusu olmuştur. 20. yüzyılın son on yılına kadar, Ölü Deniz Kütüphanesine giriş sadece sekiz bilginle sınırlıydı. Siyasi ve akademik baskılar sonucu, 1990'larda yazmaların içeriği halka tanıtıldı. 1991 yılında, Güney California'daki Huntington Kütüphanesi yazmalarının fotoğraflarının tamamını elde etti ve onları halkın da görmesinin sağlanacağı duyuruldu. Davayı takip eden yasal yazmalar takımının başkanı aynı yılın Kasım ayında "Ölü Deniz Yazmalarının, daha evvel yayınlanmamış yazmalar dahil, tüm fotoğraflarına serbestçe ve şartsız girişi" (6) ilan etti.

Ölü Deniz Yazmalarının yeraltından çıkarılmasından iki yıl önce, kadim bilgeliğin bir başka kütüphanesi keşfedilmiş ve ilk Hristiyanlık hakkındaki düşünce şeklimizi halihazırda değiştirmeye başlamıştı. Aralık 1945'de, iki kardeş Mısır'ın Nag Hammadi bölgesindeki Nil Nehri yakınında mühürlenmiş bir testinin içine gömülü bir yazma koleksiyonu buldu. Kahire'deki yetkililerin dikkatine sunulmadan önce, koleksiyon – 12 bütün el yazması ve bir 13.nün sekiz sayfasını içeren – inanılmaz sayıda insanın elinden geçti. Şu anda Kahire'de Kıpti Müze'de saklanmaktadır ve 4 Ekim 1946'da belgelenip müzeye kayıtlarına geçmeden önce kaç yazmanın yerel ocaklarda yakılarak imha edildiğini kesin olarak kimse bilmemektedir. Öte yandan Nag Hammadi Kütüphanesi olarak bilinen kalan yazmalar inanılmaz şekilde iyi korunmuşlardı ve eski Gnostic ve ilk Hristiyan gelenekleri hakkında yeni ve bazı konularda şaşırtıcı görüşler sunmaktadır. (7)

Hepsi birlikte ele alındığında, bu iki kütüphane belki de bugüne kadar bulunmuş eski dünya ve ilk Hristiyanlık geleneklerine en bütünlük içeren bakışı sunmaktadır. Böylesi bir bilgeliğin açığa çıkması geleneksel kutsal kitabın boşluklarını ve tutarsızlıklarını tamamlamada inanılmaz derecede yararlı olacaktı. Daha tamamlanmış bir tarihle, en çok bağlı

Şekil 3.1: Gnostik "kayıp" Thomas'ın İncili'nden iki sayfa. Yazma Yunancadır ve Mısır'daki Nag Hammadi Kütüphanesi'nde bulunan metinler arasındadır. (Fotoğraf Melissa E. Sherman tarafından çekilmiştir.)

olduğumuz inançların bazıları ile ilgili gizem hakkında yeni bir bakışa sahip oluruz. Her ne kadar bu kısa tartışma bu metinleri bütünlüklerinde doğrulamamaktaysa da, bu ve buna benzer bilgilerin kaybolmasıyla modern dünyamıza anlam kazandıran evrensel ilkelerin unutulacağı gerçeğini göstermektedir.

Cennet'in Meleklerinden:

Ölümün Enstrümanları ve

Savaşın Başlangıcı

Son 200 yıl içinde bulunmuş en önemli ve gizemli belgelerin arasında kayıp incil Enoch'un Kitabı vardır. İlk Katolik Kilisesinin tarihçileri Enoch'un Kitabı'na büyük önem vermişlerdir, zira kitap Irenaeus, İskenderiyeli Clement ve Celsus gibi saygın bilginler tarafından Hristiyan açıklamaları olarak tavsiye edilmiştir. Örneğin, ikinci yüzyılda tarihçi

Tertullian, İbrani Hristiyan Kilisesi yasalarınca Eski Ahit'in kahininin sözlerinin kabul etmezken, onların yine de ilahi olarak verildiği ve tıpkı İsaiah ve Psalms'ın Kitapları gibi diğer ruhani belgelere verilen aynı inanırlığın verilmesi gerektiğini kabul ederek, Enoch'un kutsal yazındaki eşsiz yerini anlatır.(8) Tertullian özellikle, "Enoch Tanrı gibi aynı kutsal kitapta konuştuğundan ve 'her islama uygun her kutsal kitap tanrısal olarak esinlenmiş' olduğundan bize ait olmayan hiçbir şeyi kabul etmemezlik yapmayalım," demiştir.(9)

Yaklaşık 1500 yıl kayıp olan Enoch'un metninden ilk kez 1773 yılında James Bruce tarafından bulunduğunda söz edilmiştir. İskoç bir kaşif olan Bruce, "Paris'teki kütüphaneye teslim ettiğim parçalar arasında, Enoch'un kehanetlerinin çok güzel ve görkemli kopyaları da vardı," (10) diye not etmiştir. Bu elyazmasının bir kopyası Oxford'daki Bodleian Kütüphanesinden tanıtılmıştır, aynı yerde 1821 yılında Richard Lawrence tarafından tekrar keşfedilmiş ve sonradan tercüme edilmiştir.

Enoch'un Kitabı kahinin, oğlu Methuselah'a ona Barışın Meleği tarafından indirilmiş olan insan ırkının saklı tarihini yazdırdığı bir hikaye ile başlar. Methuselah babasının sözlerini Enoch'un "gözleri tamamen açıkken.. cennetten bir düş" gördüğü şeklinde kaydeder. (11) uyanık ama değişmiş bir biçimde, Enoch onun ve Methuselah'ın kendi zamanlarında şahit oldukları acının kaynağını ve insanlığın kötüye gidişinin nedenlerini anlatır. Çoğu zaman, eski kahinlerin görülrine eşlik etme olarak görülen belirsiz ve genel bilgilerin ötesinde, Enoch deneyimini kurnaz olmayan bir anlatımla açıklar.

Özellikle, Enoch bazı meleklerin türümüzün bu tür güçleri akıllıca kullanmak için gerekli bilgeliği kazanmadan önce nasıl yaradılışın sırlarını insanlığa nasıl açıkladıklarını anlatır. Bilginin sorumluluğunu kullanıma olgunluğu olmaksızın, bitkilerin ve otların, dilin, yazının ve simyanın sırlarının insanlık tarafından nasıl ortaya çıkarılıp sonradan savaş ve

güç amacıyla nasıl yanlış kullanıldığını gösterir. "Gizlenmiş olan her şeyin" kendisine gösterilmesi isteğine cevap olarak, Enoch daha sonra "Cennetten yeryüzüne inen ve insanoğluna sırları veren ve insanoğlunu günah işlemesi için baştan çıkaran meleklerin" isimlerini bilmesine izin verir. (12)

Her birine ait meleklerden ve sırlardan seçip bir tanesini alarak Enoch melek Azazyel'in "yeryüzündeki her türe kötülüğü nasıl öğrettiğini ve cennet yapılan gizli şeyleri dünyaya nasıl bildirdiğini"(13). Melek Gadrel, diye devam eder, "insanoğlunun çocukları için kan dökmek amacıyla ölüm enstrümanlarını, zırhı, kalkanı ve kılıcı keşfeder." (14)

Bu tür rahatsız edici açıklamalara ek olarak, Enoch yaratılışın gizemlerinin esin veren kaynaklarını ve güzelliğini de gösterir. Orada da, gözlerim şimşek ve gökgürültüsünün sırlarını gördü... orada toprağın tozuyla doyurulmuş oldukları yeri algıladım... orada gördüm... dünyanın yaratılmasından önce yeryüzünün üzerinde dolaşmaya devam eden bulutun kendisini." (15)

Yaşamlarımıza uyguladığımız bilgiden gelen bilgelik ve bilgi arasında bir ayırım yaparak, Enoch Cennetin sırlarının nasıl yavaş yavaş insanın egemenliğinde yok olduğunu anlatır. "Bilgelik insanın oğulları arasında yaşaması için verildi ama oturacak hiçbir ev elde edemedi." Görüşünün bu bölümünü şöyle tamamlar, "Bilgelik yeryüzünde oturacak hiçbir yer bulamadı; dolayısıyla onun yaşamı cennettir." (16)

Yeryüzündeki Bedenlerde Cennetin Güçleri

Ek metinlerin keşfi ve tercümesi Cennet'in bilgisinin yeryüzü ile paylaşılmasından bile önce, cennetteki meleklerin insanlığın böyle bir bilgiyi almaya hazır olup olmadığını sorguladıklarını öne sürer. Meleklerin özellikleri ile fiziki bir bedeni birleştirerek, insan ırkına Tanrı'nın meleklerinin gözünde zaten eşi görülmemiş bir statü bahşedilmişti. Örneğin, mistik İbrani Haggadah'ın Kitabı insanın nasıl "hem

Cennetsel hem de dünyevi özellikleri içinde birleştirdiğini" anlatır. (17) metin daha sonra Tanrı'nın bizi yaratmasındaki nedeni açıklar, "Ben (Tanrı) insanı ikinin birleşimi olsun diye yaratacağım, böylece günah işlediğinde, kaba ve kötü davrandığında ölüm onu yenecek; ama günahı kaçıncı-ğında, sonsuza dek yaşayacak." (18)

Gnostik ve Hristiyan Kilisesinin yasalarına aykırı olan metinlere göre, insanoğlunu cennetin sırları ile güçlendirmek, cennette Tanrı'nın tavsiyesi arasında büyük bir uyumsuzluğa neden olurdu. Haggadah yazısı şöyle devam eder: "Meleklerin hepsi aynı fikirde değildi," (19) diyerek Sevgi ve Adaletin melekleri Tanrı'nın planının yanındayken Gerçeğin ve Barışın Meleklerinin nasıl buna karşı olduklarını anlatır. Tek bir türü böyle bir sorumluluğu üstlenmek için gerekli olan bilgeliği daha kazanmadan Cennet ve Yeryüzü'nün birleşimi sırları ile güçlendirmenin anlamı ve sonuçları ayrı bir sorundu.

Haggadah gibi kitaplar yaradılışımızın eski hikayelerinde varolan bir temanın sadece bir örneğini temsil eder. Buna ek olarak, kolektif geçmişimizdeki en eski görüşler, geleneklerinde son derece açık olan bir bakış açısını ortaya koyar: Bizden önce gelmiş olanlar Tanrı, kozmos ve birbirimizle olan ilişkimizi bu günkü yaygın olan dünya görüşünden son derece farklı bir ışıktaki görmüştür. Yazmış oldukları, Tanrı'nın dünyamızda ve yaşamlarımızda oynadığına inandıkları rolün büyüklüğü hakkında bir parça şüphe duymamıza neden olmakta, benzer şekilde varoluşumuzun altında yatan sonsuz bir zekanın günümüz kanıtını anlatmaktadır.

Görkemli tapınakların, gizemli piramitlerin, geniş kütüphanelerin ve mistik yazıların bıraktıkları sayesinde eski toplumların üyeleri yaşamlarını bu tür yaradılış sırlarını – ilke-çağda bile eski olan sırları – korumaya ve iletmeye adanmışlar. Sırlarındaki bilgi öylesine evrensel ve aynı zamanda öylesine karmaşıktı ki, bugün bile, zamanımızın en üstün bilimi onun anlamını ve gereklerini çözmeye çalışmaktadır.

Gizemli Sepher Yetzirah:

Yaradılışın Kitabı

Köklerimizin en tam ve detaylı kayıtlarından bazıları eski İbranice ve geleneklerinde korunmuş görünmektedir. 5000 yıldan daha uzun bir süredir devam eden bir tarihle, İbrani bilgilerin 5 milenyumdan daha eski bir zamanda mürekkepli kalemle yazdıkları sözleri okuyabilmekteyiz. Bu sözler sayesinde, kainatın yaradılışı, yeryüzünün oluşumu ve en nihayetinde bedenlerimizin başlangıcı hakkında fikir sahibi olmaktayız. İbrani bilginin herkes tarafından en çok bilinen kaynağı belki de Kabala olarak bilinen mistik yazılar koleksiyonudur.

Her ne kadar tek bir isim olarak bilinse de, Kabala aslında İbrani saklı geleneğinin büyük kısmını oluşturan bir çalışmalar koleksiyonudur – bazılarının başlangıcı ilk çağlardan beri kayıptır. Genelde, Kabala'nın en önemli çalışmalarının Zohar (Parlaklık Kitabı), Midrash (Aydınlatma Kitabı) ve Sepher Yetzirah (Oluşum Kitabı) olduğuna inanılır. Çalışmaların her biri Tanrı'nın, insanoğlunun ve yaradılışın son derece farklı ama aynı zamanda bütünleyici yollarla kapsamlı olarak anlaşılmasına katkıda bulunmaktadır.

Tarihçiler genellikle bu çalışmalar içinde Sepher Yetzirah'ın en eski ve belki de en gizemli bölümü olduğunu söylerler. Her ne kadar asıl başlangıcının ne olduğunu bilinmesede, geleneksel Yahudi bilginleri metnin doğrudan İbrahim Peygamber'den alındığına inanırlar. Eğer bu doğruysa, o zaman Sepher Yetzirah'ın ilk çevirileri yaklaşık 3800 yıl önce olmalıdır. Bu ona eski Hindistan'ın Vedaları gibi diğer geleneklerin daha eski mistik yazılarının bazılarını tamamlayıcı bir nitelik kazandırır.

Her ne kadar Sepher Yetzirah'daki ilkeler bu tür geleneklerden kuşaktan kuşağa devredilmiş olsa da, iddiaları destekleyecek doğrudan bir kanıt olmadıkça kitabın kendisinin birinci yüzyıl içinde bir dönemde yazılmış olduğu yaygın bir

fikir olarak kalmaktadır. Bu tür ifadelerin en eskilerinden biri, "Kabakları ve tatlı sukabaklarını alabilir ve Sepher Yetzirah ile birlikte onlardan güzel ağaçlar yapabilirim," diyen birinci yüzyıl Hahamı Yehoshua'ya mal edilmiştir. (20)

Paralel olmayan bir detayla, sadece 1500 satırlık bu az ve öz yazı, kozmosun doğuşu ve nihayetinde bedenlerimizin doğuşu dahil pek çok olayın canlı bir anlatımını sunmaktadır. Tüm metin, Tanrı'nın çalışmalarının mucizesini adım adım anlatan eski bir gözlemcinin bakış açısından yazılmıştır. İlk bölüm dünyamızın üç farklı kısımda kaydedilmiş üç bilgi türünün sonucu olduğunu söyleyerek başlar: Yazı (Sepher), sayı (Sephar) ve iletişim (Sippur). Bu üç kitaptan yazı devam eder: "O (Tanrı) Kainatı yarattı." (21)

Sepher Yetzirah'ın geri kalanında, hikaye Tanrı'nın yaratılış hareketini her bölümde daha fazla detaylandırarak anlatır. Tanrı'nın eski ismi İbrani harflerle temsil edilen Kainatın ilk elementinin oluşumundan "Onların hepsi oluştu,"yu (22) oluşturan İbrani Alfabesinin geri kalan harflerinin şekline kadar, Kainat her harf-elementlerin eşsiz birleşimleri olarak gözlerimizin önüne serilmektedir. Diğer yaratılış hikayelerinden farklı olan bir detay boyutunda, Sepher Yetzirah, dünyamızı oluşturan "şeyleri" yaratmak için 22 harfin nasıl birbirini etkilediğinin net bilgisini sunmaktadır.

Harflerin tüm birleşimleri ele alındığında ve bir çember şeklinde grafiksel olarak dizimi yapıldığında, olasılıkları bağlayan 231 hat oluşmaktadır. Sepher Yetzirah bu hatları 231 "kapı" olarak tanımlar. Bölüm altı'da göreceğiniz gibi, bu kapılardan biri sayesinde hücrelerimizdeki mesaj hakkında görüş sahibi olmaktadır.

Her ne kadar Kabala'nın bilgeliği pek çok şekilde yorumlanabilse de, çalışmaları çoğu zaman sırlarını bağlı olarak aldıkları yaklaşıma göre sınıflandırılırlar: Kurumsal, sihirli ve meditatif. Sepher Yetzirah genellikle kategorilerden ikisine eşzamanlı olarak dahil görünmektedir. Öncelikle meditatif bir metin olarak ele alınır, zira okuyucuyu spiritüel konuların

en derin sırlarına doğru düşünmeye zorlar. Buna ek olarak, meditasyon sonucu elde edilen bilgiyi fiziksel dünyaya da taşımak için gerekli yönerge ve teknikleri eğitilmiş bir uygulamacıda ortaya çıkaran eski “sihir” dedikleri şeyle güçlü bir bağ oluşturur.

Sepher Yetzirah’ın iyi olduğu bilinen bir tercümesinde, son Haham Aryeh Kaplan bu görüşü şöyle netleştirir: “Bu duruş (Sepher Yetzirah’ın güçlü sihirli aromatik seslerle birlikte meditatif bir metin oluşu) onun canlı varlıklar yaratmada kullanılabileceğine işaret eden ilk Talmudik gelenekler tarafından desteklenmiştir.” (23) Bir golem olarak adlandırılan böyle bir varlığın yaratılması ve yok edilmesinin İbrani gizemleri içinde en yüksek ustalık seviyelerini gösterdiği söylenmektedir. Bu tür yazıların bazı bölümleri günümüze kadar gelmiş olsa da, Kabala’nın bu boyutunu çalışmış ve uygulamış olanlar onun sırlarının öylesine güçlü olduğunu söylerler ki, metinler asla tümüyle yayınlanmamıştır.

Kabala’nın en eski ve en gizemli çalışmalarının saklanmasına ek olarak, Sepher Yetzirah şüphesiz ki içlerinde en tartışmalı olanıdır. Düzyazı şeklindeki çalışmanın popüler görüntüsü her ne kadar ilginç olsa da, genelde yaradılışın gizemleri açısından bir mecaz niteliğindedir. Belki de, bu geleneksel bakış açısını en iyi özetleyen kişi, dünya dinleri hakkında son derece önemli ve tanınmış bir uzman olan Karen Armstrong’dur. A History of God adlı olay yaratan ve büyük takdir gören kitabında, Armstrong Sepher Yetzirah aracılığıyla, “yaratıcı süreci gerçekçi bir şekilde anlatan bir girişim yoktur; hikaye son derece semboliktir ve Tanrı, sanki bir kitap yazıyormuş gibi bir dille dünyayı yaratışını anlatmaktadır,” şeklinde açıklamıştır. (24)

Öte yandan bu mistik yazıyı daha yakından incelemek bize bir sembol ve mecaz masalından çok daha fazlasını sunar. İbrani alfabe ile günümüz elementlerini birleştiren buluşlar, Sepher Yetzirah’ın aslında yaradılışın kasıtlı hareketinin en eski ve en zengin hikayesini gösterir. Bu adım adım

süreç, 20. yüzyıl biliminin keşifleri ile yakın bir paralellik göstermektedir!

Sepher Yetzirah'ın kökleri, doğruluğu ve yorumları ile ilgili tartışmalar ve gizem bugün hala güncelliğini korumaktadır. Eğer yıllar boyunca ortaya çıkan tüm çeşitlemeleri göz önüne alırsak, yazının en az dört ana versiyonu ve neredeyse sayısız ara versiyonu olduğunu görürüz. 1300 kelimelik Kısa Versiyonundan 2500 kelimelik Uzun Versiyonuna kadar, Haham Kaplan bu kadar çok çeşitliliğin olmasının nedeninin gizliliğin bu tür öğretileri saklı tutmayı gerektirmesinden kaynaklandığını söylemektedir. 6. ve 10. yüzyıllar arasında, bilginler Sepher Yetzirah'ın gücünü küçük bir öğrenci grubuyla sınırlamak için bir girişimde bulundular. "bu okulların liderleri, muhtemelen bilerek, sahte versiyonlar yayınlamışlardır," diye ileri sürmektedir Haham, "böylece onların gizlerini yaymayı amaçlayanların kafalarını karıştırmışlardır." (25)

Haham Kaplan'a göre, ilk öğretilerle örtüşen pek çok versiyonun bir birleşimini muhtemelen yapmış olanlar Kabbalistlerin kendileriydi. Orijinali 16. yüzyılda yaratılmış olan bu versiyon daha sonra, 18. yüzyılda Gra Versiyon (Gra Haham Eliahu'ya dayanarak) olarak tasfiye edildi. Bu versiyon Sepher Yetzirah: The Book of Creation kitabı ile sonuçlanan muazzam bir çabanın temelidir. (26) Bu yazının geri kalanında sık sık başvurulacak olan işte bu versiyondur.

Yaşamdan sorumlu elementler ile eski İbrani ve Arap dilleri arasındaki doğrudan bağın keşfi (bkz. Bölüm 5) din ve spiritüelliğin dünyadaki en derinden korunmuş geleneklerin yarısından çoğuna bir anlam vermektedir. Peygamber İbrahim aracılığıyla uzman olanların bilgi sahibi oldukları Musevi, Hristiyan ve İslami geleneklerin ortak tarihi, her bir inançtaki Tanrı'nın aslında aynı Tanrı olduğunu ortaya koyar. Her ne kadar kullanılan isim gelenekten geleneğe farklı olsa da, her din kainatımızı o Tanrı'nın arzu dolu ve kasti davranışı olarak tarif eder. Bu açıdan bakıldığında Sepher

Yetzirah, isminin harflerini (kimyasal elementlerimiz) kullanarak kainatı, dünyayı ve bedenlerimizi yaratmada Tanrı'nın asıl hikayesi olarak görülebilir. Bu anlayış sayesinde, Tanrı'nın aslını genetik kodlarımızın temelinde kullanmaktayız.

Her ne kadar Sepher Yetzirah bu ilişkileri anlatan tek metin değilse de, en bütünlük arz edenidir. Bütünlüğünde, bu güçlü hikayeden azar azar toplanan anlayışlar, Bölüm 2'de incelediğimiz evrim ve creationizm gibi bilimsel teoriler dahil, diğer daha az bütünlük içeren hikayeleri anlamada bir çatı görevi görmektedir. Bu tür görüşler sayesinde, kayıp parçaların yeri doldurulabilir ve geçmişimizin pek çok hikayesi ile bazen hiç beklenmedik yollarla köprü kurabiliriz.

BÖLÜM 3 ÖZET

- Dünya nüfusunun yaklaşık %95'i farklı tariflerle, daha yüksek bir gücün ya da Yüce Varlığın varlığına inanmaktadır. Bu sayının yarısından fazlası bu gücü "Tanrı" olarak adlandırmaktadır.
- Bilimin ortaya çıkışıyla, günümüz en büyük beyinleri, şu anki anlayışımızın eksik olduğunu öne sürmüşlerdir. Genetik kodun, Einstein'ın enerji ve madde eşitlemeleri ve muhteşem İnternet iletişiminin netliğine rağmen, yaratılış hakkındaki bilimsek bakışımızda büyük boşluklar halen mevcuttur.
- Yaşamı, yaratılışı ve kainatı açıklamak için bilimin muazzam çabalarını kabul ederken, bu tür büyük sırların yanıtları belki de halihazırda bizim daha fark edemediğimiz bir şekilde, en eski geleneklerimizde varolmaktadır.
- Bilginler, kasti düzeltmeler ve doğal süreçler yüzünden, en eski geleneklerimizi modern dünya ile bağlayan bilgi zincirinin bir ya da daha fazla nedenden dolayı kırılmış olduğunu kabul etmektedir.

- Ölü Deniz Yazmaları ve Nag Hammadi Kütüphanesi gibi 20. yüzyıldaki keşifler (yazı ve kütüphaneler) yaklaşık 2000 yıldır genel okuyuculuktan saklanmış olan bilgiyi açığa çıkarmıştır.
- Kabala'nın en eski, en mistik ve en tartışılan boyutu olan eski Sepher Yetzirah, bilginler tarafından yaratılmış sürecini soyut terimlerle ve mecazi bir biçimde geleneksel olarak anlatan bir koleksiyon olarak görülmüştür.
- İbrani harflerle yaşamın elementleri arasındaki doğrudan bir bağın keşfi, bugün eski Sepher Yetzirah'ın, isminin harflerini (kimyasal elementlerimiz) kullanarak kainatı, dünyayı ve bedenlerimizi yaratmada Tanrı'nın asıl hikayesi olduğunu öne sürmektedir.

BÖLÜM

- 2 -

Keşif:

Bütün Yaşam

Tanrı'nın Adındandır

*“ Tanrı İnsana yeryüzünün
tozundan şekil verdi...”*

— TORA

“ Sizi tozdan yarattık...”

— KUR’AN

KAINATI YAPAN

Başka Bir Zamanın Sözlerinde

Sepher Yetzirah gibi gizemli metinlerde teyit edilmiş Solan eski gelenekler Yaratıcımızın kimliğinin ve bilgisinin bize, ruhani ve maddi dünya arasında köprü kurmak için sunulmuş olduğunu öne sürer. Bu bilgi sayesinde, bedenlerimizi iyileştirme ve yaşamlarımıza huzuru getirme gücü bizlere verilmiştir. Bu çok rastlanan bir durum olduğundan, eski bilginler bu tür sırları iki ucu keskin kılıç olarak gördüler. “Cennetin Bilgeliği” ve yaşamın acılarına üstün gelmenin anahtarının sunulmasına ek olarak, Cennet ve Yeryüzü arasında köprü kurma yetisinin aynı zamanda insanlığın ulaşmak için çok büyük çaba sarf etmiş olduğu her şeyi yok etme gücünü de elinde tuttuğuna inandılar. Gücün bir kutsama ya da bir lanet haline gelip gelmeyeceği bilgisinin varislerine bağlıydı.

Bir medeniyet olarak odunla yanan ocaklardan mikrodalga fırınlara uzanan ilerleyişimizin bir yerinde bir şeyleri geride bırakmış olabilir miyiz? Varoluşumuzun en büyük tehlikelerinden kurtulmanın ipuçları geçmişimizin en eski kayıtlarına gömülü kalmış olabilir mi? Eğer öyleyse, o zaman

bilimin ve teknolojinin keşiflerinin yeniden ele geçirilen bu tür eski kayıtlar ile birleştirilmesi, çok uzun zamandan sonra ilk defa cennetlerin bilgeliğinin ulaşılacak bir yerde olmasını sağlamaktadır. Şimdi yapmamız gereken, bizden önce gelmiş olanlar tarafından bırakılan mesajları anlamaktır.

Ortak Bir Geçmişin Paylaşılmış İplikleri

Eski yaratılış hikayelerinin tekrarlanıp duran konuları arasında insanın köklerinin tarifi de mevcuttur. Bu tür hikayelerde dokunmuş ortak iplikler sayesinde, bu dünyada nasıl “var” olduğumuzun en eski hatıralarını azar azar bir araya getirebiliriz. Örneğin, Midrash ve ilk Kabala'nın sözlü gelenekleri Yaratan'ın meleklerine nasıl “gidin ve dünyanın dört bir yanından bana toz toplayın ve ben onunla insanı yaratacağım,” dediğini anlatmaktadır. (1)

Son derece benzer bir şekilde, Kutsal Kur'an Tanrı'nın insanlığı yaratışını doğal elementlerle ilişkilendirmektedir: “Sizi tozdan yarattık.” (2) Öte yandan, Kuran'ın başka bir yerinde, “O'dur (Tanrı) insanı sudan yaratmış olan,”(3) diyerek insanlığın doğuşunu Tanrı'nın sıvı aracılığı ile yapmış olduğu bir hareketten olduğuna yormuştur. Her ne kadar bu iki tanım birbiri ile çelişiyor gözükse de, ayetleri daha yakından inceleyince sır perdesi aralanmaktadır.

İlk tanımda, “toz” ile başlayan Adem'in hikayesi ilk yaşamı ortaya çıkaran olaylar zincirini tarif eden çok daha geniş bir sıralamanın parçasıdır. Ayetler, Adem'in “toz” olarak başlamasının ardından, yaşama benzer biçimleri gittikçe gelişerek bir biçimlenme sürecinin başlamasını ortaya çıkarmaktadır. Betimleme tozdan “küçük bir yaşam-başlangıcı, sonra bir pıhtıdan, sonra bir toprak etten, tam ve tam olmayan...”(4) oluşmuş olduğunu anlatır. Bu şekilde, Kur'an, “tozun” nasıl ete dönüştüğünün detaylarını anlatarak Adem'in geleneksel betimlemelerine ekleme yapmaktadır.

Benzer şekilde, Batılı geleneklerde, herhangi bir kişiye

yeryüzünde ilk insanın nasıl ortaya çıktığı sorulduğunda, yanıt genellikle bizlerin dünyanın ile aynı maddelerden yapılmış olduğumuzdur – mineraller, su ve hava. Bu tür yaklaşımları desteklemek için, çoğunlukla Genesis'deki yaratılış hikayesine başvururuz. Yaklaşık iki milyar İbrani ve Hristiyan kişi tarafından paylaşılan Adem'in hikayesi insanın başlangıcının en temel betimlemesini sunmaktadır. İnsanı yanılığa düşürecek kadar basit bir biçimde, Genesis insanın yaratılışının mucizesini son derece basit kelimelerle anlatır:

"Yüce Tanrı insanı toprağın tozundan yarattı." (5)

Farklı Kelimeler / Aynı Anlam

Kültür nüanslarından dolayı, bir gelenekte anlatılan hassas ilişkilerin başka bir dile tercüme edildiği zaman kaybolduğu örnekler vardır. Orijinal yorum tek bir kelime ile bir fikri koruyabilirken, yeni bir dilde o kelimenin tam karşılığının çevirisi yapılamayabilmektedir.

Örneğin eski Sanskrit dilinde, tek bir kelime olan prana tüm yaşamı saran ve ona nüfuz eden canlı enerji alanını tarif etmektedir. İngilizce'de, yaşayan enerji kavramı tarihsel olarak gözden kaçırılmıştır. Prana kelimesini tamı tamına anlatan İngilizce bir kelime yoktur. Böyle bir kavramı iletmek için, kendileri bile asıl fikir ile doğrudan ilişkisi olmayan kelimeleri kullanmak zorundayız.

Örneğin, yaşayan sistemlerden bahsettiğimizi göstermek için yaşam kelimesiyle sistemin kendisinden gelen enerjik bir alanı ima etmek için güç kelimesini birleştirmek "yaşam gücü" cümlesi ile sonuçlanır. Her ne kadar, iki kelimenin birbirinden bağımsız tanımının prana kelimesi ile hiçbir ilişkisi olmasa da, onun yerine geçen yaşam gücü cümlesi kendi dilimizde, yaşayan sistemlerin hassas enerjisini anlamamızı sağlamaktadır.

Genesis'deki ilk insanın tanımını çeviri yaparken bu tür bir hassaslığın kesin olarak kaybolduğuna başka bir örnektir.

Hristiyanlığın Eski Ahit'inin ilk bölümü Tora'nın ilk beş kitabından elde edilmiştir. İbrani gelenek Musa'nın bizlerin Genesis, Exodüs, Leviticus, Numbers ve Deuteronomy olarak bildiğimiz kitapları yaklaşık 3.500 yıl önce, kendi zamanının dilinde – eski ya da “İncilsel” İbranice – aldığını söyler. Eski İbraniceden modern İngilizce'ye tercümesinde, Tora'da anlatılan kilit olayların nüanslarına gölge düşmüştür.

İngilizce tercümelerinde not ettiğimiz gibi, insanlık ve toprak arasındaki İncilsel ilişki bizlere “tozdan” yapılmış olarak anlatılmaktadır. Bu betimleme genel terimler açısından yaygın olsa da – bizlerin doğal elementlerden yapılmış olduğumuzu anlatmaktadır – köklerimizden kesin tarifi belki de en iyi kendi orijinal şeklinde saklıdır.

İbranicede, insan kelimesi adamah kelimesinin kökünden türemiş olan “Adam” (ADM)dır. İlginçtir ki adamah, Adam ve dünyamız ile çok daha doğrudan ve kişisel bir ilişkiyi işaret eden “toprak” ya da “yer” anlamına da gelmektedir. Adamah'dan Adam kelimesini türeterek, aslında bizlere ilk insanın yeryüzünün elementleri olarak varolduğu gösterilmektedir. Harfi harfine yapılan bir çeviri Adam'ın “yerden” yapılmış bir insan ya da kişi olduğunu işaret ediyor olabilir. Orijinal dilin bu tür hassaslıkları sayesinde, insan ve toprağın ortak bir başlangıcı paylaşmış olduğu bizlere gösterilmektedir.

Adem'den Hermes'e:

Yasaklanmış Sırların Hikayeleri

20. yüzyılda moleküler biyolojinin doğumuna kadar, en basit elementten, “toprağın tozundan” yapılmış olduğumuz fikri, insan anlayışının en temel ilkesi olarak kalmıştır. Bu ilişkiyi anlatan en eski gelenekler belki de eski simya ilmine ait olanlardır. En basit şekilde, simya ilmi bir doğa felsefesi olarak tarif edilebilir. Aynı zamanda felsefenin maddeyi bir şekilde diğerine değiştirmek ya da dönüştürmek için kullanmak olarak da tanımlanabilir.

Efsane, Cennet ve Dünya'nın simyasal sırlarının ilk olarak ortaya çıkışının türümüzün ilk üyesi Adem olduğunu öne sürer. Yaradılışına neden olan süreci anlatırken, İbrani gelenek bir meleğin Adem'i Cennetin girişinde karşıladığını ve ona Kabala ve elementlerin gizemlerini öğrettiğini anlatır. Bu öğrenim boyunca, melek insanoğlu bu "ilham veren sanatların" bilgeliğinde ustalaştığında yasak elmanın lanetinin ortadan kalkacağı ve insanın "Tanrı'nın Bahçesi"ne geri dönebileceği sözünü vermiştir. (6)

Her ne kadar, simya biliminin çok daha geleneksel formları halen netleşmemişse de, (7) eski bilimin başlangıçları Tehuti ve Djehuti isimleri ile de bilinen efsanevi Mısır figürü Thoth'dan geldiği düşüncesi genel bir kanıdır. Zamanının diğer medeniyetleri yanında Mısır'ı pek çok konuda ileri gidişi, tapınak duvarlarında ve papirus metinlerinde başı uzun gagalı bir balıkçık, bedeni ise bir insan olarak çizilen Thoth'un bilgeliğine atfedilmiştir. Yazı, kanun ve tıbbi eski Mısırlılarla tanıştırmakla kalmamış doğanın simyasal sırlarını da anlatmıştır.

Thoth'un sırlarının bilgeliğinin daha sonraları ayrı metinlerde birleştirilmiş Emerald Tabletleri olarak bilinen 42 kitaba kaydedilmiş olduğu söylenmektedir. (8) Mısır'ın bilgisi Yunanlılar tarafından asimle edilince, Thoth'un simyasal ilkelerin Yunan ustası Hermes Trismegistus'a (üç kes doğmuş olan anlamındadır) dönüşmesiyle simyasal gelenekler devam etmiştir. Homeopatik tıp gibi bir dizi simyasal gelenek bugün de varolan "düşündüğün gibi olma" ve "yukarıda gibi aşağısı da" ilkelerini temel almıştır.

Bu tür efsanelerden, simya biliminin insan tarihinde bilinen en eski iki bilimden biri olduğu söylenebilir. İkincisi astroloji olarak bilinen göksel varlıklar üzerine çalışmadır. Her ikisinin de insanlığı tarihimizin başında gerçekleşmiş olduğu bize söylenen "düşüşten" kurtarmanın ilahi anahtarları olduklarına inanılmıştır.

İlk Bilimin Eski Kayıtları

En temel düzeyde, eski simyanın felsefesi günümüz yüzü elementlerini yeni ve kullanışlık ürünlerle değiştirme ya da birleştirme – modern kimya – çalışmamıza son derece benzemektedir. Net olarak, kimyacıların bilgisi en eski doğa anlayışımız ile modern bilim arasında bir bağ görevini görmektedir. Simya kendi neslinden olan kimyaya dönüşürken, son keşifler simya dilinde özgün bir biçimde anlatılan hassas ilişkilerin modern çevirilerde kaybedilmiş olduğunu öne sürmektedir.

Simya ve astroloji'nin perspektifinden bakıldığında, bugün olayın gelişimiyle ortaya çıkmış olan kimya, fizik ve astronomi dahil tüm bilimler eksiktir. Yakın zamana kadar, her biri çalışmanın fiziksel boyutlarına odaklıydılar – “görebildiğimiz” şeylere – ve yıldızların doğumundan ve atomların hareketlerinden sorumlu olan enerji alanlarını çoğunlukla görmezden geliyorlardı. Her ne kadar bilim halen varolan maddenin değişen formlarını değiştirmede – örneğin, daha güçlü, hafif metaller üretmek için elementleri birleştirmek gibi – etkin olduğunu ispatlamışsa da, görünemeyen elementlerin niteliklerini ciddi olarak önemsemeye başlaması sadece 20. yüzyılın son yıllarına rastlamaktadır. “görünmeyen” alanlarının etkilerini tanıyarak, modern bilim, kuantum fiziği gibi, ancak şimdi yaradılışın elementlerinin birbiri ile ilgili doğasını ve böylesine derin köklü ilişkilerin yaşamlarımızdaki anlamını kabul etmeye başlamıştır.

Ateş, Hava ve Suyun Simyası

Simya kelimesi bazı insanların aklına, tarihin karanlık zamanlarından orta çağa ait bir şatonun derinliklerine gizlenmiş penceresiz ve soğuk bir odada, etrafı kurumuş hayvan parçaları ve içlerinde gizemli sıvıların kaynamakta olduğu cam kaplarla çevrili bir şekilde çalışan uzun sakallı bir

büyücü imgesi gelir. Böyle bir imge genellikle modern sinemanın ve romanların simyacıları resmetme şekillerinden kaynaklanmaktadır. Bugün, tarihin en eski ve en oturmuş gelenekleri arasında doğanın ürünlerini birleştirecek yararlı yolları anlatan kayıtlar buluyoruz. Kil tabletler ve tapınak duvarlarından büyük bir titizlikle hazırlanmış elyazmaları ve sözel geleneklere kadar, simyanın esaslarının Finikeliler, Babililer ve Keldanililer kadar Doğu, Roma ve Yunanlılar tarafından da bilindiğini öğrenmiş bulunuyoruz.

Genelde, simyasal çalışmaların temeli, dünyamızın ve onun içindeki her şeyin üç basit element tarafından yapılmış olduğunu ifade eden tek bir doktrin ile başlamıştır. Kutsal geleneklerin öğrencileri tarafından çok iyi bilinen bu elementler Ateş, Hava ve Su'dur. Bu bilgiyi tarif edecek bilimsel bir dilden yoksun olan simya bilginleri taşıdıkları, kendi zamanlarında bile eski olan bilgeliği korumak ve iletmek için ellerinden geleni yaptılar. Eğer simyanın Ateş, Hava ve Su'ya dair en basit fikirlerini modern kimyadaki denklerine "tercüme" edebilseydik, eski formüller bugün hangi sırları açığa çıkarırlardı acaba?

68

Bir Trilojinin Yaratılışı

Simyasal çağın dilinde Ateş, Hava ve Su, polarite ve dengeyi aşırı uçlarını göstermeleriyle tanınıyorlardı. Elementlerin trilojisini yaradılışı anlatmak için kullanıyorlardı: "Ateş" tipik olarak vermeye eşdeğerdi, ya da "erkek" ifadeye; "Su"

Bir Triloji olarak Yaradılış					
Notral Elementler	Polarite/ Cinsiyet	İncil'e ait Gelenek	Modern Fizik	Elektriksel Yük	Kızıldeniz Gelenegi
Ateş	Erkek	Baba	Proton	Pozitif (+)	Kartal/Akbaba
Su	Dişi	Oğul	Elektron	Negatif (-)	Yılan
Hava	Çocuk	Kutsal Ruh	Nötron	Notral (0)	Puma/Jaguar

Şekil 4.1: "Pozitif", "negatif" ve "denge"yi değişik dünya görüşleri ile tanımlayan örnekler.

almaya eşdeğerdi, ya da “dişi” ifadeye; ve “Hava” aralarındaki tüm önemli nötral dengeydi, ya da “çocuk”. Pek çok gelenek bu üç özelliğin bir esasını paylaşır: “pozitif”, öne süren, ya da yansıtan; “negatif” çeken, ya da alan; ve “nötral”ın merkezi (bkz. Aşağı Şekil 4.1)

Buna Hristiyan geleneginin Baba/Oğul/Kutsal Ruh'u, Kızilderili kültüründeki Yeryüzü, Gökyüzü ve aradaki yaratıkları (şema And Dağları yerlilerinin geleneklerini gösteriyor) temsil eden hayvanları ve 20. yüzyıl fiziğinin esasları olan proton, elektron ve nötronu da içermektedir. Kuantum fiziği alanından son zamanlarda yapılan keşifler her ne kadar atom hakkındaki fikirlerimizi değiştirmekteyse de, geçmişin hayali parçalarını çabucak eski yerine koyan “ihtimal bulutları” protonlar, elektronlar ve nötronlar ile ilişkilendirilen niteliklerin (pozitif, negatif ve nötral) trilojisini taşımaya devam etmektedir.

İlk betimlemelerde, her ne kadar üç element tanımlanmışsa da, dünyamızın doğal düzenini anlamış olanlar her zaman dördüncü bir elementin, gizli elementin varlığını ima ederler. Kayıp element “Toprak”, daha sonraki simyasal geleneklerde açıkça ifade edilmektedir. Hristiyanlık öncesi Ölü Deniz Yazmalarının katipleri, eski Esseneler yaratılışın dört gücünü “melekler” olarak tarif etmişler ve onları şöyle isimlendirmişlerdir: Rüzgar'ın Meleği, Güneşin Meleği, Suyun Meleği ve Toprağın Meleği. Simyacılar dört elementin nasıl türediğini anlamanın yaratılışı, yaşamı ve ölümsüzlüğü anlamının anahtarı olduğuna inanmışlardır.

Bu tür dünya görüşlerinin detayları her ne kadar gözle görülür derecede eski ve dilbilgisi açısından demode ise de, köklerimizin en iyi şekilde anlatan hikâyeler ile olan benzerlik inkar edilemez boyuttadır. Eğer atalarımızın torunlarına – ki buna biz ve gelecekteki insanlar da dahildir – iletmeye giriştiği çok güçlü bir öğretinin olasılığına izin versek, bize ne söylemiş olabilirler? Bilim adamı atalarımız bizlere basitçe bedenlerimizi ve gördüğümüz her şeyi ısı, sıvı,

hava ve minerallerin mi oluşturduğunu anlatıyorlardı? Yoksa çok daha kusursuz bir şeyi mi bizimle paylaşmışlardı? Bu bölümün geri kalanından ve bundan sonraki iki bölümde ortaya konulan kanıt, onların zamanındaki kelimelerde, eski simyacıların yeryüzünün ve hücrelerimizin kusursuz bir oluşumunu – asıl kimya – anlatmakta olduklarını öne sürmektedir.

Günümüz bilimsel analizlerin gözünden bakıldığında, ilk Su, Ateş ve Hava formüllerinin şaşırtıcı bir şekilde doğru olduğu görülür! Eğer modern bilim ve eski bilgelik arasındaki farklılığın sadece dilde olduğunu varsayarsak, o zaman en yetkin yaklaşımlarımızın anahtarı zaten henüz fark etmediğimiz bir şekilde mevcut demektir.

Mistik Kabala Bilimi

Açık olması için, çoğu zaman bilimin ortaçağa özgü şekli olarak görülen simyayı anlatmak için geleneksel simya terimini kullanacağız. Her ne kadar geleneksel simyanın gizleri çok iyi belgelenmiş ve kolayca bulunabilir olsa da, altında yatan ilkelerin açıklığı çok daha azdır. Bu tür bilginin çoğu zaman insanların hayatlarına mal olduğu bir dönemde “en eski bilim”in gizlerini korumak için, geleneksel simyanın özünü oluşturan sembollerin anlamı Orta Çağ boyunca gizlilik içinde saklanmıştır. Bugün bile, gücünün yanlış kullanılmasını engellemek için, “ilk bilimin” detayları gelenekle doğrudan ilişkisi olmayanlar dışında herkes için saklıdır.

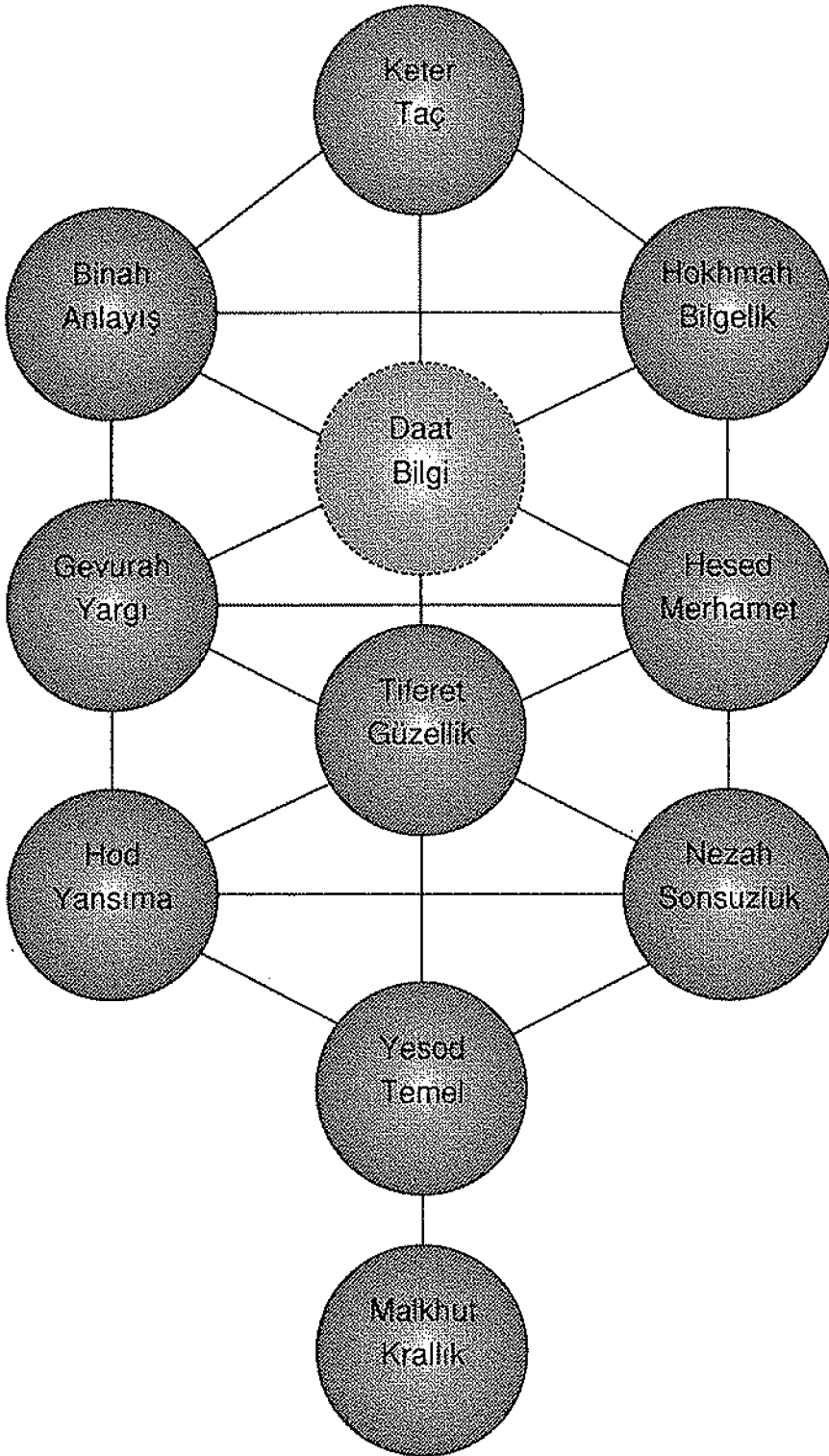
Öte yandan, geleneksel simyadan yaklaşık 2000 yıl önce gelen simyanın çok daha eski şekli yaratılışın köklerinin ve Yaratıcımız ile olan ilişkimizin belki de en eksiksiz kaydını sunmaktadır. Bu, İbrani Harflerin mükemmel bileşimini kullanarak kainatı betimleyen Kabala’nın bir parçasıdır: Sepher Yetzirah.

Sepher Yetzirah’ın bütününde cümleler simyasalsa benzer referanslarla bağlanmış görünmektedir. Ateş, Hava ve

Suyun birbirini ilk etkileyişini anlatan ayetler – zamanın başlamasından önce bir zamanda – İbrani harfler olarak tanımlanmışlardır. Cennet ve Yeryüzü arasındaki birliği resmederek, bizleri de o yaradılışın içine dahil eder. Burada, bu eski betimlemelerin içinde, geleneksel simyadaki doğanın ilkelerine – ve hücrelerimizdeki mesajı çözmek için ilk anahtarı – doğrudan bir bağlantı görmekteyiz.

Hayat Ağacı: Kainatın Oزالiti

Sepher Yetzirah'ın hikayesi, yaradılışın güçleri arasındaki ilişkiyi belirten on dünyanın ya da Sefirotun bir tanımı ile başlar. Şaşırtıcıdır ki, yaradılış hakkındaki en son teoriler de kainatın enerjinin en az on etki alanından – on boyuttan – yapılmış olduğuna işaret etmektedir. Bu hassas dünyalar aslında kuantum fiziğinin gözlemlerini açıklamak için kullanılmaktadır! Sefirotlar tipik birer küre olarak tanımlanırlar ve Hayat Ağacı'nın bilinen modelini oluşturacak şekilde dizilmişlerdir (bkz. Şekil 4.2). Bu ağaçtan, Kabala'nın öğretileri günlük yaşam bağlamında alam ve ilişki sunarlar.

Şekil 4.2: Bu dünyanın özelliklerini on Sefirot olarak gösteren eski İbrani Hayat Ağacı (Halevi'den sonra). (9)

Her Sefirot Tanrı'nın kainatı yarattığı ve bizim yaşamlarımızda amaç edinebileceğimiz belli bir sıfatı temsil eder. Örneğin, ikinci ve üçüncü Sefirotlar Binah ve Hokhmah Anlayış ve Bilgelik ilkeleri ile örneksenirken, dördüncü ve beşinci Sefirotlar Gevurah ve Hesed Yargılama ve Merhamet niteliklerini temsil ederler.

Yazının ikinci bölümü Hayat Ağacı'nın mistik doğası ile dünyamızdaki çok daha somut bir şey arasında ilk net bağlantıyı kurar. İpucu, Tanrı'nın kainatı yaratmak için kullandığı ilk üç harftedir, İbrani alfabesinde bunlar Temeller, Esaslar ve Esas Harfler olarak bilinir: Alef (A), Mem (M) ve Shin (Sh). Her ne kadar alfabenin geri kalan 19 harfine her biri kendi gücü ve önemi aşılarmış olsa da, bu kitap bu üç harfe ve onların yaradılıştaki çok özel yerlerine odaklanacaktır.

Şüphesizdir ki, yazı sade ve sadece bu harfler aracılığıyla yaradılışın gizeminin köklerine doğru iz sürülebileceğini ifade etmektedir. Üç Esas hemen yaradılışın bilinen simyasal elementlerine bağlanır; Ateş, Hava ve Su. Elementleri tanımlayan aynı cümlede, tek bir genel durum onların kainat ve kainatın üstü ile olan ilişkilerini netleştirir:

*Üç Temeller, A,M ve Sh yüce, gizlenmiş ve mistik sırlardır,
ki onlardan Ateş, Nefes ve Su yayılır,
ki onlardan her şey yaratılmıştır. (10)*

A, M ve Sh'nin ve bir önceki ifadenin içeriğini anlamak için, Kabala'nın esası olan bilgeliği vurgulamak gerekir. Halevi'nin (11) kelimeleriyle, "Ağaçta açıklanan ilişki tüm varoluşun temelidir." Hayat Ağacı ile sunulan kavramlar öylesine geniştir ki evlilik, boşanma, hastalık ve sağlık nedenlerinden yaradılışın fiziğine kadar sayısız konuya değinmektedir. İbrani harfler tarafından temsil edilen elementleri kullanarak tanımlanan Başlangıç ve Başlangıçtan önceki zaman aracılığıyla üç Esas Harfin gizeminde bir anlam buluruz.

Sepher Yetzirah Hayat Ağacını dikkat çekecek kadar az sayıda cümle ile yaradılışın bir mecazı olarak kullanır ve ilk Sefirotun “Yaşayan Tanrı’nın Nefesi”ni temsil ettiğini söyler. Kabalistler geleneksel olarak bunu yaradılış anının, ilk nefesin ya da ilk ışığın ve aynı zamanda da tüm diğerlerinin ondan şekillendiği asıl maddenin bir betimlemesi olarak yorumlarlar. Başlangıcı takiben, okuyucu kainatı oluşturan elementleri elde eden simyasal bir yolculuğa çıkartılır. Aşağıdaki ilk dört Sefirotun tanımlamasında, her ifade dünyaya getirdiği elementi detaylandırır.

1. Hiçliğin On Sefirotu: Bir Yaşayan Tanrı’nın Nefesidir. Kutsanmış ve takdis edilmiş olan Dünyaların Yaşamının ismidir. Nefesin ve konuşmanın sesidir. Ve bu Kutsal Nefes’tir. (12)
2. İki: Nefesten Nefes. Onunla Tanrı Cennetin dört yönünü (nefesini) kazıdı ve oydu: doğu, batı, kuzey, güney. Ve her birinde bir nefes oldu. (13)
3. Üç: Nefesten Su. Onunla Tanrı kaos ve boşluğu, kil ve çamuru kazıdı ve oydu... üzerlerine (harfler) su serpti ve toza dönüştü, tıpkı yazıldığı gibi.. (14)
4. Dört: Sudan Ateş. Onunla Tanrı Zaferin Tahtını ve yukarıdaki tüm kalabalığı kazıdı ve oydu. Böylece yazıldı, O Meleklerini nefeslerden ve bakanlarını yanan ateşten yaptı. (15)

Bu ilk betimlemelerden sonra, yazı Esas Harfler ve elementler arasındaki ilişki hakkında biraz şüphe bırakan belli bir netlikte devam eder:

*“Üç Esas, A, M ve Sh, Kainatta
Hava, Su ve Ateş’tir.” (16)*

Ateş, Hava ve Su nitelikleri yerleştikten sonra, yazı yapı taşlarının yerleşmiş olduğunu ve kainatımızın mucizesi için onları kullanmaya devam edilebileceğini ifade eder. Geri kalan Sefirot aracılığıyla, Hayat Ağacı Tanrı'nın kainatının sınırlarını ve yaratılışın kurallarını tanımlar. Burada da üç Esas Harf ile fiziksel yaşamımızdaki modern elementleri ve yaşamın mucizesini birbirine bağlayan bir ipucu ile karşılaşırız.

Üç Esasın Ortaya Çıkışı

Yukarıda gösterilen pasajları takiben, A, M ve Sh'nin doğanın elementlerinin basit birer sembolünden daha fazla şey ifade ettiğini anlamış oluyoruz. "Sözel simya"nın bir şekli aracılığıyla ifade edilen ayetler bizlere her bir harfteki gücün bilgisinin nasıl kainatın güçlerini anlamada birer anahtar olduğunu göstermektedir.

"O Alef harfini Nefesin kralı yaptı (17)....

O Mem'i suyun kralı yaptı (18)...

O Shin'i ateşin kralı yaptı...." (19)

Zaman ve çeviri engellerine dayanan bu tanımlamalar, yazıyı yazarlar tarafından bilinen bilginin derinliğini ve ayrıca olağanüstü bir şekilde, bugün bile anlamlı kalan bir dille bildiklerini iletme yeteneklerini ispat etmektedir. Bilimsel dilin yokluğunda, eskiler sanki çok daha eski ama henüz tanımlanmamış bir kaynaktan miras kalan bilgeliği iletmiş gibi görünmektedirler. Bilebildikleri tüm kelimelerle kainatın oluşumunu tarif etmişlerdi!

Yaratılışın ilk hareketlerini anlatan bu tanım Orta Çağdaki geleneksel simya kadar İsa'nın doğumundan 500 yıl önce yaşamış olan Essenler tarafından betimlenen doğanın meleklerinin yaratılışı ile de yakın bir paralellik içindedir. Burada "Tanrı'nın Nefesi" Hava ve Rüzgarın Meleşine

dönüşmüştür. Benzer şekilde, “Nefesten Su” Su elementine ve Suyun Meleğine, “Sudan Ateş” Ateş ve Güneşin Meleğine dönüşmüştür. Bu ilişkileri göz önüne aldığımızda karşımıza şu soru çıkar: Yaradılışın bu esasi harflerini modern bilimin kimyasına ne bağlamaktadır?

“Neden”den “Nasıl”a

Günümüz teknolojisinin büyük bölümü tarihsel olarak doğaya bırakılmış olan süreçleri değiştirmeye dayalıdır. Hava kalıplarını etkilemek ve maddenin yeni biçimlerini yaratmaktan ürünlerin ve hastalığın genetik mühendisliğine kadar bu mucizevi gibi görünen teknolojilerin her birinin tasarlanması için, öncelikle doğal süreçlerin neden çalıştığını anlamak gerekliydi.

Bununla birlikte, atalarımızın bakış açısına göre, bu tür bir bilgiye çok az ihtiyaç vardı. Eski şifacılar, simyacılar ve büyücüler dünyamızın neden böyle çalıştığını anlamaya çok daha az, ama doğanın zamanla değerlendirilen ilkelerini yaşamlarına nasıl uygulayacaklarına daha fazla ilgi gösterdiler. Doğayı düzeltmeye kalkışmadıkları için, aileleri, köyleri ve toplumları ondan yarar sağlayabilsin diye doğayı inceden inceye incelemeye çok az ihtiyaç duyuyorlardı.

İyileştirmeyi arttırmak için söylenen duanın gücü – modern bilimin ve Batı tıbbının daha yeni yeni araştırmaya başladığı bir olgu – bu üstünlüğe mükemmel bir örnektir. Kansas City’deki Mid America Heart Institute’de yapılan pilot araştırmada, yaşamlarını tehdit eden kalp sorunlarına sahip 990 hasta, kendi tıbbi işlemlerine ve muayenelerine başlamadan önce iki gruba ayrılır. (21) Bir grup beş gönüllü tarafından gün aşırı dua tedavisi görürken diğer gruba bu uygulanmadı.

Testleri yürüten araştırmacıların çok şaşırdığı bir sonuç çıktı; dua alan kişilerin bulunduğu grup iyileşme ve sağlıklarına kavuşmada istatistiki olarak ölçülebilecek kadar yarar

görmüşlerdi. Projeyi yürüten araştırmacılar, "Dua etmiş olan hastalar daha başarılı oldu," diye rapor ettiler. (22) Bu çalışmanın halka tanıtılan sonuçları ulusal gazetelerde manşete taşındı ve dua eden grubun neden böylesine başarı gösterdiğini kesin olarak anlama çabasıyla Georgetown Üniversitesi Tıp Merkezi ve Harvard Üniversitesi ek çalışmalara başladı.

Araştırma ilginçti ama öte yandan, hayatlarının her günü dua eden pek çok kişi için bunun pek de gerekli olmadığı hissedilebilir. Onlar zaten duanın gücünü kabul etme ve bu gücü başkaları ile paylaşma konusunda rahatlar. Zira dualarının işe yaradığını zaten biliyorlar, neden diye sormuyorlar.

Bilim Eski Modeli Onaylıyor:

Havayı, Suyu ve Ateşi yeniden Düşünmek

20. yüzyılın sonlarına kadar, keşifler bizlere doğayı idare etme gücünü, bedenlerimizi ve dünyamızı açıklayan toplanmış bilgilerden biri olan bilime odaklanmayı vermiştir. Bilgisayarların ve bilginin depolanmasının gelişmesi ile, tek bir nesilde eşi görülmemiş sayıda bilgiyi topladık ve depoladık. Dr. Michiu Kaku yetenekleri bir araya getiren bilgimizin inanılmaz hızını şöyle tarif etmektedir, "İnsan bilgisi her 10 yılda bir ikiye katlanmaktadır. Son on yıl içinde (1987-1997) insan tarihinin tümünden çok daha fazla çok daha fazla bilimsel bilgi edinilmiştir."(23) Tarih, bugünün Yeryüzü hakkındaki eşi görülmemiş bilgisinin, Uluslararası Jeofizik Yılı (IGY) olan son yüzyılın en geniş elbirliğiyle yapılan araştırma çabası ile başlamış olduğunu ortaya çıkarabilir.

1957 Temmuz'undan 1958 Aralık'ına kadar süren 18 aylık bir dönem boyunca, 67 ulus o zamana kadar görülmemiş bir şekilde, Yeryüzünün bileşimini ve doğal sürecini belgelemek üzere bir proje birliğine katıldılar. (24) İroniktir ki, işe bu modern bilgi bugün eski simyanın ilkeleri ile zamanımızın en karmaşık bilimi arasında köprü kurmanıza izin vermektedir.

Eski simyasal metinlerde, Hava elementi hiçbir zaman net olarak tanımlanmamıştır. Daha sonra yapılan yorumlar onun metinlerin aldığımız havayı kastettiğini varsaymıştır. Modern bilim aslında atmosferimizin bedenimizdeki her bir hücreye hayat veren görünmez elementle bizi beslediğini göstermektedir: oksijen. Bu durumda, eski simya ile modern kimya arasında ilişki kurmak bizi oksijenin simyasal Hava'ya denk olduğuna inanmaya götürmektedir. Öte yandan, IGY döneminde atmosferimiz üzerine yapılan çalışma durumun böyle olmadığını ortaya çıkarmıştır. Her ne kadar oksijen yaşamamız için havada ihtiyacımız olan en önemli elementse de, nefes aldığımız havada bu değerli maddeden nispeten çok küçük bir oranda bulunmaktadır!

Atmosferimizin %78'i, havayı dengede tutmak için oksijen ile birleşen bir başka element ile doludur. IGY çalışmaları atmosferimizdeki oksijen oranının %21 olduğunu (argon, karbondioksit, ve bazı başka elementler havamızı oluşturan diğer elementlerdir), (25) içimizde çektiğimiz her bir nefesimizin en önemli kısmı nitrojendir!

Eski simyacılar kendi zamanlarının diliyle Havayı yaradılışın en önemli elementi olarak belirttiklerinde, acaba kastettikleri madde nitrojen olabilir miydi? Bu tartışmanın amacı gereği, bunun doğru olduğunu farz edeceğiz ve bunun bizi nereye götüreceğine bakacağız. Aynı tarz bir muhakemeyi simyasal Ateş, Su ve Toprak için modern elementlere de uygulayabiliriz.

Gezegенimizin üçte ikisini kaplayan su kimyasal olarak çok iyi bilinen H_2O formülü ile tanımlanır. En basit deyişle, bu formül bize yeryüzündeki okyanuslarda, göllerde, ırmaklarda ve nehirlerde, gökyüzündeki yağmurda ve bedenlerimizdeki suda her iki hidrojen atomu için bir oksijen atomu bulunduğunu anlatır. Havayı nitrojen için bir kelime kodu olarak gören varsayımı bu duruma da uyguladığımızda, belki de Suyun başka bir fiziksel elementi tanımlayan bir kod olduğu sonucuna varabiliriz.

Yüzdelik oranlar temel alındığında, NASA çalışmaları, görünmeyen oksijen elementinin suya hakim olduğunu işaret eder. Dünyamızın yaklaşık üçte ikisini kaplayan suyun yaklaşık %85.8'i oksijenden yapılmıştır (saf suda aşağı yukarı %88.89) ve geri kalan yüzde hidrojen ve diğer mineralleri oluşturmaktadır. (Her ne kadar formül her bir oksijen atomu için iki hidrojen atomu olduğunu ifade etse de, oksijen atomları çok daha büyüktür ve bu nedenle de bütünün çok daha büyük bölümünü teşkil ederler.) Tartışmamızın amacına yönelik olarak, su için söylenen eski sözlerin oksijen elementi için bir kod olduğunu varsayalım.

Ateş için söz konusu olan simyasal konuların tüm ateşlerin asıl kaynağı olan enerjiyi temsil ettiğine inanılırdı: güneş. Sonuçta, tarih boyunca kullanılmış olan odun, kömür ve diğer yanabilir ürünleri tüketen ateşler, muhtemelen sadece güneş enerjisinin içlerinden yayılıyor olmasından dolayı varolmaktadırlar. 20. yüzyılın ikinci yarısında, teknolojideki ilerlemeler, güneş sistemimizin merkezindeki ateşten kütlenin bileşimi olan elementleri detaylı olarak analiz etmemizi mümkün kılmıştır.

Sıcak bir yaz günü hissettiğimiz ısı çoğunlukla güneşin çekirdeğinde yanan inanılmaz büyüklükteki ısı dereceleri yüzündendir (27 milyon°C kadar olduğu tahmin edilmektedir!) Bilim, dünyamıza en yakın yıldız olan bu yıldızı, sınırlı gaz stoklarını tükenene kadar yakan uçsuz bucaksız bir göksel lokomotif olarak görmektedir. Yakın zamanlarda yapılan çalışmalar iki ana elementin güneşin ateşinin yakıtı olduğunu teyit etmiştir. Bu, yaklaşık %71 hidrojen ve % 27.1 helyum'dur. (27)

Eski Simya'nın Modern Kimya olarak Anahtar Elementleri	
<u>Simya</u>	<u>Modern Element</u>
Hava	Nitrojen
Su	Oksijen
Ateş	Hidrojen

Şekil 4.3: Yaradılışın eski elementlerinin modern çevirimleri

Simyanın elementlerine uygulanan mantığı takip ederek, Ateş'e atfedilen eski referansların da aslında ateşin kaynağını oluşturan elemente atfedildiğini farz edebiliriz: hidrojen. Bu keşiflerden yola çıktığımızda, artık Ateş, Su ve Hava hakkında söylenenleri, modern bilim tarafından bilinen kimyasal elementlere tercüme etmek mümkün hale gelmektedir (bkz. Şekil 4.3).

IGY gibi çalışmalar sayesinde, bugün okyanusların altındaki katmanlar dahil, yeryüzünün en üst kabuğunun büyük bölümünü oluşturan bir kaç elementi nispeten bilmekteyiz. Silikon, oksijen, hidrojen ve alüminyum bu katmanın %90'dan çoğunu oluşturmaktadır. Bundan çok daha büyük bir keşif ise bu dört elementten ikisinin – hidrojen ve oksijen – bedenlerimizin %99'undan fazlasını oluşturmalarıdır!

Sadece bu çalışmalar bile, bizlerin gerçekten de “topraktan” yapılmış olduğumuz sonucunu doğrulamaktadır (bkz. “Farklı Kelimeler/Aynı Anlam”, sayfa 87). Elbette ki insan bedeni ve gezegenimizin yeryüzü katmanları arasında farklılıklar vardır. Bedenlerimizde, karbon ve nitrojen elementleri toprakta bulunan silikon ve alüminyumun yerini almaktadır. Geri kalan elementlerden silikon kimyasal yapımızda önemli bir parça olmasına rağmen bedenimizde çok az bir miktar bulunması onun “kalıntı” element olarak tanımlanmasına neden olmaktadır. İlginçtir ki alüminyum, onu her ne kadar endüstri ve hava kirliliğinin bir yan ürünü olarak bazı zamanlarda soluyor olsak da, doğal oluşan bir element olarak vücudumuzda hiç bulunmamaktadır.

Artık, bedenlerimizin eski tanımları ile modern kimyadaki denkleri arasında doğrudan bir bağ kurarak, Kabala ile modern bilim arasında bir kesişim elde edebiliriz. Eğer bu karşılıklı ilişki doğru ise, o zaman simyasal bilgi olarak korunan hikaye ve Kabala'nın gelenekleri daha bile derin bir anlam kazanmaya başlar. Köklerimizin en eski ve en eksiksiz tanımının yeniden yorumu geçmişimizin cevaplanmamış sorularına yeni ve şaşırtıcı yanıtlar getirmektedir!

BÖLÜM 4 ÖZET

- İnsanın köklerinin eski hikayelerindeki ortak tema bizlerin toprağın “tozundan” ya da “kilinden” yaratıldığımızı söyler. Tüm yaşam aynı tozdan gelir.
- Yaradılışımızın ve yaşamın koşullarını değiştirme yeteneğimizin sırları (Cennet ve Yeryüzü arasındaki köprü) eski simyanın saklı gelenekleri sayesinde korunmuştur. Bu gelenekler içinde, anahtarlar dünyamızın ve bedenlerimizin elementlerden yapıldığını işaret etmektedir: Ateş, Su ve Hava.
- Kainatın ve insanoğlunun köklerinin yaradılışına rehberlik eden simyanın detaylı bir hikayesi aynı zamanda Yaradılışın mistik İbrani Kitabı Sepher Yetzirah'ı da ortaya çıkarır. Kitap bugün okunabilmektedir ve kendi bütünlüğü içinde, kainatı ve dünyamızı şekillendiren daha yüksek bir gücün detaylı bir hikayesini sunmaktadır.
- Yeni buluş: Modern bilim, simyasal elementler Ateş, Hava ve Su'nun aslında bedenimizdeki en çok bulunan üç elementi, sırasıyla hidrojen, nitrojen ve oksijeni temsil ettiğini ortaya çıkararak eski modelleri onaylar.

*“Bırakın arayanlar bulana kadar aramaya devam etsin.
Buldukları zaman, acı çekecekler. Acı
çektikleri zaman şaşıracaklar...”*

*“Görmekte olduğunuz şeyi tanıyın
ve sizden gizlenmiş olanın size
apaçık olacağını.”*

— THOMAS'IN KAYIP İNCİLİ

KEŞİF:

Harfler Elementlere Dönüştüğü Zaman

İnsan bilgisinin oranının her on yılda bir ikiye katlandığı ve makinelerin atomlar boyutunda küçültülebildiği bir zamanda, kim olduğumuzu anlamak için kendimizi hala geçmişimizin en eski kayıtlarına – eski alfabelerin harfleri olarak saklanmış kayıtlar – bel bağlarken buluyoruz. Aynı zamanda, dünyanın alfabesinin ve sonradan ortaya çıkan dillerin başlangıcı zamanımızın en büyük ve çözülmemiş gizemlerinden biri olarak kalmaya devam etmektedir.(1)

Modern insanın 40.000 yıllık tarihinde, yazının kullanımı varolan ve gelecekte varolacak insanlara bilgi iletmek ve bu bilgiyi korumak konusunda gittikçe artan önemde bir rol üstlenmiştir. Bu zaman boyunca, yaşamlarımızın olaylarını sadece dört yazı şeklinin biri ya da bir kombinasyonu aracılığıyla kaydettik. Bu formlar aşağıdaki kategorilerle açıklanmıştır:

- Resim imgeleri
- Kelime işaretleri
- Bireysel seslenimleri temsil eden işaretler
- Tüm alfabeler

Semboller aracılığıyla, her form tarihin belli bir zamanında belirli bir insan grubunun ihtiyaçlarının temsil edilmesi ve bu ihtiyaçlara hizmet edilmesi için değişken karmaşıklık dereceleri sağlar.

Harfler ve Alfabeler:

. Daha Derin bir Gerçeğin Sembolleri

Her ne kadar eksiksiz alfabelerin kullanımı son zamanlarda gelişmiş bir iletişim şekli olsa da bu durum, eski resim yazılarının altında yatan düşüncelerin bugünkü kelimelerin gerisinde olanlardan daha az karmaşık olduğu anlamına gelmez. Daha ziyade, zamanla daha karmaşık bir hale gene sembollerin kendisidir.

Örneğin, resim imgelerinin, resim yazılarının en basit formları genellikle kaydedilmiş olan olaya daha büyük bir anlam veren detayları sağlamadan, geniş ve yüksek boyutta kavramları resmederler. Spektrumun karşı ucunda, eksiksiz alfabeler kaydedilecek, iletilecek ve gelecekte kullanılmak üzere saklanacak bir olayın özelliklerini verir.

Örneğin, New Mexico'daki Chaco Kanyonu'nda bulunan bir uçurumun altında kaydedilmiş olan bir yıldız patlamasının tek bir imgesi bu kavramı resmeder. 1054 C.E. yılında bir süpernovanın patlamasını kaydetmek için bir kumtaşı çıkıntısına sembolün çizilmiş olduğuna inanılır. Parlak göksel gösteri tüm Kuzey Amerika'da günışığında görüldü ve bugün kalıntıları halen Crab Nebula olarak astronomlar tarafından görülmektedir. Fotoğraf olayın kendisini kaydetmiş gibi görünse de, günün saati, parlaklığın derecesi ya da olayın insanlar, hayvanlar ve o zamanın yaşam koşullarına olan etkileri hakkında hiçbir özellik sunmamaktadır. Yaptığı sadece patlamanın olduğunu kaydetmektir. Öte yandan, aynı zaman sırasında, Çinli astronomlar olayı çok daha karmaşık bir alfabe dili ile belgelemişler ve böylece olayın gerçekleştiği kesin tarih gibi özellikleri gelecek kuşaklar için saklayabilmişlerdir.

Detayı eski resimlerden çok daha iyi bir konumda saklamak kelime işaretlerinin (logogramlar) ve hece oluşturan işaretlerin (syllabogramlar) dilidir. Tüm bir heceyi ya da kelimeyi tanımlamak için bir sembol kullanan bu yazı formlarının kaydettikleri olayların bilgilerinin çok daha büyük ölçüde saklama yetenekleri vardır.(2)

Yazılı bilgiyi kaydetme metodunun en kusursuzu belli sesleri temsil eden semboller grubu sayesinde olur: alfabeler. Bir alfabede, semboller bilgiyi net ve anlamlı bir şekilde koruyan kelimeler üretmek üzere birleşen semboller vardır. Deneyimlerimizi kaydetme ihtiyacının insana özgü bir şey olduğuna inanılır. Atalarımızı temsil eden pek çok dil ve alfabeyi yaratmak için onlara yol gösteren katalizördür. Öte yandan, en iyisinde bile, herhangi bir alfabe ile şekillenmiş kelimeler kaydettikleri olayın yanda deneyimin sadece bir sembolüdür. Her biri çok daha derin anlam boyutları içeren pek çok ek katmanları harf sembolleri ile gösterilmiştir.

Köklerinin tutarsızlığı ile birlikte, her bir dile bağlı çok yönlü anlamları da gözönüne aldığımızda daha derin bir gizem ortaya çıkmaktadır. Uzmanlar, geçmişimizin eski ve kullanılmayan dillerinden günümüzün en modern dillerine kadar, bizlerin harf diye adlandırdığımız sembollerin iki taraflı bir amaca hizmet ettiklerini açıkça onaylamaktadırlar. Görünüşte, harfler, tarihler, zamanlar ve olaylar gibi bilgi biriktiren ve aktaran kelimeleri ve sözcükleri oluştururlar. Bu dışsal anlamın altında, bilginin daha az göze çarpan katmanları kelimeler arasında hassas bir ilişkiyi ortaya çıkarır.

İbrani harflerinin gücü sayesinde, Tora dışsal olarak tarihin yazılı bir belgesi olmasının yanı sıra, içsel olarak da yaradılışın sırlarının şifrelenmiş bir rehber kitabıdır. Şifreyi anlayanlar için, kelimeler aynı metnin çok daha derin anlamlarının içindeki yollardır. Tora uzmanları, Tanrı'nın hareketlerini kaydeden her harfin içinde o kelimelerin anlattığı mucizelerin gizli anahtarının varolduğuna inanırlar. Örneğin, Tora "Tanrı Cenneti ve Yeryüzünü yarattı," derken "Adem"

ve “Yeryüzü” arasında çok daha derin bir ilişkiyi ortaya çıkarılması gibi, kelimelerin daha derindeki anlamı net olarak Cennet ve Yeryüzünün nasıl yaratılmış olduğunu anlatmaktadır.

Bu saklı ilişkiler üzerine çalışarak, yazarlarının asıl iletmek istedikleri mesajın gücünü ortaya çıkarabiliriz. Dil üzerine herhangi bir ciddi çalışma, verilen dilin altında yatan sembollerin anlamının çeşitli boyut ya da katmanını hesaba katmalıdır.

Harfler Harflerden Daha Fazla Olduğunda: İbranice'nin Saklı Şifresi

Taksi müzenin önünde durduğunda, insanların oluşturduğu kuyruk çoktan dışarıya taşmış, çiseleyen ilkbahar yağmurunun altında beton basamaklara yayılmıştı. Öğleden hemen sonra, ulusal haberler servisinden bir yazarla, Ölü Deniz Yazmaları hakkındaki fazlasıyla uzun süren görüşme mi tamamlamıştım.

“Yazmalar burada, şehirde!” diye çığlık atmıştı görüşmenin hemen arkasında.

“Chicago Field Müzesi'nde!”

“Sahi mi?!” diye cevap vermiştim. “Müze şu anda bulunduğumuz yerden ne kadar uzaklıkta?”

“Bu trafikte, taksiyle yaklaşık 15 dakika.”

“Her ne kadar Mısır'da Kıpti el yazmalarını görmüş olsam ve yazmalardaki kelimeleri üzerine detaylı bir çalışma yapmış olsam da, Ölü Deniz Yazmalarının orijinalini hiç görmedim! Onları görmeyi çok isterim.” demiştim. “Belki bir bakabiliriz.”

Dakikalar sonra taksiye binmiş ve müzeye doğru yola çıkmıştık.

Taksinden inip dondurucu rüzgar yüzümüze çarptığında, insan kuyruğunu gösterdim. “Onların hepsi yazmaları görmek için mi buradalar?”

“Bazıları,” diye cevap verdi, “ama çoğu muhtemelen Sue’yu görmek için buradalar.” Tam o gün de lakabı “Sue” olan bulunmuş en eksiksiz Tyrannosaurus rex’in kalıntıları-
nın da sergisinin açılışıydı. Her ikisi de aynı müzedeydi ve birbirlerinden sadece bir kaç yüz metre uzaklıktaydılar. Bilet gişesine yaklaştıkça, şüphelerimiz doğrulandı; kuyruğun büyük bölümünün Sue’nun yönüne doğru dönmüş olduğunu gördük. Ana salonun bir tarafında belli zaman aralıklarıyla küçük gruplar oluşturup yazmaları gösteriyorlardı. Son gruba katılmak için tam zamanında oradaydık!

Özel olarak tasarlanmış sergiye doğru yürürken, sabırsızlığımın ve etrafımdakilerle ilgili heyecanımın arttığını hissediyordum. Odaya girince, grubumuzdakilerin hayranlık dolu iç çekişlerini duydum. Işıklardan gelen ısının zararlarını en aza indirmek için, her yazma parçasını aydınlatan ampuller kısa aralıklarla bir donuklaşıp tekrar parlıyorlardı. Kırılan parçaları taşıyan her bölme farklı zamanlamalarla aydınlatılıyordu, dolayısıyla odanın belli bir bölümünün aydınlatılıp diğer bir bölümünün karartılması ürkütücü bir etki yaratıyordu. Hemen odanın ortasında bir yere, diğerlerinden bağımsız bir bölme içine konmuş grimsi küçük bir parşömenin yanına gittim. Parçanın önünde dururken – eski Book of Enoch’un bir bölümü – gördüğüm şeyin çekim gücüyle tüm bedenimin bir sıcaklık dalgasıyla kaplandığını hissettim.

Orada, hayvan derisinin lime lime olmuş bir parçasında 2 milenyumdan daha uzun zaman önce bir başka adamın eli ile yazılmış bir mesajın harfleri vardı! İsa’nın yeryüzünde doğduğu zamandan yaklaşık 200 yıl önce, bilinmeyen bir yazar, kendi zamanı için bile eski olan bilgeliğin sözlerini kaydetmek için zaman harcıyordu. Mükemmel bir şekilde oranlanmış harflerin her birini şekillendiren siyah mürekkebin lekeleri hala parşömenin üzerindeydi, uzun zaman önce onları yazan elin hareketlerini tam olarak gösteriyordu.

Bir an için, bizi birbirimizden ayıran asırlar yok oldu. Şimdi yüzümden sadece bir kaç santim uzaklıkta olan harflerin

gizemiyle, unutulmuş yazıcı zamanın sınırlarına meydan okudu. O kısa an içinde, dilini daha evvel anlamadığım şekilde anladım. Mantıksal bir bilginin ötesinde, geçmişle gelecek arasında İbrani harflerin gücü ile köprü kuran sembollerini hissedebilmişim.

Üç bin yılı aşkın süredir, İbrani alfabesinin harfleri kutsal dillerle ilgili çalışmalarda eşsiz bir öneme sahiptir. Mısırlıların hiyeroglif ve Sümerlerin çivi yazısı gibi binlerce yıllık diğer eski yazı formları bugün artık kullanılmamaktadır. Her ne kadar onları anlayabiliyor olsak da, bu tür dillerin modern yorumlarında, kullanıldıkları zamanlarda bilinebilecek ince anlamları tamamen kaybetmiş olmanız son derece mümkündür. İbrani alfabesinde böyle bir durum söz konusu değildir – 3000 yıldır – belki de daha uzun süredir – sürekli olarak kullanılmaktadır.

O dönemlerde bazı harflerin anlam ve kullanımlarında değişiklikler meydana gelirken, alfabenin en azından 1000 yıldır değişmeden kaldığını kesin olarak bilmekteyiz.

İbranice yazılmış Eski Ahit'in tamamının en eski versiyonlarından biri olan Leningrad Codex 1008 C.E.'de yazılmıştır. Bu el yazması aynı İncil'in modern versiyonları ile karşılaştırıldığında metin harfi harfine uyushmaktadır! Dilin kullanılmış olduğu zamanın uzunluğu ve alfabesinin sabitliği yüzünden, eski bir İbrani belgedeki kelimeleri tercüme ederken, binlerce yıl önce kelimeler kaydedilirken yazarın ne iletmek istediğini kesin olarak bileceğimiz konusunda kendimize güvenebiliriz.

İbranice okumayanlar bile onun harflerinde bir tür kutsallık, huşu ve gizem hissettiklerini söylerler. Her ne kadar pek çok dil, alfabelerindeki her bir harfin bağlı olduğu saklı bir sayısal değere sahip olsa da, belki de bu sayısal sistemlerin hiçbirisi eski İbranice kadar yaygın olarak belgelenmemiş ve sıkça kullanılmamıştır.

İbrani alfabenin güçlerinin inanılmaz kuvvetine mal edilen Sepher Yetzirah, Tanrı'nın harflerin kendisinden "her şeyi

şekillendirdiğini ve şekilleneceğini anlatmış olduğunu” işaret eder. (3) Tarihsel olarak, uzmanlar bu ifadeyi Tanrı'nın gücünü yaradılışın kaynağı olarak sembolize eden bir mecaz olarak görmüşlerdir. Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, kimyasal elementler ve varolduğu bilinen en eski ve sürekli kullanılan dil arasındaki karşılıklı ilişki bu ifadeye ve belki de yaşamın kendisinin başlangıcına son derece güçlü yeni bir bakış açısı sunmaktadır. Bütünlüğü içinde, şifrelenmiş metin net olarak nasıl ve kimin (hangi gücün) tarafından türümüzün varolduğunu anlatmaktadır.

Harflerin Sayılar Olarak Bilimi

Her ne kadar belli bir harfin saklı anlamının asıl nedeni kendi içinde bir gizem taşımaktaysa da, Sümer çivi yazısının en eski işaretlerinden günümüz dillerine kadar, her bir alfabenin her bir harfi her zaman belli bir sayı değerine bağlanmıştır. Tarihte bu ilişkilerin çalışması gematria olarak bilinir. Harfler ve sayılar arasındaki bire bir ilişki sayesinde, gematria kelimeler sadece okunduğunda genellikle gözden kaçan saklı ilişkileri ve daha derinlerdeki anlam katmanlarını ortaya çıkarır. Bu kitabın kapsamı içinde, nispeten günümüz İngilizce dili alfabesi, eski Yunan ve Latin etkilerinin birleşimi bile kaynak alfabeleri ile ilişkili olan şifreler sayesinde daha derin bir anlam boyutuna sahiptir. (4)

Bugün pek çok yönden “bilimsel” diye tanımlayabileceğimiz The American Heritage Dictionary “herhangi metodolojik bir faaliyetin, disiplinin ya da çalışmanın” bir bilim olduğunu öne sürer. Çoğu kişi tarafından kabul edilen bu tanım sayesinde, gematria çalışması harfler, kelimeler ve sözcükler arasındaki belli etkilerden net ve tekrarlanan sonuçlar çıkardığı için, eski bir bilim olarak ele alınabilir. (6) Eski İbrani metinler bu kitaptaki ana kavramların kaynağı olduğu için, gematria bilimini İbrani kelimelerin bakış açısından inceleyeceğiz. Bu ilişkilerin bugün morfojenik alanlar ve

kuantum etkileri gibi bilimin zorlandığı hassas ve görünmeyen güçlerin gizemini çözdüğünü eninde sonunda keşfedeceğiz. (7)

İbrani Alfabeye Kısa bir Giriş

İbrani dil sessiz harflerden biridir. Konuşulduğundan farklı yazılır, metinde sesli harfler dışlanmıştır. Tarihsele olarak, kelimeleri okunabilir kılan sesli harfler sadece kelimelerin kullanım şekline göre, İncil'e ait İbranice ile yazılmış bir sanat ya da bilim yazısının çevirisinin yapılmasıyla ifade edilirdi. Bu ilginç durumdan ötürü, her kelimenin doğru anlamını bulmak için tercüme edilmeden önce ne yazılmış olduğunu bilmek yararlı olacaktır.

Daha sonraki dönemlerde, İbranice'nin seslileri bir kelimedeki belli harflerin altına yerleştirilen nokta ve sembollerin kullanımıyla yazı şeklini kazanmıştır. Sesli noktalar olarak adlandırılan bu semboller bugün her bir harfi ve kelimeyi düzgün söylemek ve böylece doğru anlamı kesinleştirmek için kullanılmaktadır. İlk İbrani alfabesi 22 harften oluşmaktadır, her harfe kendine özgü bir ses ve numara atfedilmiştir. Bu şekilde, dile hem açık dışsal hem de saklı içsel bir anlamın gücü verilmiştir.

Alfabenin ilk harfi olan Alef (א), 1 sayısı ile ilişkilidir; ikinci harf Bet (ב) 2 sayısı ile ilişkilidir; böyle gider, ta ki Yod (י) harfine ve 10 sayısına gelene kadar. Dizi daha sonra 10'un atları olarak devam eder, bir sonraki harf olan Kaf (כ) 20 sayısı değerindedir; Lamed (ל) 30 değerinde, ve böyle devam eder, ta ki Kuf (ק) harfine ve 100 sayısına gelene kadar. Bu noktadan itibaren, İlk İbrani alfabesi 100 sayısının katları olarak devam eder ve değeri 400 olan Tav (ת) harfi ile biter.

Bununla birlikte, Kabala'nın daha eski geleneklerinde, alfabe 100'den artarak alfabenin ilk harfi olan Alef'in ("Büyük Alef" olarak ayrımlanır) en büyük versiyonuyla gösterilen

1000'de gelene kadar devam eder. Bu genişletilmiş harf İbrani metinlerin daha derin anlamını araştırmada özellikle önemlidir. Şekil 5.1 İlk İbrani alfabesinin harflerini ve her biri ile tarihsel olarak ilişkilendirilmiş sayı değerlerini göstermektedir.

İbrani Alfabenin Sayısal Değerleri (7)							
Sembol	İsim	Ses	Değer	Sembol	İsim	Ses	Değer
א	Alef	Sessiz	1	ל	Lamed	L	30
ב	Bet/Vet	B/V	2	מ	Mem	M	40
ג	Gimel	G	3	נ	Num	N	50
ד	Dalet	D	4	ס	Samekh	S	60
ה	Hey	H	5	ע	Ayin	Guttural	70
ו	Vav	V	6	פ	Peh	P/F	80
ז	Zayin	Z	7	צ	Tzadi	Tz	90
ח	Chet	Ch	8	ק	Kuf	K	100
ט	Tet	T	9	ר	Resh	R	200
י	Yod	Y	10	ש	Shin	Sh/S	300
כ	Kaf	K/Kh	20	ת	Tav	T	400

Şekil 5.1: Her bir harfle ilişkili olan "saklı" sayı değerlerini gösteren İbrani harf setinin İlk Harfleri

Ruh ve Cennetin Saklı Anlamı

Saklı kelime anlamlarının derinliği en iyi bir örnek ve onların yaşam ve ölüm ile olan ilişkileri ile gösterilebilir, örneğin ruh ve Cennet kelimelerinin ibranicesi gibi.

Nerdeyse evrensel olarak, en üstün tuttuğumuz inançlarımız her birimizin içinde bulunan ruhun ölümden sonra da, köklerinin olduğu yere, bizlerin Cennet olarak bildiğimiz yere geri döndüğü zaman yaşamaya devam ettiğini öne sürer. Geleneksel olarak, bu ilişki sadece dini ve ruhani yazılarda ifade edilmiştir. Öte yandan kelimeleri sayılar olarak ele aldığımızda, aralarındaki doğrudan bağın ortaya çıkarılması bu ilişkiyi özellikle ve grafiksel olarak gösterir. Zamanımızın en büyük İbrani uzmanlarından biri olan Rabbi Benjamin Blech'in çalışmasının aşağıdaki analizi Cennet, Yeryüzü

ve insan ruhu arasındaki gizemle ilgili benzeri görülmemiş bir kavrayışı ve belki de en çok ihtiyaç duyulan rahatlığı sunmaktadır. (8)

Ruhun İbranice kelimesi “NeShaMah”dır ve sesli harfler kullanılmadan N, Sh, M ve H ile yazılır. Son bölümde anlatılan sayı şifrelerini ele aldığımızda, N, Sh, M ve H’nin değerleri şöyledir:

<u>N</u>	<u>Sh</u>	<u>M</u>	<u>H</u>
50	300	40	5

Bu sayıların birbiri ile toplamı yeni bir değer üretir, 395’in birleşmiş değerini.

$$50 + 300 + 40 + 5 = 395$$

Sayısal terim olarak 395 “ruh”tur ve bu sayı bizim kelimelerin alfabetik şekildeyken görülemeyen bir ilişkisini araştırmamıza olanak tanır. Cennet’in ülkesinin ruhun 395’i ile nasıl bir ilişki içinde olduğunu kesin olarak anlamak için, harflerin sayı değerlerini kullanma işlemini Cennet kelimesine de uygulayacağız.

İbranice’de Cennet Ha-ShaMaYim olarak hecelenir. Sadece sessizler ele alındığında kelime şöyle yazılır:

<u>H</u>	<u>Sh</u>	<u>M</u>	<u>Y</u>	<u>M</u>
5	300	40	10	40

Her harfi kendi sayısal değeri ile tanımladığımızda, iki kelime arasında doğrudan ve belki de şaşırtıcı bir ilişki keşfederiz:

$$5 + 300 + 40 + 10 + 40 = 395$$

Cennet kelimesinin sayısal değerlerini topladığımızda 395 sayısı bulunur – ruh kelimesi ile tıpatıp aynı değer!

Gematria biliminin kanunlarından birisi sayı olarak birbiri ile ilişkili olan iki kelimenin doğada da ilişkili olduğudur. Kültür ya da toplum tarafından verilmiş anlamına bakmaksızın, sayıların ilişkileri harflerin altında yatan gerçek anlamları doğrudan söylemektedirler. Böyle bir ilişki net olarak ruh ve Cennet kelimelerinde gösterilmiştir. Açık bir tesadüfi benzerliğin ötesinde, onların sayısal değerleri aynıdır! Bu nedenle, gematria bizlere Cennet ve ruhun aynı şey olduğunu bildirmektedir.

Köklerimizin pek çok dini tanımlamalarında ima edildiği gibi, deneyimin dünyasında iki farklı şey gibi görünen “Tanrı Cenneti ve Yeryüzünü yarattı” aslında birbiri ile ilgilidir.

“O (insanoğlu) hem cennetsi hem de dünyevi nitelikleri içinde birleştirir... Ben (Tanrı) insanı ikinin birleşimi olsun diye yaratacağım...” (9)

Yaşamlarımız boyunca, iki alanın özellikleri tek bir varoluşta birleştirilmiştir. Yaşamlarımızın sonunda, bedenlerimizde birleştirilmiş olan Cennet ve Yeryüzü kendi yerlerine geri dönerler. Ruhlarımız ve Cennet zaten bir olmuşken bedenlerimiz toprağın tozuna geri döner. Yaşam ve ölüm hakkındaki bu tür bir bakış açısı, ölüm deneyiminin neden varoluşumuzun sonu anlamına gelmediğinin de somut bir fikrini sunmaktadır. Saklı sayı şifresi bize bunun böyle olduğunu temin eder.

Sayı: Yaradılışın Dili

Tarihi çalışması Cumhuriyet'te, Yunan filozofu Plato dünyamızın gerçeğinin sadece deneyimlerimiz – yaşamı dil aracılığı ile betimlemeye kalkışmak en hafif deyimle bir soyutlamadır – aracılığı ile gerçekten bilinebileceğini ifade etmiştir. Öte yandan, Plato'ya göre dünyamızı dil aracılığıyla

tanımlamanın yolu sayılardan geçmektedir: “Onlar (geomet-riler) görünen şekilleri kullanmamızı ve onlar hakkında ko-nuşmamızı sağlamaktadırlar... gerçekten aradıkları şey sade-ce akılda görülebilen o gerçeklerin görünümünü elde et-mektir. (10) Önceki çalışması Plato’yu çok fazla etkileyen Pi-tagor da sayılar ve dünya arasındaki çok önemli ilişkiyi kı-sa ve öz bir biçimde tanımlamıştır: “Her şey sayılara göre düzenlenmiştir.” (11)

İbrani alfabesinde sayıların önemi yadsınamaz. Dilin tek bir değer ile belirlenmiş her bir harfi ile, tüm Tora geniş bir sayı birliği olarak görülebilir. Bugün bilim adamları ve tarih-çiler benzer şekilde Tora’nın insanoğluna ilk olarak dilin ge-leneksel şeklinde, tek olarak, hiçbir noktalama işareti ya da sesli harf kullanmadan, birbiri ardına devam eden 304.805 harf dizisi olarak verilmiş olduğuna inanmaktadırlar. (12) Genius of Vilna olarak bilinen 18. yüzyıl bilgileri “Tüm ol-muş olan, olmakta olan ve zamanın sonuna kadar olacak olan Tora’da bulunmaktadır, ilk kelimeden son kelimeye ka-dar.” diye ifade etmişlerdir.

Bu sayı şifresi içinde, bizlere geçmişimizin mesajı kadar geleceğimizin anahtarları da verilmiştir. Eğer Tora’nın bu orijinal tanımlaması doğru ise, o zaman şifa, huzur ve baş-langıcımızın en derin gizemleri bizlere çok uzun bir sayı di-zisi halinde verilmiş demektir! Böyle bir bilginin net olarak Tora’nın oldukça kısa kitaplarının içine nasıl kodlanmış ol-duğu net olmasa da, uzmanların sayfalarındaki yazılı keli-melerin görünen mesajlarının çok daha ötesine giden bir an-lam buldukları açıktır.

Tora’nın harfleri ile dünyamız arasında doğrudan bir ba-ğlı kabul etmek, metni uyarlanmanın halihazırda çok çaba ge-rektiren çalışmasının çok büyük sorumluluğunu da üstlen-mek demektir. Tek bir kelimedeki bir hata ile, yazıcının in-san tarihinin yönünü geri dönülemez bir biçimde sonsuza dek değiştirebileceği söylenmektedir. Böylesine bir tamlığı korumanın ağır yükünden dolayı, metinleri uyarlarken tek

bir harfte olabilecek hataya bile tolerans gösterilemez. Böyle bir kusur, yaratması aylar sürmüş olabilen tüm bir belgenin yok olmasını sağlayabilir. Böylece, "Kitap"ın (Tora) sadece doğru kopyaları gelecek kuşaklar için bırakılmıştır.

İbrani metinlerin güvenilirliği ve harflerine şifrelenmiş sırlar sayesinde bizlere bugün dünyamız ve birbirimiz ile olan ilişkimiz içinde eşi görülmemiş bir anlayış verilmektedir.

"Elmalarla Elmaları" Karşılaştırmanın Gücü

Dil ve sayı bilimi sayesinde, İbrani kelimelerin harfleri ve kelimelerin ilettiği fikirler arasında güçlü bir bağ olduğunu görmüştük. Benzer bir şekilde, İbrani metinlerde betimlenen yaşamın kökleri ile günümüz biliminin modern dili arasında saklı bir ilişki olması mümkün müdür? Yaşamın dini ve bilimsel tanımlamaları ile Başlangıç arasında varolduğuna inanılan uçurum, aslında sadece tam olarak aynı olayları anlatan farklı dönemlerdeki farklı dillerin bir sonucu olabilir mi?

Bilim ve spiritüelliği ya da dünyamızı bilmenin herhangi bir farklı görünen şekli arasında köprü kurmanın anahtarı, birbirleri arasında mantıksal bir karşılaştırma yapmadan önce tüm bakış açılarını aynı dile çevirmekten geçer. Örneğin, eğer bize "hangisi daha büyüktür, bir mil mi yoksa 7.920 feet mi?" diye sorulursa öncelikle yapılması gereken anlamlı bir karşılaştırma yapmak için her iki uzunluk ölçüsünü de ortak bir ölçü birimine çevirmektir. Böyle yaparak, "elmalarla portakallar"dan ziyade "elmalarla elmaları" karşılaştırmamızı sağlayacak bir ortak birim yaratmış oluruz. Mil ölçüsünü 5.280 feet'e çevirmek karşılaştırma yapmayı ve sonucu bulmayı kolaylaştırır. 7.920 feet iki mesafe arasında kesinlikle en uzun olanıdır.

Benzer şekilde, spiritüellik ve bilim dilleri arasında ortak bir birim bulmak en eski ve en derin sayılan geleneklerimizin bazılarına yeni anlamlar yükleyebilir. Bunu yapmak, bilim

ve spiritüelliğin birbirine zıt dünyaları gibi pek çok görüş arasında uzun süredir aranan bir köprüyü de beraberinde getirebilir. Böyle bir köprüyü keşfetmenin anahtarı iki dünyayı birleştiren ortak bir bağ bulmaktır. İbranicenin altında yatan saklı sayı şifresi özellikle böyle bir bağ sunmaktadır.

Keşif: Alfabeden Elementlere

20. yüzyıla yaklaşırken, fiziksel dünyada hayal edebileceğimiz her şeyin karşılaştırması yaklaşık 118 elemente indirgenmişti. Atmosferimizi oluşturan görünmez gazlardan başlayarak toprağı oluşturan sıkışık minerallere kadar sıralanan pek çok elementin bildik isimleri vardır ve dünyamızın tarihinde hatırı sayılır bir rol oynamışlardır. Örneğin, 1800'lerin başında California, New Mexico, ve Colorado'da altın bulma çabaları Batı Amerika'nın gelişimine katkıda bulunmuştur. 105. element olan dubnium (aslı Nielsbohrium – 1997'de tekrar isimlendirilmiştir) gibi, çok nadir olanlar sadece laboratuvar koşullarında ortaya çıkmaktadırlar ve çok daha duran maddeler içine dağılmadan önce ancak saniyelerle varılmaktadırlar.

118 elementin her biri kendilerini diğerlerinden ayıran özelliklere göre – sayılarla tanımlanan özellikler – sınıflandırılmışlar ve bir tablo şeklinde sıralandırılmışlardır. Bu tablo Elementlerin Periyodik Tablosu ya da basitçe Periyodik Tablo olarak bilinir (bkz. Ek B) ve başka elementler bulunmaya devam edildiğinden genişlemektedir. Bu özellikleri çıkartarak ve organize ederek, bilim adamları her elementin tabloda nereye “uygun düştüğünü” belirlerler. DNA'mızın elementlerini İbrani alfabenin harfleri ile birleştiren işte bu sayı özellikleridir. Bu anahtar hücrelerimizde DNA olarak şifrelenmiş eski mesajı okumamızı sağlamaktadır.

Her elementi tanımlayan pek çok muhtemel özellikten, 12 yıllık çalışmam sonucu sadece birinin yaşamın dört elementi ile İbrani alfabe arasında bir köprü görevi gördüğünü

ortaya çıkarmıştır: atomik kütle olarak bilinen özellik. (13) İsmi çok teknik gelse de, "kütle" fikri aldatıcı bir biçimde basit bir kavramdır ve bize maddenin kendini nasıl kolayca hareket ettirdiğini anlatır. (14) Bu kitabın amacına uyması açısından, atomik kütle terimine kısaca kütle diyelim ve onu İbrani harfler ile yaradılışın kimyasal elementleri arasında köprü kurmamıza olanak tanıyan ortak birim olarak hesaba katalım. (15)

Böylesine modern terimlerin merceğinden bakarak yaradılışın en eski hikayelerini gördükçe heyecan verici ve muhteşem bir şeyler gözler önüne serilmeye başlamaktadır. Birdenbire, Başlangıç'ın belirli bir kesime hitap eden referansları güçlü bir anlam taşımaya başlar. Daha evvel, Bölüm 4'de, yaradılışın simyasal elementlerinin eski referanslarının - Ateş, Hava ve Su - aslında Ateşi, Havayı ve Suyu yapan kimyasal elementlerin tanımlamaları olduğunu keşfetmiştik: Hidrojen, nitrojen ve oksijen. Eski edebiyattaki bu üç element tarafından saklanan sırrı açığa çıkarmak için, şimdi İbrani alfabesinde onları temsil eden harfleri bulmamız gerekmektedir. İşte ortak birimin sahneye çıkacağı yer burasıdır. "Ruh" ve "Cennet" arasındaki saklı anlamı bize gösteren işlemin aynısını uygulayarak, hidrojen, nitrojen ve oksijen ile alfabe arasındaki bağı ortaya çıkaracağız.

Sayıları tek bir rakama indirgeyen gematria ilkelerini takip ederek, hidrojenin kütlesi olan 1,007'yi indirgemeye gerek olmadığını görmekteyiz, zira halihazırda 1 sayısı ile temsil edilmektedir. Aynı işlem nitrojenin basit kütlesi olan 14,00 ve oksijenin basit kütlesi 15,99'un Periyodik Tablo'dan alınan kütle numaralarının kesir noktasının solundaki tüm sayıları ekleyerek bulunabildiğini ortaya çıkarır.

Kesin olarak, nitrojen için "14" değeri "5" ($1 + 4 = 5$) basit kütesine dönüşür. Oksijen için hesaplanan değer "6" dir ($1 + 5 = 6$). Şekil 5.2 bu değerleri özetlemektedir. Bu formül bize Ateş, Hava ve Su hakkında yeni bir düşünce şeklini tanıtmaktadır. İbrani harflerin saklı sayı değerlerine bir eş aramamıza olanak tanıyan ortak birimleri kanıtlamaktadır.

Sımya	Kimya	Basit Kütle
Ateş	Hidrojen	1
Hava	Nitrojen	5
Su	Oksijen	6

Şekil 5.2: "Kütle" değeri eski elementler "Ateş", "Hava" ve "Su"yu farklı bir şekilde ciü-şünmemizi sağlar. Eski kavramlarla modern elementleri birbirine bağlayan ortak birim haline gelen işte bu değerdir.

Üç Temelin Sırrı

Bölüm 4'de tartıştığımız gibi, Sepher Yetzirah diğer her şeyin ondan yaratılmış olduğu yaradılışın 22 harfinin oluşumunu takiben, üç harfin seçildiğini ve alfabenin diğer harflerinin yanında bu üç harfe ayrı bir şerefli ve saygın yer verildiğini belirtmektedir. Dünyamızın yapılmış olduğu "madde" olmaya ek olarak, bu harfler de Tanrı'nın ismi için bir temel haline gelmişlerdir: Tanrı'nın Yeryüzünde tanınabileceği bir isim.

*"Doğal olanlar arasından üç harf seçti
(üç temel olan Alef Mem Shin'in gizeminde)
Ve Onları Kendi yüce İsmine koydu..." (16)*

Üç Temel Harfi birleştirerek, Tanrı yarattığının alanını "mühürledi" ve tanımladı. Harflerin kendisi dışsal metinde halihazırda ortaya çıkmış olduklarından, saklı anlam ile ilgili sorularımızın cevabı benzerliklerden biri haline gelmektedir. Bu soruyu mantığın bir delilinin tanıdık şekli içinde sorabiliriz:

Eğer

üç Temel harf A, M, Sh ilk yaratılmışsa,

ve

eğer bu harf gerçekten de yaradılışın "Anne"si ise

ve

eğer Y, H, ve V Tanrı'nın isminin harfleri (YHVH)
ve tüm yaratılanın kaynağı ise

o zaman

A,M,Sh dışsal olarak görünmeyen bir işlem aracılığıyla
Y, H, V olmalı!

A M Sh'nin evriminin Y H V olmasına izin veren ilişki eski geleneklerde öylesine kutsal olarak korunmuştur ki, Sepher Yetzirah'ın tüm bir bölümü onların bağlarının sırrını yanıtlamaya adanmıştır.

*"Üç Temel: Alef Mem Shin, Bir yüce,
mistik sır, üç halka ile kaplanıp mühürlenmiş.
Ve onlardan yayılmış hava, su ve ateş.
Ve onlardan doğmuş Babalar,
ve Babalardan, gelecek nesiller." (17)*

Gizemimizin cevabı belki de tek bir cümlede bulunuyor: Kabala'nın bilginleri Tanrı'nın isminin üç harfinin (YHV) altında üç Temel Harften (AMSh) türediğini ve onlara tekabül

ettiğini ifade etmektedirler. (18) Öte yandan, bu yanıtın altında yatan anlam ciltler doldurabilir.

Kabala'da, Düzenimizin Kainatının yaratılışı ve bizden önceki kainat arasında bir açıklık yapılmıştır, Kaosun Kainatı. Modern fizikçiler Büyük Patlama(Big Bang) zamanından önce herhangi bir şeyin varolup olmadığı ikilemi ile uğraşırlarken, Kabala'nın öğrencileri için, zamandan önceki bir kainatın varlığı öğretileri anlamak için verilmiş ve hatta istenilmiştir.

Kabala bunu “zaman ve düzenden önceki zaman”ı Kaosun Kainatı, ya da Tohu olarak tanımlar. Alef, Mem ve Shin harfleri Kaos içinde doğmuş ve ilk kez tanımlanmışlardır. Düzen olmayan bu dünyada, on Sefirottan önce varolmuş olan elementler, ya da kaplar birbirlerini etkileyemiyorlardı ve bu da yaşamın esasın deneyimlemelerini imkansız kılıyordu – alamıyor ya da veremiyorlardı. Bu durumdan dolayı, Tanrı tarafından verilmiş olan ışığı taşıyamamışlardı ve deneyimleri tamamlanamamıştı.

Durumlarından dolayı, Kapların Kırılması olarak bilinen bir hareket yaptılar: paramparça oldular. Kırılan kapların parçaları daha alttaki ruhani bölgelere düşerek, alıp verebilecekleri yeni taşıyıcılar olarak yeniden yapılandılar. Bu taşıyıcılar dünyamız için Hayat Ağacını, Doğrultmanın ya da Düzenin Kainatını oluşturan on Sefirota dönüştüler.

Düzenin Kainatı'nda, Kaos'un İbrani harflerine yeni bir anlam verildi ve bizim gizemimiz anlam kazanmaya başladı. Sepher Yetzirah'ın “yüce mistik sırrı”, Tanrı'nın isminin dünyamızdaki harflerinin (YHIV) ve Kaosun Kainatından gelen Temel Harflerin (AMSh) birbirini eşit olduğudur. Farklı bölgelerde kendini gösteren aynı gücü temsil etmektedirler. Başka bir deyişle, Yod, Hey ve Vav sırasıyla Alef, Mem ve Shin'in suretlerinden gelmektedir. Bu ilişkileri aklımızda tutarak, artık elimizde İbrani yaratılış hikayelerinin üç Temel Harfinin modern bilimin elementleri ile nasıl eşit sayıldığına sorusuna cevap vermek için gerekli bilgiye sahibiz.

Kaos'un Dünyasında		Düzenin Dünyasında
Temel Harfler		Temel Harfler
A	=	Y
M	=	H
Sh	=	V

Bildiklerinizi gözden geçirme:

1. Ateş, Hava ve Su hidrojen, nitrojen ve oksijenin eski eşdeğeri
2. Harfler ve elementler arasındaki köprü sayıdır.
3. Hidrojen, nitrojen ve oksijenin sayı değerleri sırasıyla 1, 5 ve 6'dır.

İbrani harflerin saklı sayı kodlarının bir araştırması, harfler ve elementler arasında sadece doğrudan bir ilişkinin var olduğunu değil, ilişkinin öylesine hassas olduğunu da ortaya çıkarır ki, hata yapılabilmesi mümkün değildir!

Simyasal Element	Ateş	Hava	Su
Bedenimizin DNA'sının Elementleri	Hidrojen ↓	Nitrojen ↓	Oksijen ↓
Atomik kütle olarak indirgeniş	1	5	6
İbrani Harf Şifresi	1	5	6
Aynı Elementler	↑	↑	↑
İbrani Harfler olarak	Y	H	V

Şekil 5.3: Simyanın eski elementleri ve İbrani harfler olarak karşılıkları yaşamın dört elementinden üçü ile (hidrojen, nitrojen ve oksijen) Tanrı'nın eski ismini oluşturan üç harf Y, H ve V arasında (H iki kere kullanılır ve YHJVH olur) doğrudan bir bağ olduğunu göstermektedir.

İbrani alfabede, saklı sayı kodları yaradılışın eski elementlerinin basit kütlesi ile tamı tamına örtüşen sade ve

sadece üç harf vardır. Y, H ve V İbrani harflerinin saklı değeri sırasıyla 1, 5 ve 6 sayılarını çözdüğü görülmüştür (bkz. Şekil 5.3) .

Doğadaki bu basit elmalarla elmalar ilişkisi sayesinde, insan DNA'sının elementlerini artık İbrani alfabesinden eşleri ile değiştirebiliriz. Çerçevele satırlardaki sayıları basitçe eşleştirerek, İbrani alfabesinin eski harfleri ile modern kimyanın elementleri arasında doğrudan bir bağ oluşturmak mümkün. Bu somut ve gerçekliği kanıtlanabilir ilişki, atalarımızın bilgisi hakkında kitaplar doldurur.

Sepher Yetzirah gibi kayıtlardan, ilk çağların başlarında bile yaratılışın gizleri hakkındaki bilgiyi incilden önce yaşamış bilginlerin kaydetmiş olduklarını anlıyoruz. O günlerin diliyle, tıpkı bizim bugün kendi kitaplarımız aracılığıyla yaptığımız gibi, bu bilgiye dayanan bilgeliği kendilerinininkini takip edeceklerini bildikleri nesiller için korumuşlardı.

Teori ve mecazın ötesinde, bu sırlar artık yaratılışın ve yaşamın kendisinin oluşumundan sorumlu detaylar olarak – günümüz bilimi tarafından tanınmış ve doğruluğu onaylanmış elementlerin gerçek birleşimleri – tanınmaktadır! Bu tür tanımlara güvenirlilik sağlamaya ek olarak, karşılıklı ilişkilerimiz yaratılışın en eski tanımlarını daha evvel asla mümkün olmamış olan bir doğruluk oranında tercüme etmemize izin veren bir dil kazandırmaktadır.

Gizemimizin son bölümü yaşamın dördüncü elementinin –karbon – nereden geldiği sorusuna cevap vermektir. Eğer, metinlerin öne sürdüğü gibi, her şey Y, H ve V 'ye dönüşen A, M ve Sh'den yaratıldıysa, o zaman, aynı anda ortaya çıkmış olan bir oluşum aracılığıyla, yaşamın dördüncü elementi de bu üç Temel Harf'den gelmiş olmalı.

Dördüncü Elementin Gizemini Çözmek

Simya tarihi boyunca, Ateş, Hava ve Su yapı taşlarına ek olarak, dördüncü, ya da "saklı", bir element her zaman ima

edilmekteydi. Bu "Toprak"ın bildik maddesiydi. Daha son-
raki geleneklerde, şifrenin Toprak bölümü doğudan açığa
çıkmiş olsa da, kesin olarak nereden gelmiş olduğu yaradı-
lışın sırlarının gizemini başlatanlar dışında herkes için saklı
kalmıştır. Sepher Yetzirah'ın öğrencileri için, bu gizemin
anahtarı metnin kendisi sayesinde doğrudan ortadan kalk-
mıştır:

*"Bu üçünden (Nefes, Ateş ve Su)
Onun evini buldu."(20)*

Belagatlı olduğu kadar derin de olan bir sadelikle, Yara-
dan'ın evinin sadece bu üç maddenin kullanımından oluştu-
ğu bize söylenmektedir. Biraz şüphe uyandırır da, ister tek
başına ister birleştirilmiş olsun, Ateş; Nefes (Hava) ve Su
(hidrojen, nitrojen ve oksijen) elementleri Yaradan'ın, dün-
yanın ve bedenlerimizin evi haline gelen tüm yaradılıştan
sorumludur.

Dördüncü elementin gizemini çözmek için gereken ipu-
cu onun halihazırda varolan elementlerden gelişmiş olması
gerektiğidir. Yeni bir element yaratmak için, varolan üç ele-
ment bir şekilde birbirlerini etkilemiş olmalıdır. İşte bu bir-
leşme, ki çoğunlukla Ateş, Hava ve Suyun "evliliği" olarak
tanımlanır, dünya ve nihayetinde yaradılış hareketinin ken-
disi ile olan ilişkimizi anlamamanın anahtarıdır.

Metin bizlere yaradılış sırasında Tanrı için sadece üç ele-
mentin varolduğunu bildirmişse de, bizlere son derece net
analitik seçimler bırakmıştır: dördüncü element olan Topra-
ğı yaratmak için bu elementlerin sayısal değerlerini kendi
aralarında ya toplamalı, ya çarpmalı, ya bölmeli ya da çıkar-
malıyız. Bu tür seçimler kendilerini gösterdikleri zaman,
hangi tercihin bize en net yanıtı vereceğini seçmeden Oc-
cam'ın usturası (21) diye bilinen bir yaklaşım ihtimalleri ço-
ğu zaman deneme yanılma usulü bir yaklaşımdan daha fazla

daraltmaktadır. Kısaca, Occam'ın usturası ideal bir dünyada, en basit çözümün en iyi çözüm olduğunu ifade eder. Böyle bir durumda, dördüncü elementi tanımlamaya yardımcı olacak en basit toplama gizemimizi çözümleyecek değeri de gözler önüne serer.

Tanrı'nın "Kainatını yaratmak" için kullandığı üç harften, Yod, Hey ve Vav, 1, 5 ve 6 sayı değerlerini elde etmiştik. Basit bir matematiksel işlevle bu değerleri birleştirmek orijinal üçlünden çok farklı özelliklere sahip yeni bir sayı ortaya çıkarır: "12"

$$\begin{array}{c} \text{Yod} \quad \text{Hey} \quad \text{Vav} \\ 1 + 5 + 6 = 12 \end{array}$$

Şimdi, "12" dördüncü element olan "Toprağın" değerini temsil etmektedir. Bundan sonra, artık bildiğimiz iki basamaklı sayıyı tek basamaklı sayıya indirgeme işlemini kullanarak 12'nin 1 + 2'sini toplayacağız ve yeni bir değer elde edeceğiz, 3. son olarak, bu değeri gizemli elementimizi bulmak için Periyodik Tablomuzda arayacağız.

İnsan bedeninin kimyasına kısa bir bakış arayışımızı hemen bir kaç olasılığa indirgeyecektir. Varolduğu bilinen 118 element içinden, sadece dördü insan bedeninin %99'unda tanımlanmıştır: hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbon. (22) Karbon bu gruba dahil edilmemiş tek elementtir. Dolayısıyla, araştırmamızın düzeyini bir karbonun özelliklerinin simya ve kimya arasında bir köprü oluşturup oluşturmadığını inceleyerek arttırabiliriz.

Karbonun kütle değeri 12.00'dir. bu değeri basite indirgeme uygulamasını yaparak, 1 + 2, karbonun teni değerini (basit kütle) buluruz=3. Bu belki de tesadüf değildir, çünkü karbonun 3'ü 118 element içinde Tanrı'nın isminin, Y, H ve V, harf değerlerini (1, 5 ve 6) birleştirerek bulduğumuz 3 ile tam olarak eşleşen tek değerdir.

Sepher Yetzirah'a göre, bu daha büyük bir anlam taşımaktadır. Tanrı'nın çalışmak için sadece Ateş, Hava ve Su'ya

sahip olduğu bize söylendiği için, bugün renksiz ve koksuz gazlar olarak bilinenler içinde karbon bizi somut yapan tek yaşam elementidir. Bu dördüncü fiziksel elementin yokluğunda, bedenlerimiz varolmazdı!

Eskiler bizlerin Ateş, Su, Hava ve Toprakta yapılmış olduğumuzu kaydettiklerinde, kendi zamanlarının dilinde bizlerin hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbondan yapılmış olduğumuzu söylüyorlardı – tam olarak 20. yüzyıl biliminin buluşları. Karmaşık test araçlarının, yüksek ölçekli mikroskopların, madde analizlerinin ve kimyasal denklemlerin matematiğinin gelişiminden önce, atalarımızın her insan hücresinin yapı taşlarının tanımlayarak bedenlerimizin bileşimini ortaya çıkarmışlardır.

Böylesine doğru bir bilginin açığa çıkmasıyla, şimdi şu soruyu sormamız gerekir: Acaba bizden önce gelenlerden bizlere, farkına varmada başarısız kaldığımız başka ne kalmış olabilir? Bu soruya cevap olarak, şemamızın son bölümü önem kazanmaktadır. İbrani harflerinin dilinde karbonun eşdeğeri nedir?

Bu bölümün son kısmında uyguladığımız işlemleri takip etmek beklenmedik, ama açıklayıcı, bir sonuç ortaya çıkarmaktadır. İbrani alfabenin sadece bir harfi karbonun basit kütlesi ile aynı değeri taşımaktadır: büyük G harfi ile temsil edilmiş olan dördüncü harf, Gimel (ג). Sayı perspektifinden, Gimel İbrani kutsal metinlerinde “karbon”dur ve eski simyada “Toprak”tır (bkz. Şekil 5.4).

Eski Element	→	Ateş	Hava	Su	Toprak
DNA'nın Modern Elementleri	→	Hidrojen	Nitrojen	Oksijen	Karbon
Aynı Elementler İbrani Harfler olarak	→	Y	H	V	G

Şekil 5.4: Eski elementleri, modern elementleri ve İbrani alfabesini ortak sayı birimlerine çevirince, yaradılışın kimyasal elementleri DNA'nın modern elementlerine dönüşmekte ve bedenlerimizdeki her bir hücrede YHVG İbrani harfleri olarak çevrilmektedir.

Eski İbrani harflerinin daha derin anlamını anlamadaki son basamak bize bedenlerimizdeki Tanrı'nın isminin gizemini çözmek için bir anahtar yaratma imkanını vermektedir. Öte yandan, aynı zamanda, modern elementler ile alfabe arasındaki bağ yaradılışın eski hikayeleri olarak bize bırakılan sırlar hakkında yeni sorular ortaya atmaktadır. Neden bu ilişkiler bu kadar önemli? Eski bir mesajın keşfi modern dünyamızda bize ne anlatmakta? Bu sorulara cevap veremeye, bu mesajın basit bir tesadüften öte olduğunu gösteren ihtimallerin ne kadar büyük olduğunu araştırarak başlayabiliriz.

Bölüm 5'de de değinildiği gibi, standart İbrani alfabesinde toplam 22 harf vardır. Bu harfler dilde anlamlı kelimeler yaratmak için bir araya getirebileceğimiz olasılıklar alanını temsil ederler. Tıpkı bir cümlenin içerdiğinin kelimelerin sırasına bağlı olmaması gibi, hücrelerimizdeki mesaj da harflerinin sırasına bağlıdır. Hücrelerimizdeki mesajın bu özel bölümü, YHVG, 22 olası harften 4'ünü kapsamaktadır. Bu bilgiden yola çıkarak, İbrani alfabesinden rastgele dört harfin yanyana dizilerek bir anlam oluşturmalarının olasılığını hesapladığımızda, sonuç 22 üzeri 4 ya da sadece 234.256'da 1'dir!

Başka bir şekilde söylemek gerekirse, YHVG harflerinin yan yana dizilmesinin tamamen şans eseri olması ihtimali %0.00042'dir (1/22 üzeri 4 x 100). İbrani alfabesini 28 harfe çıkardığımızda bu ihtimal %0.00016'ya düşmektedir! Her ne kadar bunlar astronomik tahminler olmasa da, mesajın tercümesi ile birleştirildiğinde, şifreden sorumlu olan şeyin "şans" ya da "tesadüften" çok daha öte bir şey olduğu kuvvetle görülmektedir. Bu halihazırda zayıf ihtimaller, Periyodik tabloda insan DNA'sını yaratan tek dört elemente denk gelenin sade ve sadece bu dört element olduğunu hesaba kattığımızda çok daha fazla zayıflayacaktır!

Bedenimizdeki her bir hücresinde bulunan kimyasal şifreyi yazılı bir mesaj şeklinde okumak için gerekli tüm bilgiye

sahip olmamıza rağmen bir şey hala gizemini korumaktadır. Mesaj net olarak ne anlama gelmektedir? Bu gizemi çözmek için, Tanrı'nın eski ismi ve onun yaşamın hücrelerinde ortaya çıkış şekli hakkındaki tartışmayı derinlemesine araştırmalıyız.

BÖLÜM 5 ÖZET

- Neredeyse tüm yazılı iletişim şekilleri sembollerin sadece dört şeklinden birine ya da dördünün birleşimine denk gelmektedir: resim imgeleri, harf işaretleri, tek heceleri temsil eden işaretler ve tüm bir alfabe gibi simge koleksiyonları.
- Orijinal formlarında, pek çok eski alfabenin harfleri aynı zamanda belli bir sayı değeri ile ilişkilidir. Bu “saklı” şifreler, kelimelerin kendilerinin ilettiği dışsal anlamdan çok daha derin bir anlamı temsil etmektedir.
- İnsanın köklerinin en eski ve en eksiksiz hikayelerinden biri eski İbranice dili ile kaydedilmiştir. Bu dil en azından son 2000 yılda çok az değişime uğramıştır.
- Yaradılışın eski hikayelerini günümüz bilimi ile birleştiren anahtar, “elma ile elmayı” karşılaştırmamıza olanak tanıyan sayıların ortak birimidir.
- Yeni keşif: Günümüz Elementlerin Periyodik Tablosunu tanımlayan 17 özellikten sadece biri kesin olarak İbranice'nin saklı sayı değerleri ile uyumaktadır – atomik kütle ya da basitçe kütle.
- Dördüncü elementin gizemini çözmede, Simya ve Kabbala'dan, yaşamın dördüncü elementi olarak “Toprak” bulunmuştur: karbon.

- Yeni keşif: Basit kütlelerini tanımlayarak, bedenlerimizdeki DNA'nın elementleri (hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbon) bugün İbrani alfabenin dört harfi ile yer değiştirilebilir: Yod, Hey, Vav ve Gimel, böylece DNA'mızın her bir hücremizin içindeki tercüme edilebilir bir alfabe gibi, kelimesi kelimesine okunabilir. Bu dört harfin tesadüfen İbrani alfabesinden anlamlı bir mesaj oluşturma olasılığı sadece 234.256'da 1'dir ya da daha zayıf ihtimalle %0.00042'dir.

*“O üç harf seçti...
Onları yüce ismine yerleştirdi...
yüce, gizlenmiş, mistik yüksek bir sır
ki ondan Ateş, Nefes ve Su yayılıyor,
ki ondan her şey yaratıldı.”*

“Oluşturulmuş ve söylenmiş olan her şey tek bir isimdir.”

— SEPHER YETZİRAH

ŞİFRENİN İÇİNDE ŞİFRE:

Tüm Yaşamın Her Hücresinde,
Tanrı'nın Adı

Tek bir Yaradan fikrini kabul edenlerin huzurunda, en güzel hayallerimizi kutlarken ve en büyük trajedilerimizin yasını tutarken, aynı gücün nasıl olur da her ikisinin de kaynağı olabildiğini soruyoruz. Bunu anlamaya çabalar-ken, mutlu zamanlarımız da bile, zamana yenik düşmemiş olan en sevdiğimiz geleneklerimiz sayesinde tanıdığımız bir Tanrı Yaradan'ın doğasının pek çok ve farklı tanımlamalarıyla bize sunulmaktadır. Eğer tek bir Tanrı varsa, o zaman Tanrı'nın nasıl bir şey olduğuna dair neden bu kadar çok fikir vardır? Yaşamımızı adayarak, dua ederek, hayatımızdan vazgeçerek ve hatta öylesine gizemli bir varlığın adına öldürerek sadece Onun gerçekten var olduğunu gösteren işaretler istediğimizi nasıl savunabiliriz?

Eninde sonunda, bu tür sorular çok daha temel bir şeye yanıt vermemiz için bize sorulacaktır: Acaba bizler sadece mucizevi hayatı oluşturmak için elementlerin ve moleküllerin "şans eseri" birleşmesinin bir ürünü müyüz yoksa bizler yaradılışın kasti bir hareketinin sonucu muyuz?

Tanımlamaya Karşı Olan Bir Tanrı

Çocukken, Tanrı kavramı beni büyüledi. Anlatılamayacak kadar geniş, bilge ve mevcut bir şeyin varolması fikri, böyle bir varlığın yaşamımdaki anlamının ne olduğunu anlamam için beni zorluyordu. Cehennem gibi sıcak geçen Missouri yazlarında salonun soğuk taş döşemesine yüzüstü yatıp The Golden Treasury of Bible Stories (İncil Hikayelerinin Altın Hazinesi) (1)'nin çocuklara uyarlanmış versiyonunu – yaradılışın İncille ilgili gizemlerine açılan ilk pencерem – çalıştığımı hatırlıyorum. Kitap raftaki yerinden korkutucu bir otorite kaynağıymış gibi görünürdü, öylesine kalındı ki etrafını saran kitapların desteğı olmadan, tek başına ayakta durabiliyordu.

Her zaman en başından başlardım, ağır siyah kapağı açar ve bir sonraki sayfayı çevirmeden önce her resmi ve ipuçları veren her kelimeyi dikkatle incelerdim. Böylesine etkileyici bir kitabın Tanrı ve yaradılışla ilgili bütün sorularımın mutlaka yanıtlarını içeriyor olması gerektiğı duygusunu çok net hatırlıyorum. Benim işim sadece onları bulmaktı. Bir şekilde, eğer kitabı yeterli sayıda açarsam ve her kelimeyi doğru şekilde okursam, yanıtlarımın ortaya çıkabileceğini ve gizemlerin çözümlenebileceğini hisederdim.

Her bölümün başında, takip eden hikayenin temasını açıklayan basit bir resim vardı. Genesis'in hihayesi ile ilgili ilk resim bugün bile aklımdadır: bir sanatçının Tanrı'nın yaratırkenki betimlemesiydi bu. Siyah beyaz çizgiler görünmez bir düzleme boylu boyunca yatmış çok yaşlı bir adamı öne doğru uzatmış eliyle kosmosu çevirirken ve yaradılışa hayat verirken resmetmişti. Dalgalı beyaz saç bukleleri omuzlarından dökülmekte, aynı şekilde dalgalı olan sakalına karışarak kainatın boşluğu içinde kaybolmaktaydı. İncille ilgili zamanların gizemlerini resmeden bu ve pek çok diğер resimde, Tanrı çoğı zaman İnsani koşullarda resmedilmişti. Yaradılış mucizesini yapan bir insan olarak öyle bir şekilde gösterilmişti ki, kitabın yazıldığı dönemde bu akla uygun gelmişti.

Her ne kadar böyle bir resim Tanrı'nın çalışmasını bir yüzünü temsil ediyor olabilse de, az sayıda kişi fiziksel olarak evlerimizin "üzerinde" bir yerde yüzüstü yatmış bir adamın kozmosu idare ettiğinden şüphe duymaktadır. Resmin, her şeyi bilen, her şeyi gören ve her zaman varolan yaratılışın kaynağı hakkındaki anlayışımızı anlatan bir mecaz olduğunu biliyoruz.

Judeo-Hristiyan geleneğinde, bilim adamları ve uzmanlar Tanrı ile ilgili bu tür referansları isimlendirilemeyişi isimlendirme girişimi olarak yorumlamışlardır: yaratılışın kaynağının bir simgesi. Batı geleneklerinin ilk kökleri bile Tanrı'yı doğrudan bilmenin ya da temsil etmenin imkansız olduğunu söyler. Bunun nedeni Tanrı'nın doğası gereği her yerde ve her şeyin içinde varolmasının bilinemez veya tarif edilemez olmasıdır.

Tanrı'nın Pek Çok İsmi

Geçmişimizin en eski efsanesi yaşamın kendisini yaratmak, devam ettirmek ve yok etmek gücünü kozmosun Yüce Tanrısına, Yaratıcı'ya atfetmiştir. Ebedi varolma niteliği sayesinde, o Tek ya da Sonsuz olan cinsiyetin ötesindedir, doğrudan bir ismin ötesindedir ve Yeryüzündeki insanlar tarafından sadece doğa ve yaşam mucizesi olarak kendini gösteren mucizelerle bilinir.

Hindu kozmolojisinin kutsal Bhagavad-Gita'sında, örneğin, yaratma gücü kesinlikle aynı gücün üç yüzü olarak ifade edilmiştir: Brahma, yaratan; Vishnu, koruyan; ve Shiva, yokeden. Her yüz, yaşam ve ölüm döngüsünü sürdürmek ve kozmosun devamlılığını sağlamak için diğerleri ile uyum içinde çalışır. İsmi yaşamın bir anında kendini gösteren olaylar ile bağlantılı olan bu tek bir Yaratıcı teması pek çok yerli ve Doğu gelenekleri tarafından paylaşılmıştır. Eski İbranicede ve sonradan gelen Hristiyan geleneklerinde de anahtar bir role sahiptir.

Tanrı'yı bütünlüğü içinde bilme konusundaki yetersizliğimizin en doğrudan tanımı belki de en iyi günümüz Kabala öğretmeni Z'ev ben Shimon Halevi'nin sözlerinde bulunmaktadır. Gerçek bir öğretmenin uzdıllılığıyla, Tanrı'nın gizemini üç basit kelime ile özetlemektedir: Tanrı Tanrı'dır." (2) Eski İbrani metinlerin yorumundaki uzmanlığı sayesinde, Halevi bu tanımı, Tanrı'nın doğasının bilinemezliğini açıklayan Kabala'dan örneklerle destekler.

Mistik Yaşam Ağacı'nın on Sefirotu'nu kullanarak, Halevi yaratılışın tüm alanının nasıl Tanrı'nın pek çok mistik isminden bir tarafından temsil edilebileceğini anlatır. İlk alan, örneğin, EHYEH ASHER EHYEM (BEN BENİM), ya da yaratılışın başlangıcı ve sonu, ismi ile ilişkili olan Keter'in ya da Taç'ın Sefirotudur. Bu bir mesajı İsraillilere iletmesi istendiğinde, Musa'nın Tanrı'ya "Beni kimin yolladığını söylemeli miyim?" sorusunu sorduğunda aldığı isimdir. (3) Sırasıyla, Yaşam Ağacı'nın her bir Sefirotu Tanrı'nın doğasının bir özelliğini işaret eden belli bir isimle ilişkilidir (bkz. Şekil 6.1).

Kabala'nın ilk versiyonlarında, Tanrı anlamı Sonsuz ya da Sonsuz Varlık olan Ayin Sof ismi ile söylenirdi.(5) Daha sonra Sepher Yetzirah Tanrı'ya, birbirinden çok farklı ve her biri Sonsuz Varlığın yardıışta kendini gösterdiği belli bir şekli netleştiren en azından altı isimle daha seslenmiştir.

Sefirotun İsmi	Ozellik	Tanrı'nın Eski İsmi
Keter	Taç	EHYEH
Hokhmah	Bilgelik	YHVH
Binah	Anlayış	ELOHIM
Daat	Bilgi	İsimsiz
Hesed	Merhamet	EL
Gevurah	Yargı	YAH
Tiferet	Güzellik	YHVH ELOHIM
Nezah	Sonsuzluk	YHVH ZEVAOT
Yesod	Temel	EL HAI SHADDAI
Malkhut	Krallık	ADONAI

Şekil 6.1: Hayat Ağacı'nın Sefirotu ile ilişkili olan Tanrı'nın isimleri arasındaki eşlikler. (4)

Bu isimlerin örnekleri Yahı, Ev Sahiplerinin Lordu, İsrail'in Tanrı'sı, Yaşayan Tanrı, Kainatın Kralı ve El Shaddai'dir. (6) Sonuçta, Kabala ve Sepher Yetzirah gelenekleri tek bir isimden gelen tek bir kuvvetin pek çok birleşimlerini ve doğrudan bilinemeyen bir gücün etkilerini anlatmaktadır.

Ben ki Ben'im

Eski İbrani ve Hristiyan gelenekler, Tanrı'nın kendisini çok kişisel olan tek bir isimle ortaya çıkardığı söylenen en az iki örnek kaydetmiştir. Her iki hikaye de Tora'nın ikinci kitabında ve Exodus'un Eski Ahit Kitabı'nda saklanmaktadır. Her ne kadar Kur'an da bu hikayelerin genel temalarını anlatsa da – İbrani geleneğin Tanrı'nın gizli ismini ortaya çıkardığını söylediği Musa'nın Sinai dağında Tanrı'dan "Kanun"u alması ile sona eren – Tanrı'nın kişisel ismi İslam geleneğinde dışsal olarak ortaya çıkmıyor gibi gözükmektedir. Bölüm 9'da göreceğimiz gibi, öte yandan, Tanrı'nın İslami, Yahudi ve Hristiyan isimleri aynı kaynaktan çıktıkları ve yaradılışın aynı gücüne eş oldukları görülmektedir.

Tanrı'nın ismini bu dünyaya göstermesi olayı ilk defa Exodus'un üçüncü bölümünde kaydedilmiştir. Yanan çalılık mucizesinde, hikaye Tanrı ile Musa arasında geçen, Tanrı'nın kendisinin Musa'nın atalarının, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un ve Musa'nın babasının Tanrısı tarafından tarif edilen aynı Tanrı olduğunu ilan ettiği doğrudan bir konuşma olarak anlatılmıştır. Musa'dan Mısır Firavunu'na bir mesaj iletmesini istedikten sonra, Exodus Musa'nın cevap olarak tek bir soru sorduğunu kaydeder: "İsrail'e vardığım zaman ve onlara 'Babalarınızın Tanrı'sı beni size yolladı,' dediğimde ve onlar da bana 'Onun İsmi nedir?' diye sorduklarında, onlara ne demeliyim?" (7)

Yazıları içinden en eski versiyona göre, Tanrı Musa'ya doğrudan yanıt verir. Exodus'un başlangıcı 3:14'de Tanrı mistik "EHYEH ASHER EHYEH" kelimelerini verir ve devam

eder, "Böylece İsraililere söyleyesin, 'Ehyeh beni size yolladı.'" Bu kelimelerle birlikte gizem ve tartışmalar başladı ve o andan sonra 3.200 yıl boyunca devam etti.

Tartışma, Tanrı'nın kendisini gittikçe daha fazla ortaya çıkarması ve kullandığı kelimelerin muhtemel tercümeleri üzerine merkezlendi. Musa ile kimliğini paylaşmak için temeli yayarak, Tanrı Asher kelimesini doğrudan iki Ehyeh kelimesinin arasına yerleştirmiştir. Bu örnekte, Asher belli bir zamir şekli, kendisinden hemen önce gelen kelimeyi işaret eden görelî bir zamir, olarak işlev görmektedir. Kelimenin kendisi İbranîcenin gücünün vurucu bir örneğidir.

Yazılışı değiştirmeden, Asher'in anlamı "ki", ya da "ki o" olabilir. Her biri doğru bir tercümedir ve kelimenin nasıl kullanıldığına göre değişir. Tanrı'nın Musa'ya ismini açıklaması olayında, en yaygın kabul edilen tercüme tarihsel olarak "ki" dir, "Ehyeh ki Ehyeh."

İbranî bir kelime olan Ehyeh "olmak" kelimesinden birinci tekil şahıs olarak türemiştir. (8) Öte yandan, açık olmayan şey, isim sunulduğu sırada hangi zaman kipinin kastedilmiş olduğudur. Bazı Tora yorumcuları bu belirsizliğin farklı tercümelerden kaynaklandığını, her birinin kelimenin kullanım şekline göre doğru olduğunu söylemektedir. Bu tercümeler "Ehyeh"i tercüme ettiklerinde sonuç "Benim," "Ben olacağım," ya da "Olacağım" anlamında olmaktadır. Buna ek olarak, aynı sözcükle kelimenin iki kere tekrar etmesi gerçeği, ilkinin ikincisine nazaran farklı bir zaman kipinde olduğunu göstermektedir. Eğer öyleyse, ilki "Benim" olarak sonuçlanırken diğeri "Ben olacağım" olabilir. Ya da her biri aynı zaman kipini temsil ediyor da olabilir, "Ben, Ben olacak kişi olacağım," ya da "Ben Benim."

Böylece, Tanrı'nın isminin ortaya çıkışını önsöz yapmak için kullandığı kelimeler, "Ehyeh-Asher Ehyeh," pek çok şekilde okunabilir, ki bunlara "BEN (Kİ) BENİM," "BEN (Kİ) BEN OLACAĞIM," dahildir. Kutsal yazıların tercümesinde en çok kullanılan "BEN Kİ O BENİM"dir. Musa'ya Kendi doğru

ve kişisel ismini sunmadan önce Tanrı'nın kendisini ilk önce başarı ile tamamladıklarıyla (olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan herşeyin kaynağı) özdeştiirdiğini söylemektedir.

Tanrı'nın Kişisel İsmi

Exodus'de kimliğinin ortaya çıkışının başlangıcını takiben, Tora daha sonraki açıklamada Tanrı'nın kişisel isminin gizemin açığa çıktığını kaydeder: "Böylece İsraililere konuşacaksın: Efendi, babalarınızın Tanrı'sı, İbrahim'in Tanrı'sı, İshak'ın Tanrı'sı ve Yakup'un Tanrı'sı beni size yolladı: Bu her zaman benim ismim olacaktır, bu sonsuza dek benim adımdır." (9) İlk defa, Tanrı'nın Musa'ya açıklamasıyla, onun kişisel ismine doğrudan bir girişe sahip olmaktadır.

Hem İbrani hem de hristiyan yazılarının günümüz tercümeleri, bu ifadede Tanrı'nın kendisini "EFENDİ" olarak tanımladığını göstermektedir. Aynı metinlerin daha eski versiyonları, öte yandan, Musa'ya başlangıçta başka bir ismin verildiğini ortaya çıkarır: mistik, kutsal ve konuşulamayan isim YaHWeH. Eski İbraniceden seslilerin atılmasının adetini takiben, Tanrı'nın ismi İsmnin geri kalan üç sessiz harfi ile açığa çıkar ki bunlar dört harf olarak yazılırlar י (Y) ה (H) ו (V) ה (H): YHVH.

İbraniceyi okurken, harfler sağdan sola doğru okunur, dolayısıyla YHVH kelimesi יהוה olarak görünür. Bu adeti tüm kitap boyunca, İbrani kelimeleri, tercümeleri her ne kadar soldan sağa okunsa da, dahil ederek uyguladığımı lütfen not edin.

Kesin olarak isimlerin hangisinin Musa'ya aslında Tanrı'nın kişisel ismi olarak verildiği ile ilgili karışıklığı görmek için başladığımız yer işte bu YHVH isminin harfleridir. Her ne kadar Tanrı kendisini ilk başlangıçta "Ehyeh-Asher Ehyeh" (Ben ki Benim) olarak tanımlamış olsa da, YHVH'nin EHYEH isminin eski bir varyasyonu olması mümkündür.(10) YHVH ismi Musa'dan önceki Patrikler tarafından

net olarak bilinse de, Genesis zamanında onun anlamını Yaratıcı'nın asıl ismi olarak asla anlamadılar.

Genesis sırasında, Cennetteki Tanrı'nın çeşitli yüzlerine atfedilen pek çok isim olmuş olsa da, gerçek saydıkları aslında YHVH isminin basitçe Yaşayan Tanrı'nın bir başka yüzü olduğudur. Patriklerin günlerinde Musa zamanına kadar geçen asırlar boyunca, isim "geleneksel bir isimden daha fazlası hemen hemen hiç olmamıştır." (11)

Tanrı'nın Konuşulamayan İsmi

İbranice'nin kendisinde, Tanrı'nın ismini asla yeryüzündeki insanlar arasında dile getirilme niyetinde olmadığı gibi bir amaç verilmiştir. Onun kutsal ismine istinaden, Tora uzmanları ismin kullanımına dair bir uyarının kelimelerin kendi içlerinde doğal olarak bulunduğunu söylerler. Belirgin olarak, Tanrı'nın Musa'ya ismini tanımlaması şeklinde bunun açığa vurulduğuna inanmaktadırlar. Tanrı YHVH'nin "sonsuzluk dek" ismi olacağını ifade ettiği zaman, İbranice sonsuzluk dek kelimesi geleneksel olarak söylendiği gibi ortasında Vav (ו) harfi olan **לְעוֹלָם** olarak değil **לְעוֹלָם** olarak yazılmıştır. Uzmanlar, Vav'ın kayıp olmasının ismin saklı bir şey olarak anlaşılması gerektiği için olduğuna işaret ederler. (12) Bu ipucu üzerine düşünerek, yorum devam eder: "Hiçbir insan İsmi harflerine uygun olarak dile getirmemelidir." (13)

Exodus'deki iki hikayeyi temel aldığımızda, eski İbrani metinlerde Tanrı'yı tercih ettiği YHVH ismi ile adlandırma yaklaşık 6.800 (bazı hikayelerle net olarak 6.823) kezdir. Bu özel ismin öylesine kutsal, öylesine güçlü ve öylesine derin saygıya layık olduğuna inanılır ki, onun yanlış bir şekilde dile getirmek ya da bir şekilde ona saygısızca davranmak Tanrı'yı olabilecek en kötü şekilde lekelemek demektir. Tora'nın kendisi bu inanç için bir temel şart koşarak uyarısını yapar: "Tanrınız YaHWeH'in ismini yanlış kullanmamalısınız." (14)

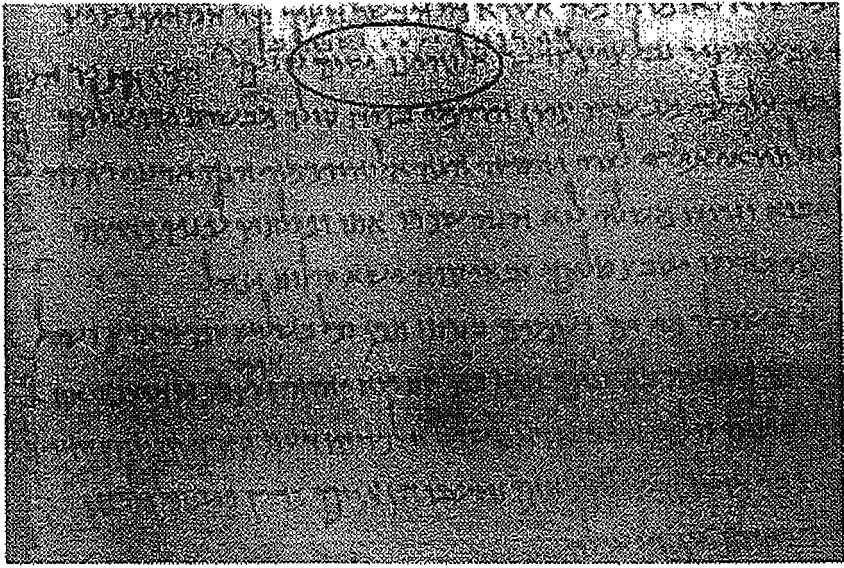
Geleneksel olarak, İsim sadece tapınak servisleri sırasında yüksek papaz tarafından, Kefaret Günü'nde yeknesak bir şekilde okuyarak dile getirilirdi.

M.Ö.70 'de Kudüs'deki İkinci Tapınak'ın yıkılması ile Talmud'un derlenmesi arasında bir yerde, bir Yahudi edebiyat koleksiyonu dördüncü ve beşinci yüzyıllar arasında zamanda derlenmiş, Tanrı tarafından Exodus'de tanımlanan ismi, yanlış kullanımını engellemek amacıyla metinlerde başka bir isim ile yer değiştirilmiştir. Daha sonra, yaklaşık 6.800 kez tekrarlanan Tanrı'nın isminin hepsi anlamı Efendi, ya da tam olarak "İsim" olan Ha Shem ya da Adonai halini almıştır.

Tevrat'ta ismin aslen Musa'ya sesli harfler olmaksızın verilmiş olmasından dolayı, bugün YHVH isminin nasıl söylendiğini net olarak bilememekteyiz. (15) Her ne kadar doğru söylenişi Tapınak'ın sözel geleneklerinde korunmuş olsa da, Tanrı'nın ismi için bir başka kelimenin yerine geçirilmesi gerçekleştiğinde, orjinal ismin asıl söylenişi geçmişte kalan bir şey oluvermiştir. Uzman fikirlerin büyük bölümü, Musa'nın günlerinde, YHVH'nin "Yah-Weigh" olarak söylendiği üzerinedir. (16) Her ne kadar İbrani alfabesinde W harfi olmasa da, söylemde V harfi W'nun sesi ile yer değiştirilmiştir.

Ölü Deniz Yazmalarının parçaları, 1947'de bulunan İsaiah'ın ilk yazısı gibi, Tanrı'nın ismini değiştirmek için alternatif bir kelime ya da sembolü yerine geçirme uygulamasının halihazırda, Yazmaların yaratıldığı dönemde bile, yaklaşık 2.200 yıl önce gerçekleştiğinin somut kanıtını sunmaktadır. Şekil 6.2 ilk İsaiah Yazmasından (1Qisa) XXXIII kolonun bir bölümünü göstermektedir. Burada satırlar arasına Tanrı'nın kutsal ve söylenmeyen ismini temsil eden semboller olarak dört nokta yerleştirme anlaşması gösterilmektedir.

Musa'nın, İbrani yorumcuların "Deity" olarak tanımladıkları ikinci karşılaşmasında Tanrı, ilk görüşmelerini takiben ortaya çıkabilmiş olabilecek herhangi bir yanlış anlaşılmayı netleştirerek Kendisini tekrar tanıtır. Exodus 6:2-3'de, Tanrı

Şekil 6.2: İlk İsaiah yazmasının bölümü, sayfanın ortasında, ikinci cümlemin üzerinde, Tanrı'nın kutsal ismi için bir temsilci olarak yerleştirilmiş dört nokta gösterilmektedir. (17) (Fotoğraf: John Trevor)

Musa'ya net bir şekilde : “Ben YHVH'yım” der. Daha sonra kendisinin İsraili büyüklere görünen ve onlara neden o zamanlarda ismini bilmemiş olabileceklerini açıklayan aynı Tanrı olduğunu teyid etmeye devam eder.

“İbrahim, İshak ve Yakub'a El Shaddai olarak göründüm, ama onlara kendimi YHVH ismi ile tanıtmadım.” Bu cümlelerde, uzmanlar Tanrı'nın kendisini bir kez daha Yakup, İshak ve İbrahim'e kişisel isminden ziyade bir simge aracılığıyla tanıttığını ileri sürerler. El Shaddai ifadesi genellikle “Herşeye Kadir Tanrı” ya da “Gücü sınırsız Herşeye Kadir” anlamındadır. (19)

Böylece, Kendi sözleriyle, dünya dinlerinin yarısından çoğunun temelini oluşturan ilk kayıtlarda tam iki kez Tanrı, bu dünyanın insanların onu her zaman bileceği çok belirgin bir isim sunmaktadır.

Tanrı'nın En Yaşlı İsminin Kadim Kanıtı

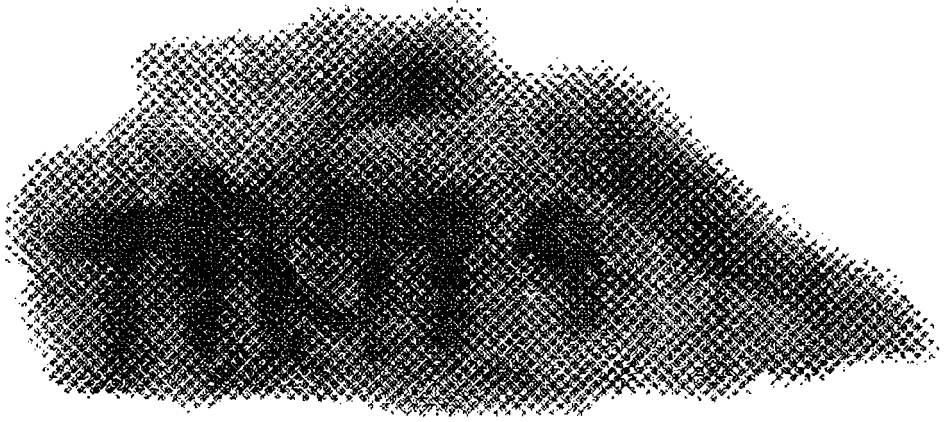
Bilinen en eski İbrani metinler üzerine yapılan son keşifler, tercümeler ve basımlar, YHVH isminin aslında yaklaşık

3.500 yıl önce Musa'ya beliren isim olduğu tezini kuvvetlendirmektedir. Ölü Deniz Yazmaları Kütüphanesini bir araya getiren yaklaşık 22.000 papirus, hayvan derisi ve bakır parçalarına ek olarak, yakın zamanda belgelenmiş, tercüme edilmiş ve derlenmiş 3.000 adet daha parça bulunmaktadır. Bunlar yazmaların son derece küçük parçalarıdır, öyle ki belli bir belgeye bağlanamamaktadırlar. Bununla birlikte, halen Ölü Deniz Yazmalarının muazzam keşfinin bir parçalarıdır. Mümkün olduğu kadar tamamlanmış bir belge oluşturma çabası içinde, Yazma uzmanları tarafından "kırıntı ve parçalar" olarak adlandırılan bu parçalar, şimdi Ölü Deniz Kütüphanesinin en önemli bulguları haline gelmişlerdir.

Her bir harfi net ve okunabilir olan minik parçalardan birinde, tek bir kelime kalmıştır. Zaman ve doğa faktörlerinden kurtularak, yazarın her bir çizgiyi ve kıvrımı 2.000 önce dikkatle yazdığı gibi korunmuş ve harfler bir kelimeyi öylesine yanlızsız bir şekilde taşımaktadır ki, hem uzmanların hem de tesadüfi okuyucuların dikkatini hemen çekmektedir. Bu tek kelime Tanrı'nın Kendisini Musa'ya tanıtırken kullandığı kişisel ismidir, : YHWH (bkz. Şekil 6:3).

Bulgu ile ilgili bir eleştiride, arkeolojik gazete Biblical Archaeology Review'un editörü Hershel Shanks, bu ismin binlerce parça arasından bozulmamış olarak bulunmasını bir ironi olarak yorumlan¹⁴¹. "Bu sadece basit bir tesadüf mü? Ya da bunun anlamı bu ismin bu dini belgelerde böylesine çok kullanılmış olması mı onun sıklıkla ortaya çıkışını (ve hayatta kalışını) sağlıyor? Ya da daha derin bir anlamı mı var bunun?" (21)

"Tanrı'nın Şifresi"ni yazmadan önce, Sinai Dağında Musa'ya hangi isim ile kendini tanıttığını mümkün olduğu kadar doğru bir şekilde oturtmam gerekiyordu. 12 yıllık bir araştırma ve bu bölümün ilerleyen sayfalarında açıklayacağım kanıtın bulunması sonucu, tüm mantıksal şüphelerin ötesinde ve bu konu hakkındaki akademik uyuşmazlıklara karşın, Tanrı'nın gücünü ve varlığını tanımlamak için kullanılan pek

Şekil 6:3: Tanrı'nın eski ismi **יהוה** 'un en eski kayıtlarından birinin büyütülmüş hali. Metnin bu parçası, Mağra IV'den parça no 66, Ölü Deniz Yazmaları Kütüphanesinin belli bir yazmaya bağlanamayan 3.000 parçasından biridir. (20) (Fotoğraf: Israel Antiquities Authority)

çok kelime ve isimden sadece birinin Tanrı'nın kendisini net bir şekilde tanımladığı kişisel ve tercih edilen isim olarak ayakta kaldığına eminim. Bu isim dört harflidir: YHWH.

“İsmi” Gücü

Yaradılışın sırları ile ilgili kişisel bir içedüşüşün eksikliğinde, yaşamlarımıza anlam katmak ve dünyamıza bir anlayış yüklemek için, bu tür tesadüflerin eski hikayelerine ve bu hikayelere yaptığımız yorumlara kalmış durumdayız. Tanrı'nın isminin etrafındaki gizem geçmişimizdeki papazlıklar, saklı tarikatlar ve gizli topluluklar tarafından ayakta tutulmuş ve korunmuştur. YHWH isminin içindeki gücünün ilave kanıtı Masonların geleneklerinde korunmuş olan efsaneler ve törelerde bulunabilmektedir.

Bu tür hikayelerden biri Kral Süleyman'ın baş mimarı olan ve öldürüldükten sonra tek bir kelimenin kullanımıyla hataya dönen Hiram Abif'in hikayesidir. Öte yandan efsane, doğru kelimenin böylesi bir güce sahip olup kullanmasının geri alınıp iade edilmesine kadar, Mah Hah Bone kelimesinin bir temsilci “parola” olarak kullanıldığını söyler. Yaşamın

gerçek kelimesi Tanrı'nın söylenemeyen ismiydi: YHVH. (22) Herhangi bir efsane için geçerli olan hikayeyi, doğrulama gücü olmadan kabul etmek kişisel bir inanç meselesidir. Öte yandan, İsme atfedilen yaradılış ve yaşamın verilmiş güçlerinin yeniden diriliş ile ilişkili olması şaşırtıcı olmaz.

Tanrı'nın ismi ile ilgili gizemin temeli pek çok kişi tarafından inanılan "Cennetin altındaki" en güçlü ve kutsal olan tek bir ismi heceleme, telafuz etme ve seslendirmedir. YHVH isminin aslında Yaratıcı'nın kişisel ismi olduğunu öne süren arkeolojik kanıta ek olarak, Sepher Yetzirah'da verilmiş olan ismi dikkate alarak başka bir kanıt toplanmıştır.

İlk bölümde gördüğümüz gibi Sepher Yetzirah, kainatımızın doğuşunun harekete geçmesi için yüce bir güç – en fazla beş isim tarafından tanımlanan – tarafından kullanılmış olan sürecin geniş bir özetini sunmaktadır. O bölümün ilk cümlesinde, bize Tanrı'nın kainatını bilmenin ve iletmenin üç yolu ile yarattığı söylenmişti.

*"Bilgelğin 32 mistik Yolu ile YH'yi oydu,
Ev Sahiplerinin YHVH'si, İsrail'in Tanrı'sı, Yaşayan Tanrı.
El Shaddai, yüce ve yüksek, sonsuzlukta oturan ve
Kutsal'dır Onun ismi. O Kainatını üç kitapla,
elle yazarak, sayılarla ve anlatarak yarattı."* (23)

Bu cümlede Yaratıcı'ya verilen ilk ismin, YH, YHVH isminin eski bir şekli olduğu Tevrat uzmanları tarafından genel olarak kabul edilmektedir. (24) Bu ismi kuşatan belirsizlik kesin olarak ismin nasıl türediği yönünde artmaktadır. Bu aslında, YHVH'nin genişletilmesiyle oluşan ismin orjinal hali olabilir. Ya da, "Ebedi" olarak tercüme edilen YH (25) isminin esasına kısaltılmış, YHVH'nin küçültülmüş formu olabilir. (26) YH'nin geleneksel yazılardaki kullanımı bugün hem Tevrat hem de İncil'in yenilenmiş versiyonlarında bulunabilir. Tora'da, Exodus 15:2 şöyle der: "Efendi (Yah) benim

gücüm ve kudretimdir.” İngilizce versiyonlarında Tanrı’yı kasteden “Efendi” kelimesi kullanılırken, İbrani metin Tanrı’nın ismi Yah’ı Yod ve Hey harfleri olarak net bir şekilde gösterir. (27)

Tanrı’nın ismi olarak Yah’ın belki de en doğrudan belirtisi bize Haggadah’da verilmiştir.

Adem’in Havva ile Bahçe’de evlenmesinin hikayesi aracılığı ile tanıtılan metin okuyucunun kafasından biraz şüphe bırakarak yazılmıştır zira Tanrı kendini Yeryüzünde Musa’nın zamanından bir önce açığa çıkarmaktadır. Evliliklerini takiben, hem Adem hem de Havva, birleşmelerinin içinde neden olduğu değişikliği yansıtmak için isimlerini değiştirirler. Metinde anlatıldığı gibi, onlar Tanrı’nın ismini kendininkilerle birleştiren türümüzün ilkiydiler:

Adem, Havva’nın yaratıldığından önce ona verilmiş olan Adem ismini bırakarak, karısını Ishah ve kendisini de Ish olarak adlandırdı çünkü Tanrı, onların Tanrı’nın yolunda yürüdükleri ve emirlerini yerine getirdikleri sürece isminin onları tüm kötülüklerden koruyacağını göstergesi olarak kendi ismi Yah’ı erkek ve kadının isimlerine – Yod Ish’a ve He Ishah’a – eklemişti. (28)

YH’nın tanrısal bir isim olup olmadığına dair İbrani yorumcuların karışık tartışmaları olsa da, Haggadah ve Sepher Yetzirah’ın perspektifinden bakıldığında, bunun böyle olması çok muhtemeldir. Sepher Yetzirah’ın bu ilk ve çok önemli ifadesinde, yazı YH isimli tanrısal varlığın nasıl yazılı, sayısal ve sözlü olarak tanımlanan bilginin üç türünün kullanımını aracılığıyla yaradılış hareketini gerçekleştirdiğini anlatmaktadır.

Tek bir İsimden Kainat

Haham Kaplan, Sepher Yetzirah'ın bu bölümünü Tanrı'nın kainatını "yazıyla (Sepher), sayıyla (sephar) ve iletişimle (sippur)" yaratışı olarak tercüme etmiştir. Haham daha sonra bu üç bilme şeklinin daha hassas anlamlarını metin, sayı ve iletişimin tercümesini sırasıyla nitelik, nicelik ve iletişimi ilave edip genişleterek açığa kavuşturmuştur. (29)

Girişi takiben, yazı nasıl "Hiçliğin On Sefirotu"nun, mistik Hayat Ağacı'nın on krallığının yaratıldığını anlatır. Her bir Sefirot kainatın boşluğundan oluştuğundan dolayı, varlığa belli nitelikler getirmiştir: yaşamın ve yaradılışın tüm elementlerini baştan sona yansıtan nitelikler. Kabala'ya olan ilginin yeniden güçlenmesinden dolayı, günümüz dünyasında onun zamansız bilgeliğinin anlayış ve uygulamasına adanmış bir dizi mükemmel metin bulunmaktadır. Öte yandan, bu kitabın amacını gözönüne alarak, sadece bedenimizin her bir hücresinden saklı olan yaşayan mesaja bizi doğrudan götüren Sepher Yetzirah'ın bölümlerine odaklanacağız.

On Sefirotun boşluktan ortaya çıkmasından sonra, Sepher Yetzirah Tanrı'nın yaradılışını tamamladığı asıl süreci detaylandırır. Kısa ve düzyazı şeklinde paragraflar, mısralar aracılığıyla kainatın başlangıcından bedenlerimizle ilişkisine kadar büyük kavramları sırasıyla anlatır. Anlamlarında az da olsa şüphe uyandıran cümleler, sadece bu harfler sayesinde Tanrı'nın kainatı inşa ettiğini belirtir.

"22 harf; Onları kazıdı, onları oydu, onları değiştirdi, onları tarttı, onları değiştirdi ve onlardan hiç olmamış olanı ve hiç olmayacak olanı oluşturdu." (30)

Anlam o kadar açık ki, ima ettikleri insanın kafasını karıştırıyor. Bedenlerimizde, kainatın – ve Tanrı'nın ismi ile başarıyla sonuçlandığı herşeyin – doğmasına izin veren harfler her insan hücresinde mucize olarak üretildi, kopyalandı ve depolandı.

Sadece 20. yüzyılın son bölümünde DNA molekülü bir "dil" olarak tanımlandı. Her ne kadar eskilerin hücreler ve moleküller için kullandıkları modern kelimeleri olmamış olsa da, o zamanların deyimiyle bizleri varoluşumuzun bilgisini keşfetmek için "içe bakmaya" davet ettiler. Bugün, asırlar sonra, onların bilgelikleri bizlerin modern DNA macerasını bir adım ötedeki bir dil olarak taşımamıza izin vermektedir.

Sadece geçmişimizdeki eski kayıtlarda korunmuş olan talimatları izleyerek, DNAmızı oluşturan elementlerin yerine İbrani alfabesinin harflerini koymanın şifreyi bize mümkün kılacağı gösterilmiştir. Böyle yaparak, yaşamımızın dilini tercüme edebileceğiz ve mesajı okuyabileceğiz. Öte yandan, genetik kodun bir dile nasıl çevrilebildiğini anlamak için öncelikle DNA'nın bedenlerimizde nasıl çalıştığını kısaca anlamamız gerekir.

DNA: Yaşamın "Rosetta Taşı"

Kozmosun tüm şemasında, bizler sadece kısaca gezegenimizin yaşam süreci içinde varolan bir türüz. Bir okul kitabında, kainatın yaşının ve insanlığın doğumunun ortaya çıkışlarının göreceli zamanlarını gösteren tipik bir saatin yüzünde resmedildiğini hatırlıyorum. Her saat Yeryüzünün varoluşunun engin genişliklerini temsil ederken, saat 12 olmadan önceki son iki ya da üç dakika insan hayatının ortaya çıkışının kanıtını taşımaktaydı.

Yaradılış anından ve insan hayatının başlangıcından önce kesin olarak ne olmuş olduğuna dair tartışmalar devam etse de, herbirinin ne zaman başladığı ile ilgili gittikçe büyüyen bir orta karar ortaya çıkıyor görünmektedir. Big Bang(Büyük Patlama) teorisini destekleyen yeni bir kanıtla birlikte, kainatın doğuşu yaklaşık 13 ila 14 milyar yıl öncesine gerilemiştir. (31) İnsanı ürküten bu zaman süresinde, Yeryüzünün yaklaşık 4.5 milyar yıl önce oluştuğuna inanılmaktadır. İlk türümüzü gelişi ise sadece 160.000 yıl öncesine

dayanmaktadır. Böylesine afallatıcı tahmini zaman dilimlerinin gerçeğine yakın olduğunu varsayarsak, gezegenimizdeki yaşamın %99'u ilk atalarımız ortaya çıkmadan önce geçmiş demektir!

Kesin olarak nasıl başladığımız ya da ne kadardır burada olduğumuz hakkındaki tartışmalara bakmaksızın, Yeryüzünde ortaya çıktığımız andan itibaren, tek bir deneyimi ilk atalarımızla her zaman paylaşmış olduk. Yaklaşık çeyrek milyon yıldır, bir insan hayatına gebe kalmak ve onu doğurmak işlevi aynı kalmıştır – 20. yüzyılın son kuşağına kadar.

“Yaşamın Sırrı”nı Keşfettik!

1978 yılında, türümüzün ilk üyeleri ile paylaştığımız bağ Louise Joy Brown'un doğumuyla sonsuza dek değişti. O yılın 25 Temmuz'unda, saat 11:47'de, Louise – annesinin rahminin dışında başarılı bir biçimde gebe kalınan ilk insan – İngiltere'nin bir hastanesinde dünyaya geldi. Böyle bir gebe kalışı tarif etmek için söylenen tüp bebek teriminin ortaya çıkmasıyla, o günden itibaren, yeni bir yaşam için cinsel ilişki gerekliliği bir mecburiyetten çok bir tercih haline gelmiştir.

O günden beri, 20.000den fazla çocuğa anne rahminin dışında gebe kalındı. İşlem belli bir zaman dilimi içinde dışsal bir ortamda gerçekleştirildikten sonra çocuk taşımaya doğurmaya her açıdan hazır bir kadının rahmine yerleştirilerek gerçekleşmektedir. Gebe kalma işini ve gebeliği yeniden tanımlamaya ek olarak, böylesi bir keşfin sınırı, onlara gebe kalınmadan önce çocukların özelliklerini seçmemize, gebe kaldıktan sonra özelliklerini değiştirmemize, gelişmiş hücrelerin toplanması ve geliştirilmiş doku yaratmak için belli hücreleri kuluçkaya yatırılması amacı için gebe kalınmasına olanak veren mucizevi güçlere bizi götürmektedir. Böylesi mucize gibi teknolojilerin gelişimleri 20. yüzyılın ortalarında yayınlanan tek bir raporla başlamıştır.

1953 yılında, İngiliz gazetesi Nature James Watson ve

Francis Crick tarafından yazılan ve başlığı "Nükleik Asitlerin Moleküler Yapısı: Deoksitiboz Nükleik Asit için bir Yapı." (32) olan bir rapor yayınladı. Tezlerinin yayınlanmasıyla birlikte, yaşamın esasını değiştiren, etkileyen ve doğrudan planlayan bir kapı açıldı: DNA molekülü. Watson ve Crick'in çalışmasına, Londra'daki King's College'den iki bilimadamı olan Rosalind Franklin ve Maurice Wilkins'in araştırmalarının da dahil edilmesiyle, genetik davranışın gizemini çözen ve sonunda 1962 Nobel Ödülü almalarına neden olan çift helezonlu yapıyı ortaya çıkardılar. (*)

Çoğu zaman olduğu gibi, yoğun bir araştırma dönemini takiben sıradan geçen bir zaman diliminde, Francis Crick İngiltere, Cambridge'deki Eagle Pub'a gitti ve o günün sabahında keşfetmiş olduklarının önemini böbürlenerek anlattı. Daha sonra Watson'un hatırlayacağı gibi, Crick çabaları sonucu "yaşamın sırrını" bulduklarını ilan etmişti! (33) Bu sırları Louise Brown'ın gebelik dışı doğumunu mümkün kılan teknolojiye götürecekti. Watson ve Crick'in keşfinin ahlaki açıdan tepkileri, günümüzde de insan klonlama, kök hücre araştırmaları ve insan yaşamının ilk basamaklarına olan sorumluluklarımız gibi hararetli tartışma konuları olarak devam etmektedir.

DNA'nın Alfabeti: Çevrildi

Hemen hemen yaşamın şifresinin keşfedildiği andan itibaren, bilimadamları ve bilim adamı olmayanlar yaşamın genetik kopyasını bir "dil" olarak tanımladılar. Bilim konuları ile ilgili 2000 yılı yazında yapılan nadir görülmüş bir basın konferansında, o zamanki Başkan Bill Clinton tarihteki en geniş kooperatif araştırma çabalarından birini neticelendiren iki şirketin liderleri ile birlikte oturuyordu: İnsan Geni

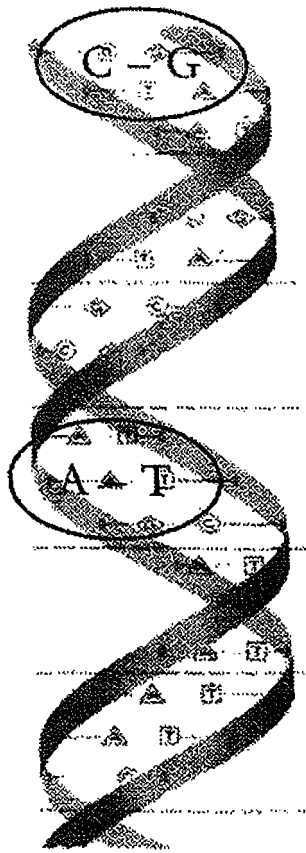
(*) 1962 yılında, Nobel Fizik/Tıp ödülü Watson, Crick ve Wilkins arasında DNA yapısını keşfettikleri çalışmalarından dolayı paylaştırıldı. Rosalind Franklin 1958 yılında öldü ve ödülde adı geçmedi.

Projesi. Birleştirdikleri çabalar sonucu, genetik kodumuzun ilk haritasını üretmişler ve 21. yüzyılda tıp ve hayat bilimlerine yeni bir çağın kapısını açmışlardır. Kilometre taşının önemini anlatırken, Clinton genin "Tanrı'nın yaşamı yaratırkenki dili" olduğunu ilan etmiştir. (34)

Böylesine sık görülen referanslar, yaşamın yapı taşlarını – yaşamın kimyasal şifresinin "dilini" – tarif etmede mecazi anlamdan çok daha öte bir şekilde kullanılmaktadır. Öte yandan, bu kitapta tarif edilen ilişkilerden, DNA'ya artık eski ve tercüme edilebilir bir alfabenin gerçek dili olarak bakılabilmesi netlik kazanmaktadır. İnsanlığın ailesi olarak bizleri şu ana kadar ayırmış olan tüm farklılıkları aşan tek bir mesajı içinde saklayan işte bu dildir. Bedenlerimizdeki mesajı ortaya çıkarmak için, yaşamın alfabetini anlamamız gerekir.

Watson'un dehası ve Crick'in keşfi onların DNA molekülünü tanımlamalarında yatmaktadır. Son derece teknik olmayan bir anlatımla, yaşamın yapı taşları şaşılacak kadar basittir, ve öyle bir şekilde yerleştirilmişlerdir ki hem dikkat çekici bir şekilde etkindirler hem de aynı zamanda göze de hitap etmektedirler. Genetik araştırmanın esası tüm yaşamın sadece dört kimyasal bileşiminin bir araya gelmesi sonucu oluştuğu anlayışına dayalıdır. Yaşamın bu temel üniteleri – adenin, timin, guanin ve sitozin'dir (sırasıyla A, T, G ve C) – DNA esasları olarak adlandırılırlar, varolduğu bilinen tüm yaşam formlarını üretmek için gerekli tüm bilgiyi taşırlar. En küçük tek hücreli organizmadan tek bir insan bedenini oluşturan yaklaşım 100 trilyon hücreye kadar, her bir yaşam formunun şifresi bu dört esasın farklı bileşimlerinden oluşmuştur.

Sadece bir bölümü anlaşılmış olan bir süreçten geçerek, esaslar kendilerini esas çiftler olarak bilinen belli çiftler şeklinde düzenlerler, her bir çift yaşamın kopyasını çıkarmak için diğer çiftlerle birleşecek kalıplar içerirler. Başka bir deyişle, her bir esas sadece belli bir eş ile çalışır: guanin her zaman sitozin ile çiftleşir (G-C), ve adenin her zaman timin

Şekil 6.4: Belli esasların her zaman bir diğeri ile nasıl çiftleştiğini gösteren DNA'nın çift-
helezon yapısının resmi: C, G ile ve A, T ile.

ile çiftleşir (A-T). Çiftler birbirleri ile zıt şekilde düzenlenir-
ler ve deri benzeri yapısı olan kıvrılmış bir el merdiveni şek-
lini, bildiğimiz çift helezonu oluştururlar (35) (bkz. Şekil
6.4). Bu esas çiftler son bir kaç yıldır bize çok tanıdık gelen
genetik kodlama rakam ve işaretler sistemini oluştururlar.

26 Haziran 2000'de, tüm dünya şaşkınlık ve merak için-
de biri özel diğeri federal birbirine rakip iki şirketin kaynak-
larını İnsan DNA'sını oluşturan esasların nasıl düzenlendiği-
nin ilk haritasını üretmek için birleştirdikleri duyurusuna şa-
hit oldu. Bu haritayı resmetmede, sonsuz gibi görünen alfa-
betik harf selleri televizyon ekranlarımızdan ve popüler

dergilerin sayfalarından hızla akıp gidiyordu. Bazıları yüzlerce harf uzunluğunda olan diziler, insan DNA molekülünün farklı yerlerinde tanımlanmış olan esasları temsil ediyordu. Bu birleşimler gen olarak bilinir. Bizi tür olarak eşsiz yapan 23 çift yaşayan bilgiyi (kromozomlar) oluşturan işte bu genler grubudur. (36) Aşağıdaki, bu şifrenin görünümünü resmetmek için insan kromozomu 1'in bir bölümüdür:

GATCAATGAGGTGGACACCAGAGGCGGGGACTTG-
TAAATAACACTGGGCTGTAGGAGTGATGGGGTTACCTC-
TAATTCTAAGATGGCTAGATAAGCATCTTTCAGGGTTGT-
G C T T C T A T C T A G A A G G T A G A G C T G -
GTCGTTCAATAAAAGTCCTCAAGAGGTTGGTAAT-
ACGCAGTTTAATAGTATGGT

*İnsan kromozomu 1'in bir
bölümünden iki yüz kırk esas.*

DNA'nın şifresini anlaşılabilir bir dile çevirmenin anahtarı, elementleri harflere çeviren keşfi kullanmaktır. Eşleşen değerlerini temel alarak, hidrojen İbranice Yod (Y) harfine çevrilir, nitrojen Hey (H), oksijen Vav (V) ve karbon Gimel (G) olur. Bu yerdeğişmeler, genetik şifremizin (Şekil 6.5'de altı çizili harfler) sade kimyası olarak varolan Tanrı'nın isminin eski şeklini ortaya çıkarır, YH. Tanrı'nın ismi ile modern bilimin elementleri arasındaki bu köprü sayesinde, artık tüm gizemi açığa çıkarmak ve hatta bedenimizin her bir hücresi olarak yaşayan eski bir şifredeki daha yüce bir anlamı bulmak mümkün hale gelmiştir.

Her bir Hayatın Her Hücresinde:

Şifre Açığa Çıktı

Bir söyleşi sırasında, Albert Einstein'a Tanrı'nın neye benzediği ile ilgili kendi anlayışı sorulur. Yanıtında, her ne kadar Yaratıcı doğrudan görünmese bile, her günün her anında

DNA Esas	Kimyasal Element			İbrani Harf
Timin(T)	Hidrojen	=	Yod	Y
	Nitrojen	=	Hey	H
	Oksijen	=	Vav	V
	Karbon	=	Gimel	G
Sitozin(C)	Hidrojen	=	Yod	Y
	Nitrojen	=	Hey	H
	Oksijen	=	Vav	V
	Karbon	=	Gimel	G
Adenin(A)	Hidrojen	=	Yod	Y
	Nitrojen	=	Hey	H
	Oksijen	=	Vav	V
	Karbon	=	Gimel	G
Guanin(G)	Hidrojen	=	Yod	Y
	Nitrojen	=	Hey	H
	Oksijen	=	Vav	V
	Karbon	=	Gimel	G

Şekil 6.5: Dört DNA esası, yapıldıkları elementler ve her elementin İbrani alfabesindeki eş harfleri ile gösteriliyor. Genetik şifremiz DNA esaslarının bazen yüzlerce harf uzunluğunda birleşmelerinden meydana geldiğine göre, YHVG'nin hücrelerimizde çok büyük sayıda birleşme şekli bulunmaktadır.

Onun var olduğunun kanıtı bize gösterilmektedir diyerek gerçeğe bir dokundurma yapmıştır.

“Benim Tanrı anlayışım,” diye paylaşır Einstein, “bilinen dünyada kendisini gösteren yüce bir zekanın kanıtını derinden hissetmemden gelmektedir.” (37) Böylesine samimi bir görüş sayesinde, bizlere son yüzyılın en büyük beyinlerinden birinin algılayış şekliyle dünyamızın altında yatan zeka hakkında bir anlık görüş verilmektedir. O zekayı yaşamın elementlerine bağlayan keşif bugün Einstein'ın algısından bile çok daha büyük bir anlam vermektedir.

Tanrı'nın eski isminin tüm dört harfi yerine modern elementleri koyduğumuz zaman, öyle bir sonuca varırız ki ilk başta hiç beklenmedik olabilmektedir. YHVG'deki son H

yerine onun kimyasal eşdeğeri olan nitrojeni yarletirdiği-mizde, Tanrı'nın ismi hidrojen, nitrojen, oksijen ve nitrojen (HNON) elementlerine – hepsi renksiz, kokusuz ve görünmeyen gazlardır! – dönüşür. Başka bir deyişle, Tanrı'nın kişisel isminin %100'ünü bu dünyanın elementleri ile yer değiştirmek fiziksel varlığı olmayan ama yaradılışın son derece gerçek bir şekli olan bir maddeyi ortaya çıkarır!

Hakikaten de, Tanrı'nın ilk tanımlamalarında, bizlere onun her yerde varolan ve bu dünyada gözle görülemez bir şekil alan olduğu anlatılmıştır. Dolayısıyla o sadece ortaya koydukları ile bilinebilmektedir. Sepher Yetzirah Tanrı'nın varlığının bu fiziksel olmayan şeklini Tanrı'nın “Nefesi” olarak tanımlar.

“Hiçliğin On Sefirotu: Biri

Yaşayan Tanrı'nın Nefesidir, dünyaların yaşamı..

Bu Kutsal Nefestir.” (38)

Buna ek olarak, Genesis'in ilk bölümleri yaradılış sırasında varolanın Yaratıcı'nın fiziksel olmayan şekli olduğunu anlatır (Genesis 1:2). Toprağın yüzeyi boyunca ilk hareket eden “Tanrı'nın Ruhuydu”.

Sepher Yetzirah daha sonra yaradılışın boşluğundan Kainatı mümkün kılan Temel Harf olarak yayılan ilk İbrani harfi anlatır: Alef. Yüce ve mistik “sır” sayesinde, Alef kainatımızda ortaya çıkan ilk element olan Hidrojen ve Tanrı'nın isminin ilk harfi olarak evrimleşir: Yod. Big Bang ile ilgili modern teoriler hidrojenin yaradılış sırasında açığa çıkan ilk element olduğunu ve kainattaki en bol element olarak kaldığını öne sürer. Her iki tanım da aynı elementi tarif ediyor gibidir!

Exodus bizlere çok belirgin terimlerle, YHWH isminin Tanrı'nın kişisel ismi olarak açığa çıktığını hatırlatır. Aynı derecede net terimlerle, insanoğlunun Tanrı'nın “imgesinden” yapıldığı gösterilmiştir. Belki bu ifadelerde, varolan herşeyin

Elementler Olarak Tanrı'nın İsmi			Elementler Olarak İnsanın İsmi	
Tanrı'nın İsmi	Kimyasal Eşdeğeri		İnsanın İsmi	Kimyasal Eşdeğeri
Y	Hidrojen	=	Y	Hidrojen
H	Nitrojen	=	H	Nitrojen
V	Oksijen	=	V	Oksijen
H	Nitrojen	≠	G	Karbon

Şekil 6.6: Tanrı'nın isminin YHWH'indeki H İnsanın YHVG'sindeki G ile yer değiştirilmiştir. Dil aracılığıyla, bu durum Tanrı'nın isminin dört harfinden üçünü genetik kodlarımız olarak kullanırken Onunla eşit olmadığımızı – birleşimimizin %25'i çok farklıdır – gösterir. Bize fizikselliği veren ve bir tür olarak eşsiz olduğumuzu gösteren işte bu farklılıktır.

kaynağı ile ilişkimizi tanımlayan en kesin ipucu bulunmaktadır. Yeni bir vurgu ile, köklerimizle ilgili ifade bizlere Tanrı gibi ya da ona eşit yerine sadece onun imgesinden yapıldığımızı hatırlatır. Her ne kadar güç algılansa da, bu ifade bizlerin Yaraticımızın özelliklerini şüphe götürmez bir biçimde paylaşıyor olsak da, YHWH'den bizi son derece farklı kılan birşeyler yüzünden ayrı düştüğümüzü de ifade eder.

Her ne kadar bizler Yaraticımızın isminin %75'ini temsil eden ilk üç harfi paylaşıyor olsak da, eski harfler yerine modern elementler geçirildiğinde, kimyasal ismimizin dördüncü ve son harfi Tanrı'dan ayrı kalmaktadır (bkz. Alta Şekil 6.6). Tanrı'nın varlığı üç gaz, hidrojen, nitrojen ve oksijenin görünmez ve duyumsanmaz bir şekildeyken, ismimizin son harfi bize bedenimizin rengini, tadını, dokusunu ve sesini veren "maddedir": karbon. Bizi Tanrı'dan ayıran bu tek harf aynı zamanda bizi dünyamızda "gerçek" kılan elementtir.

Bu Tanrı'nın görünmez bir gaz demetinden yapıldığı anlamına gelmemektedir. Daha doğru bir deyişle, O'nun üç milenyum önce Musa'ya açıkladığı ismi sayesinde, dünyamız ve yaşamın temeli mümkün kılınmıştır. Tanrı bize, kائنattaki tek en bol element olan hidrojen formunda, Kendisinin olmuş, olmakta ve olacak olan herşeyin bir parçası olduğunu anlatır.

İnsan Bedeninde Tanrı'nın İsmi

Efsane, Kral Süleyman'ın Kudüs'te kutsal tapınağını inşa ettiği zaman, döşenen ilk taşın bile katıldığı eski bir ritüelin başlatıldığını söyler. Bugün Masonların gelenekleri sayesinde korunan bu ritüel, bir taşın, büyük yapının diğer taşlarının sıra sıra merkezlendiği temel taşının, konumu ve döşenişi ile ilgilidir. Denir ki, kral bizzat tek bir isim yazdığı bir parşömen parçasını bu temel taşının içine yerleştirmiştir. Sembolik olarak, Kudüs'ün Kutsal Tapınağının temel taşına tutturulmuş isim, Kral Süleyman'ın insanların liderliğini, ulusunun gücünü temel aldığı ve yeryüzünün organize olmuş dinlerinin üçte birinin temeli haline gelmiş bir isim olmuştur. Bu tek isim dört harfli YHWH idi, Tanrı'nın zamansız ismi.

Tanrı'nın ismini ve insanın bedenini oluşturan günümüz harfleri yakın incelemesi, bu eski ilişkinin bugün bize ne söylediğini net olarak açıklar. İncildeki metinlerin orjinal versiyonları Tanrı'nın ismini YHWH olarak bildiriyorsa da, daha evvel not edildiği gibi onun YH olarak kısaltılmış versiyonunu da kullanmışlardır. Uzmanlar genellikle YHWH ve YH isimlerini değişmez olarak kabul ederler. (39) tercüme edildiğinde, YH ismi "Ebedi" olarak okunabilir. (40)

Her ne kadar, özgünlükler zaman ve kültür içinde değişse de, modern İngilizcede, ebedi kelimesinin anlamı net olarak başlangıcı ve sonu olmayan ve zamanın sınırlarının ötesinde işleyen bir varoluşu kastetmektedir. (41) Tam olarak bu "ebedi" yön hem Tanrının ismi YHWH'de hem de insanın bedeninde, YHVG, altı çizildiği gibi, ortaktır. İlkçağların gizli harf şifreleri ve DNA'nın bir alfabe olarak tam tercümesi sayesinde, varlığımızla ilgili birşeylerin kalıcı ve ebedi olduğunu bizlere göstermektedir. Bu asla bitmeyen niteliği Yaratıcımız ile, genetik şifremizi tanımlayan elementlerin %50'si aracılığıyla paylaşmaktayız.

YHVH	=	Tanrı'nın adı
YHVG	=	İnsanın adı

*YH (Tanrı/Ebedi) Tanrı'nın isminin ve hücrelerimizdeki
Şifrelenmiş ismin yarısını oluşturmaktadır.*

Tanrı'nın İnsanın Bedenindeki Vaadi

Kimyasal ismimizin ikinci tarafı Tanrı ile ilişkimizi yeni bir boyuta taşır. Dahası, Tanrı'nın bedenimizde nasıl varolduğunu net olarak anlatır. DNA'nın İbrani harf olarak eşdeğeri olan ismimizin (YHVG) bir sonraki iki harf (VG) bu ilişkinin doğasını tanımlar. Gematria biliminde, eski alfabelerin sayı şifrelerini not etmek önemlidir ve bunlar harflerin düzeni açısından duyarlı değildirlir. Tıpkı 1 + 2 ve 2 + 1'in aynı sonuç olan 3'ü vermesi gibi, harf şifrelerinin kuralları harf değerleri ile aynı karşılığı verirler.

Buna ek olarak, Kabala'nın gizemleri arasında, verilmiş bir harf setinin ters (değiştirilmiş) dizilimi çoğu zaman yaratılışın değişerek oluşan alanları ile ilişkilidir. Böyle bir yansıma ile bağlantılı olan özellikler değişse de, anlamın kendisi değişmeden kalır. Böylece, insanın ismi olan YHVG'nin VG ya da GV'sini göz önüne alarak çok daha yüce bir anlayışın harfi harfine tercümesini arayabiliriz.

İbranicede, GV harfleri "içinde" fikri ya da daha belirgin olacaksak, "Bedenin içi" olarak tercüme edilir. (42) Sepher Yetzirah'ın gizemli 231 mistik yaratılış kapısı içinde, (43) GV DM'yi, ya da anlamı "kan" olan Adem isminin kökünü temsil eder. Hücrelerimizdeki mesajın bu tercümelerini bir araya getirmek, Tanrı'nın ismi aracılığıyla yaratılış ile olan ilişkimize eşî görülmemiş bir anlayış sunar. DNA'nın elementlerini İbrani harflerdeki eşleri ile değiştirerek, bedenimizdeki her bir hücrede hecelenmiş mesajı ortaya çıkarırız (bkz. Şekil 6.7b).

Bedenimizin DNA'sının Elementleri	Hidrojen	Nitrojen	Oksijen	Karbon
İbrani Harfler olarak Aynı Elementler	Y	H	V	G

Şekil 6.7a: DNA'mızın elementlerinin İbrani alfabesindeki harflerle tercümesi

- YH: Tanrı'nın eski ismi YHVH/Ebedi'nin kısaltılmış ve kabul edilmiş şekli.
- VG/GV: bedenin içinde.

Harfi harfine yapılan bir tercüme mesajı ortaya çıkarır:
Bu kelimeleri genetik şifremizin yerine koyduğumuzda,

"TANRI/EBEDİ BEDENİN İÇİNDE"

Şekil 6.7b: Hücrelerimizin kimyası eski İbrani harflerine tercüme edildiğinde ortaya çıkan mesaj.

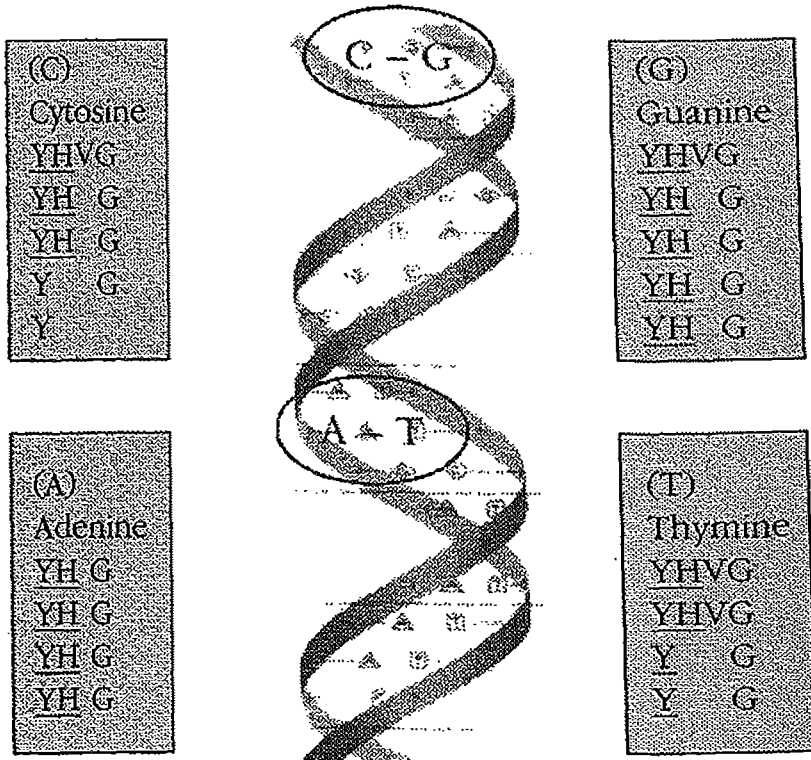
Tanrı'nın isminin bedenimizdeki her bir hücrede nasıl ortaya çıktığını görebiliyoruz: Tanrı/Ebedi bedenin içinde. Bu yerine koymanın grafiksel gösterimi, dört DNA esasının – adenin, timin, guanin ve sitozin – farklı kombinasyonları aracılığıyla, bedenlerimizdeki isimden yaşamın özünü yaratmak mümkün hale gelmektedir (bkz Şekil 6.8). Şifrenin temelini Tanrı'nın "bedenin içinde" varoluşunun değişken derecelerini taşıyor olması aynı derecede nettir. (44) daha önce, T, C, A ve G harflerinin, DNA'nın esaslarını yapan hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbonun kombinasyonlarının kısaltmaları olduğunu söylemiştik. Her elementi kendi İbrani harf eşi ile değiştirdiğimizde, insan hayatının nasıl Tanrı'nın bedenlerimizdeki isminin varyasyonlarından yaratılmış olduğu bize net olarak gösterilir.

Daha fazla çalışmayı garanti ederken, bu ilişkiler Tanrı ve yaratılış ile aramızdaki ilişki hakkında yeni ve çok farklı bir bakış açısına kapı açmaktadır. Açıktır ki, böyle bir oluşum

bizleri çok daha derin bir anlayışa götürecek olan geniş bir çalışmanın sadece başlangıcını temsil etmektedir.

Dil ve elementler arasındaki bağlar her ne kadar dualarımızdaki Tanrı'nın kim olduğunu ya da böyle bir varlığın neye benzediği ile ilgili tanımlamada yetersiz kalsa da, dünyamız ve birbirimizle ilişkilerimizde eşi görülmemiş bir anlayış sunmaktadır. Şekil 6.8'e gelince, bir dizi sonuç hemen gün ışığına çıkmaktadır.

- İbrani alfabe ile ilişkilendirildiğinde, tüm yaşamın şifresi hücrelerimizdeki tercüme edilebilir bir mesaja dönüşmektedir.
- DNA esaslarının farklı oluşumları tekrarlayanın farklı derecelerinde mesaj üretmektedir.
- Hücrelerimizdeki mesajın %50'si harfi harfine "Tanrı/Ebedi" olarak tercüme edilir.

Şekil 6.8: Tanrı'nın kadim ismi YH'nin genetik şifrelerimizin çatısı içinde grafiksel gösterimi

- Genetik şifremizin geri kalan %50'si "bedenin içinde" olarak tercüme edilir, böylece Tanrı'nın bu dünyadaki ebedi doğasını nerede bulacağımız anlatılmıştır.

İnsanlığın en bilinen geleneklerinde, bizlere daha yüce bir güçle ilişkimiz ve o ilişkinin biten doğası hatırlatılmıştır. En azından, tüm yaşamın her bir hücresindeki Tanrı'nın isminin keşfi, birbirimize zorla kabul ettirdiğimiz her türlü farklılığı aşan bir mesajı ve bir vaadi açığa çıkarmaktadır. En gerçek anlamda, varoluşumuzun temeli sınırsız, bağımsız ve ebedi bir esastan oluşmaktadır. İşte, Sepher Yetzirah gibi metinlerin Yaratan ile eşit saydığı yaradılışın bu kıvılcımı – varoluşumuzun sebebi olan ismin en az %50'si aracılığıyla net olarak paylaşılan bir kıvılcım – her birimiz için, yaşamlarımızın şartları ve sınırlarından çok daha fazlası olmamız vaadini elinde tutmaktadır.

Bu vaad her erkek, kadın, çocuk ve global ailemizin her bir atası tarafından bedenlerimizdeki her bir hücrede şifrelenmiş yaşayan bir mesaj olarak paylaşılmaktadır.

BÖLÜM 6 ÖZET

- Tanrı'nın varoluşunun sonsuz doğasından dolayı, YH (Ebedi), YH YHVH (YH Efendi), El Shaddai ve Yaratıcı gibi Onun ortaya çıkışlarını anlatan isimler aracılığıyla tanımlanmaktadır.
- YHVH ismi İbrani geleneklerinde öylesine kutsal sayılmıştır ki, Tora'daki yaklaşık 6.800 değişim, onun yanlış kullanımını engellemek ya da şerefini korumak adına temsili bir isim ile yer değiştirilmiştir.
- Tüm yaşamın yapısı sadece dört DNA esasının, ki her biri yaşamın dört ana elementinden – hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbon – yapılmıştır, farklı kombinasyonlarından üretilmiştir.

- Yeni keşif: DNA'mızın dört elementini kadim ve saklı sayı şifreleri ile temsil edilen harflerle değiştirmek, tüm yaşamın esasının Tanrı'nın, anlamı "Ebedi" olan eski ismi YH'nin değişik kombinasyonlarından yapılmış olduğunu açığa çıkarır.
- İsmi kendisine ek olarak, "bedenin içinde" anlamına gelen VG harfleri yaşamın geri kalan yapı taşlarında kodlanmıştır.
- Mesaj, özellikle insan hayatının ve genelde tüm yaşamın ortak bir miras sayesinde birleştiğinin bir hatırlatıcısıdır. Şifrenin hücrelerimizde tam olarak nasıl başlatıldığının anlatımı birden bire kesilmiş olsa da, varlığının gerçekliği ve böyle bir mesajın şans eseri oluşmuş olmasına karşı gelen deliller, köklerimizde temeli oluşturan zeka ve bir niyeti kuvvetle işaret etmektedirler.

BÖLÜM

- 3 -

Anlam:

*Mesajı Yaşamlarımıza
Uyarlamak*

*“ Tanrı biz gibi oldu, belki de
biz onun gibiyiz. Tanrı insandır
ve biz onun, o bizim içimizdedir.”*

— WILLIAM BLAKE

İLK GÜNDEN MESAJ: Tanrı'nın Dilini Okumak

Eski alfabelerle modern elementleri birleştirme keşfine duyulan beklenen tepkiler değişiyordu. Bazıları için, yaşamın şifresi içinde Tanrı'nın isminin açığa çıkması böylesine bir büyüklüğün saklı anlamlarını da taşımaktaydı ki bu kesinlikle insanı etkiliyordu. Başlangıçta yanıtlar inanmazlıktan korku ve şaşkınlıkla sınırlanmış bir merakla doğru sıralanıyordu. Her zaman sorular ve daha fazla bilmeye karşı bir özlem vardır. "Eğer şifre doğru ise, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" "Böylesine önemli bir şeyi bu kadar uzun zamandır nasıl farketmedik?"

Diğerleri için, keşif hoş karşılanan bir rahatlama sunmaktaydı ve zaten kalplerinde hissettikleri ve hayatlarında da yaşadıkları şeyi bilimsel olarak kabul ettiler. Kültür, ırk, din, davranış ya da inancın ötesinde, mesaj bizlerin birbirimize ya da kendimize zorla kabul ettirebileceğimiz farklılıklardan çok daha yüce bir şeyin parçası olduğumuzu hatırlatmaktadır.

Geçmişe baktığımızda, yaşamın şifresi basit ve doğrudandır. Bu sadece, görünüşte bilim ile bağlantısı olmayan doğa üzerine çalışmalarımızı azalttığımız, bağların kaybolduğu

ve mesajın karanlığa gömüldüğü ayrılığın dünyasında böyledir. Bedenlerimizdeki Tanrı'nın isminin keşfi bizlere bilmenin farklı yolları tek bir anlayış içine karıştırıp birleştirmenin yararını göstermektedir. Kimya, dil, tarih ve dini tanımlayan geleneksel sınırlamaları aşarak, bizlere daha büyük ve entegre olmuş bir dünya görüşü sunuluyor. Şifrenin sadeliği gibi, belki mesaj da aynı sadeliktedir.

Rubun Mükemmelliği

Bedenlerimizdeki mesaj yaratılıştaki rolümüzle ilgili neyi açığa çıkarıyor? Önceki bölümlerde, eski yazıların Tanrı'nın ismiyle, Onun varlığının zamanın verilmiş bir anında bilinmesi yoluyla nasıl bağlandığı anlatılmıştı: Merhametin Tanrısı, Yaradılışın Tanrısı, vs. Genesis Kitabı türümüzün kaderinde rolümüzü anlamak için en güçlü ipuçlarından bazılarını vermektedir. Orjinal İbranice'de yazı yaratılış sırasında, Tanrı'nın daha tamamlamadan süreci durdurduğunu açığa çıkarır (Genesis 17:1). Bu anlatımın İngilizce tercümesi şöyle okunur: "Ben yeterince söylemiş olan Yaratıcı Tanrıyım, şimdi Benim önümde yürüyün ve mükemmel olun." Tanrı'nın bu tarafına atfedilen isim, ShaDaY olarak verilmiştir ve "O yeterince söyledi, stop." Olarak tercüme edilebilen She-amar Day olan iki ibrani ismin kısaltmasıdır. (1) Bu tek cümlede, Tanrı'nın isminin bedenlerimizde olma potansiyeli ve belki de neden dünya ve varlığımızın bazen mükemmelden daha az görüldüğü gösterilmektedir.

ShaDaY ismi Tanrı'nın sadece bir yönünü temsil ettiği için, Onun kişisel ismi değişmeden kalmıştır; Tanrı hala kendini YHVH olarak tanımlamaktadır. Gematria'nın daha evvel uyguladığımız işlemlerinde, YHVH harflerini İbrani alfabesinin sayı şifrelerine değiştirmiştik. İşlem, Tanrı'nın isminin sayı olarak 26 gösterdiğini açığa çıkarmıştır ki, bu sayıyı 2 ve 6 yı birbirleri ile toplayıp 8'e de indirgeyebiliriz. Aynı işlemi DNA'mızın değerleri, YHVG için uygulayarak benzer ama biraz daha az bir sayıya ulaşırız.

Tanrı'nın İsmi	Harf Şifresi	İnsanın Bedeni (DNA)	Harf Şifresi
Y	10	Y	10
H	5	H	5
V	6	V	6
H	5	G	3
Toplam	26	Toplam	24
İndirgenmiş	8	İndirgenmiş	6

Şekil 7.1: Tanrı'nın isminin dünyamızın elementleri olarak ve kendi ismimizin her bir hücremişde şifrelenmiş şekliyle karşılaştırması. Tanrı ile ilişki içindeyken, gelenek bizlere fiziksellüğimizin (karbon ya da Gimel'in G'si) bizim Onun eşi olmamızı engellediğini hatırlatmaktadır.

İnsan DNA'sının saklı şifre sayısı $10 + 5 + 6 + 3$, ya da 24'dür. 2 + 4'ün toplamı 6'nın şifreli değeridir. Bu değer metinlerin zaten kelimelerle açığa çıkardığını sayı ile gösterir ve teyit eder. Tanrı'nın isminin özelliklerini paylaşırken, fiziksel bedenimizin son harfi, Gimel, bizlere Tanrı ile eşit olmadığımızı hatırlatır (bkz. Şekil 7.1).

Genesis 17:1 çok nettir: Yaradılış hareketinin sadece ne olabileceğimiz konusunda kusurlu olduğunu ima eder. Modern şartlarda, bu fiziksel mükemmelliğimiz hakkında daha az ve belki de insan olarak amaçladığımız derin nitelikler hakkında daha fazla olan bir ifade olarak okunabilir. Tanrı'nın süreci durdurduğu sırada bedensel olarak tamamlanmış olsak da, potansiyelimizi gerçekleştirmek ve "mükemmelliğimize" ulaşmak için bize imkan tanıyan ruhani özellikleri seçme işi bize bırakılmıştır. İnsanlığa "mükemmel olun" diye buyururken, Tanrı bize değişmek, evrimleşmek ve dünyanın tamamlanmasına katılmak için emir ve özvarlık vermiştir: birlikte-yaratma emri.

Özvarlığın Evrimi

En eski kayıtlarda ortaya çıkan yazılı tarihle birlikte, modern insanın keşfi şu andan 160.000 yıl öncesine dayanmaktadır (bkz. Bölüm 2) ve başlangıçtan bu yana fiziksel şeklimizin

çok az değiştiğini göstermektedir. Fosil kaydı evrimleşmekte olan bir ilerlemenin fiziksel kanıtını sunarken, geçmişimizdeki çeşitlilik yol boyunca pek çok kıvrım ve dönüşler olduğunu söylemektedir. Scientific American'ın Özel Basm'ına (Vol.15 No.2, Temmuz 2003), katkılarında Ian Tattersall ve Jay Matternes bu olgudan bahsederler. "İnsan evriminin hikayesi yalnız bir kahramanın doğrusal çabası gibi olmamıştır. Biyolojik tarihimiz derece derece gelişimden ziyade arasıra olan olaylardan biridir." Belki de, evrimimizin en büyük gizemi bu "arasıra olan olaylar" arasında bir yerlerde, bizi tüm diğer yaşamlardan ayrı kılan özellikleri elde etmiş olma gerçeğinde yatmaktadır.

Tattersall ve Matternes makalelerinde, Homo Sapiensin "görmezden gelinemeyecek kadar olağanüstü" olan özellikleri kapsadığını daha sonra da "O şey her ne ise, dışsal dünya ile birbirimizi nasıl etkilediğiyle bağlantılıdır: Davranışsal..." diyerek eşsizliğimize hitap etmişlerdir. Bu tür gözlemler, fiziksel evrimin bir formu apaçık meydana gelirken, türümüzün özellikleri, hayat ve birbirimizle ilgilenme şeklimiz - sevgi ve şefkat ifademiz ve düşünceler, duygular ve hislerden gelen sezgi gücümüz - gibi bizi eşsiz kılan soyut niteliklerde büyük bir değişikliğe maruz kalınmış olunabileceğine değinmektedir.

Başka bir yaşamdan (2) bizi ayıran duygularımızın özellikleri sayesinde, yüzlerce binlerce yıl önce gelmiş atalarımızdan öte bir şeyler olmak için net bir şekilde "evrim geçirdik". Bu anlayış evrimimizle ilgili fiziksel kanıları desteklemektedir. Örneğin, yaşamın düş kırıklıklarının acısını aşma ve güvenimizi kötüye kullananları affetme yeteneğimiz, bu tür deneyimlerin yaşamımızdaki anlamını yeniden tanımlamamıza olanak sağlamıştır. Bakış açımızı değiştirdikçe, bedenlerimizi de yeniden tanımlarız. Duyumsama şeklimizi değiştirerek bağışıklık işlevlerini geliştirme; hormon seviyelerini değiştirme; ve kalp atışımızı, nefesimizi ve metabolizmamızı değiştirme yeteneğimiz bilimsel ve tıbbi eserlerde çok iyi belgelenmiştir. (3,4)

Genesis'in Tora versiyonundan: "Şimdi Benden önde yürüyün ve mükemmel olun" ifadesi, öte yandan, her birimizin yaşamlarımızda yüzyüze geldiği zorlukları aşmak için bir davetten ziyade eksikliğimiz hakkında bir gözlem niteliğindedir. Bu şekilde, daha yüce bir mükemmelliğin kaderini gerçekleştiriyoruz. Öyle bir kader ki Tanrı'nın ayna görüntüsünden sadece bir harf çıkarılmıştır.

Daha yüksek bir güç ile ilişkimizin olasılığını her ne kadar dışsal olarak biliyorsak da, zamanla ve hayatta kalma çabamız yüzünden böyle bir ilişkinin içerdiği anlamı unutmamış olmamız mümkün müdür? Eğer insan ailemizin, moleküllerin "şans eseri" birbirine karışmasının bir sonucu olarak karmaşık ve zeki bir türe dönüştüğüne inanıyorsak, o zaman kozmos'da yalnız olduğumuz ve hayatta kalmamızın gerçekten de en güçlü ve en uygun olana dayandığı fikri oluşur. Öte yandan, eğer global ailemizin "yaratılmış" – daha yüce bir zekanın kasti ürünleri olduğumuzu – olduğunu keşfedersek, o zaman yaradılıştaki rolümüz fikri de değişmelidir. Belki, insan DNA'sını orjinal bir dil olarak okuyarak bulduğumuz şeyler gibi, yeni ipuçları evrimimizin doğasını daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir. Nihayetinde, gizemimizin yanıtının genetik haritamızın kalbinde yattığını bulabiliriz.

İnsan Geninin Gizemi:

Bizi Farklı Yapan Nedir?

Haziran 2001'de, gelecek kuşakların bilim tarihindeki en önemli başarılarından biri olarak tanıyacağı bir kilometre taşına ulaşıldı. 20 yıllık bir araştırmadan sonra, türünün en geniş ortak çabasında, insan geninin – insan bedeninin kimyasal çözümü – uzun zamandır beklenen ilk taslağı tamamlanmıştı.

"İnsan genini haritalamak bir insanı aya koymakla karşılaştırılıyordu, ama ben bunun ondan daha önemli olduğuna

inanıyorum,” diyor projenin İngiltere ayağını destekleyen Wellcome Trust'ın direktörü Michael Dexter. (5) İnsanın ilk genetik haritasını yaratmanın önemini özetleyen Dexter, yaşamızda kilit bir başarı olmasına ek olarak, bunun “insan tarihindeki en önemli başarı” olabileceğini tahmin etmiştir. Öte yandan, genetik doğamız ile ilgili soruları yanıtlarken, insanın ilk genetik haritasının tamamlanmasının bir sürpriz olduğunu, bunu çok azının beklemiş olduğunu söylemiştir.

Keşifleri belgeleyen ekiplerin şaşkınlıklarına karşın insanın genetik kopyasının beklenilenden daha az olduğu gene sahip olduğu ilan edilmiştir. Yaklaşık 20 yıl önce, proje başlatıldığı zaman, bir insan vücudunu tanımlamak için en az 100.000 gen olması gerektiğine inanılıyordu. 2001'deki duyurularda rapor edilen ilk bulgular arasında, insan bedeninde tahmin edilenin sadece üçte biri kadar gen olduğu söylendi.

Haritalama ekiplerinden birine liderlik eden şirketin başkanı Craig Venter'e göre, “İnsanda farede bulunmayan sadece 300 adet gen vardır ” (6). Projenin ABD bölümünün lideri Francis Collins, bu tür bulguların anlamlarını yorumlarken, “100.000 gen olduğunu düşünürken (genetik) kontrol mekanizması anlatmada zorlanmıştık. Şimdi, sadece üçte birine sahibiz.” demiştir.(7) kendi ekibinin bulgularını bir adım öteye taşıyan Venter şöyle demiştir: “bu bana genlerin bizi biz yapan herşeyi muhtemelen anlatamayacağını göstermektedir.” (8)

İnsan Geni Projesinin elde ettiklerinin önemini küçümsemek mümkün değildir, ama bulgular hala yaşayan organizmaları anlamada bazı şeylerin eksik kaldığı şüphesinin çoğalmasına neden olmuştur. Günümüz yaşamının karmaşık tanımlamalarına yönelen keşif yoluyla birlikte bir yerlerde, gözden kaçmış, kaçırılmış ya da basitçe unutulmuş olan bilginin anahtarı bulunmaktadır. Venter bu fikri, beklenmedik bulguların önemi hakkında ondan yorum yapılması istendiği zaman bir kaç kez yinelemiştir. “tüm davranışlarımızın, tüm ölçülerimiz ve işlevlerimizin açıkça genetik bir bileşeni

olduğuna inanıyorum, ama genler sadece oluşumun sadece bir bölümü açıklar.” (9)

21. yüzyılın ilk yıllarında, bu tür bulguların anlamlarını ve gelecekle ilgili olayları doğru olarak bilen Venter'in yorumunun nasıl gerçek olduğunu anlamaya belki de daha yeni başlıyoruz. Kaydedilmiş tarihin yedi milenyumunu boyunca, ruhani uygulamalarımız, dini geleneklerimiz ve kutsal edebiyatımız insan hayatının kemiklerden, etten, kastan ve saçtan çok daha fazlası olduğunu ve çıplak gözle görülebilecek kadar aşikar olduğunu farketmemiz için bizi uyarmıştır. Bugün, karmaşık alimleri ve zamanımızın en büyük beyinlerini kullanarak, insanın genetik şifresinin haritasını çıkarmak için yapılan 20 yıllık bir çalışma sonucu tamamen aynı sonuca varmıştır. “Bizler bir tür olarak buradayız,” diye gözlemlemektedir Venter, “çünkü genin ötesinde olan bir uyum sağlama yeteneğine sahibiz.” (10)

Bir tarla faresinden bizi ayıran sadece 300 genle birlikte, bizi böylesine farklı yapan nedir? Sonuçta, bu sorunun yanıtının net bir biçimde, en derinden taşıdığımız inançların ve dini geleneklerin kalbinde yatan anahtar olduğunu keşfedebiliriz. Neredeyse evrensel bir şekilde, eski hikayeler bize türümüzün ilki ile birlikte, özel bir “kıvılcım”, bizi türümüzün diğerleriyle ve Yaratıcı ile sonsuza dek bağlayan ruhani özün gizemli bir ip olarak tarif edilen şeyle aşılandığımızı anlatırlar. Yaşamın tüm diğer formlarından bizi ayıran işte bu kıvılcımdır. Belki, genetik şifremize eşsizliğimizi aşılamış olan da aynı güçtür.

Her Yerde ve Her Zaman Varolan ve

İnsanın Duygularına Yanıt Veren Güç

Geçtiğimiz yıllarda, bazı bilimadamları modern dünyamızın yaşamın gizemlerinin açıklamalarını temel alan ruhaniyet ihtiyacını büyüttüğünü söylemişlerdir. Alman haber dergisi Der Spiegel'de, ünlü teorik fizikçi Stepher Hawking bu

bakış açısını örneklerle açıklamıştır, “yapmış olduğum şey, kainatın bilimin kanunları tarafından saptanmaya başlandığının mümkün olduğunu göstermektir.. Bu Tanrı'nın olmadığına kanıtı değildir, sadece Tanrı'nın gerekli olmadığıdır.” (11) Kuantum fiziğinin hızla gelişen alanındaki yakın zamanda yapılan keşifler bugün Hawking'in “bilimin kanunlarının” ve spiritüel geleneklerinin “Tanrı”sının aslında birbiri ile şaşırtıcı ve beklenmedik biçimde birbirleri ile ilgili olduğunu öne sürmektedir. Sonuçta, bizlerin kesinlikle aynı gücün referansları olduğumuzu keşfedebiliriz!

Pek çok atomun kesinlikle aynı yerde, zamanın kesinlikle aynı anında birbirlerine çarpmadan (12) varolabildiğini belgeleyen çalışmalardan, Avustralya Ulusal Üniversitesi'nin bir ışık dalgasının telepostasyonunun (ışık dalgasını parçalara ayırmak ve sonra da bir başka bölgede tekrar bir araya getirmek) ilanına (13) ve birbirlerinin davranışlarını birbirlerinden millerce uzaktayken bile yansıtan “bükülü fotonlar” (aynı kaynaktan yaratılmış ışığın iki birimi) olgusuna kadar (14), 20. yüzyılın son yıllarında, dünya görüşümüzün temelinin dramatik bir şekilde değiştiği açıktır.

Bu tür gözlemlere imkan dahilinde ne neden olabilir? Yeni araştırma en küçük atomsal parçacıktan devasal ve uzak galaksilere kadar, yaradılış olaylarının bir şekilde birbiri ile ilgili olduğunu öne sürmektedir. Enerjinin daha önceleri bilinmeyen şeklinin varlığını hesaba katarak, bilimadamları birdenbire kendilerini geleneksel bilim ile görünmeyen güçlerin mistik dünyası arasındaki sınırın silikleştiği bir dünyanın bilinmeyen topraklarında buldular.

“Tanrı'nın Aklı,” “Doğanın Aklı,” ve “Kuantum Hologramı” gibi isimler verilerek, bu daha evvel bilinmeyen enerji bölgesi, başlangıçtan beri her zaman ve her yerde varolan ve en derin duygularımıza cevap veren bir zeka formunda kendini gösteren bir güç olarak tarif edilmiştir. Modern şartlarda, bu tür tanımlamalar Tanrı'nın varlığına dair eski referanslarla dikkati çekecek kadar benzer görünmektedir.

Belki de isimlerin gücü sadece, bu gücün hala açığa çıkmamış olduğuna dair keşiflerin önemini ima etmek için başlamıştır. Böylesine hassas ve her zaman varolan bir gücün anlamı aynı anda iki yerde varolan atomların gizemi, birbirinden çok uzakta olan atomların ileşitimi ve bedenlerimizin sağlığı hakkında ipuçları vermektedir. (15) Aynı zamanda, böyle bir bölgenin onayı, tam olarak böyle bir gücün modern bilim ile eski tanımlamalar arasında son derece ihtiyaç duyulan köprü sağlar.

Kuantum dünyasındaki yeni keşiflerin ışığında, yaradılışın ilk hikayeleri olarak saklanmış olan bilgeliği yeniden ziyaret etmek için bir isteklilik vardı. Diller birbirlerinden gözle görülür derecede farklıyken, tarif ettikleri temalar dikkat çekici bir biçimde bilimin 20. yüzyılın sonlarındaki çıkışları ile benzerdir. Hemen hemen aynı şekilde, tek bir birleştirici güç bugün fizik çalışmalarının anahtarı olarak görülmekte, yaşamın temelindeki tek bir tam güçte kuvvet ilkesi de yaşamın köklerinin en farklı ve en eski hikayeleri arasında devamlılığını sürdürmektedir. Aklında böylesine bir güce sahip olarak, eski Hristiyan, İbrani ve Gnostik edebiyatın edit edilmiş ve yeniden düzenlenmiş metinlerine daha yakından bir bakış bizi diğer yaşamdan ayrı kılan hatırlayamadığımız fark için başka ipuçları da verir.

“Ve İnsan Yaşayan Bir Ruh Oldu”

Eşsizliğimizin gizeminin ilk anahtarlarından biri bu yazıların, insan bedeni ve bedeni hareket ettiren Tanrı'nın esasının kıvılcımı arasında yaptığı ayırımıdır. İncile ait çevirilerin yeniden düzenlenen versiyonlarında bulunan mısralar aracılığıyla, bizlere bu gizemle ilgili “YaHWeH... insan bedenini oluşturdu...” (16) ve Efendi YaHWeH haber verdi, “Ruhumu içinize koyacağım...” (17) diye ilan eden ifadeler şeklinde ipuçları sunmuştur. Her ne kadar bu tür hikayeler kesin olabilse de, esrarlı varoluşumuzu anlamlı kılmak için

bize yardımcı olacak detaylardan yoksundurlar. Öte yandan, daha evvel de değinilen “kayıp” Gnostik metinlerden insan ruhunun hassaslıkları ve nasıl oluştuğu ile ilgili bizlere çok daha net bir fikir verilmektedir.

Nag Hammadi Kütüphanesinde yeniden elde edilen belgelerin zulasında, modern zamana kadar ayakta kalmış tek Gnostik mezhep olan Mandaeanların nadir bir yazısı mevcuttur. “İnsanoğlu”nu bu dünyaya yabancı bir yaşam olarak tanımlayan Mandaean yazıları Yeryüzündeki deneyimimizin eşsizliğine odaklanmaktadır. Hikayelerine, başlığı Dünyanın ve Yabancı İnsanın Yaradılışı olan bir metinde Adem’in yaradılışını anlatarak başlarlar.

Metin Adem’in bedeni ile oluşumundan sonra bedenine giren ruh arasında hatasız bir ayırım yapmaktadır. Adem ancak “yaşamın” gizemli gücü ile aşılandıktan sonra bedeni uyanır ve hareket eder. Adem’in yaradılışını Cennetin meleklerinin ortak bir çabası olarak gösteren diğer Gnostik yazılara benzer şekilde, el yazması Tanrı’nın yönetimi altında, “Adem’i yarattılar ve onu yatırdılar, ama içinde ruh yoktu.” (18) diyerek başlar. Ancak “Yaşamın ışığı onun (Adem) içinde konuştuktan sonra o gözlerini bedensel gövdede açtı.” (19)

The Hypostasis of Archons olarak bilinen bir başka Gnostik yazı, Genesis’in ilk kitaplarının mistik bir yorumudur. C.E. üçüncü yüzyıl tarihli olduğuna inanılmaktadır. (20) Hikayenin içeriğinde Adem’in yaradılışının ek bir anlatımı bulunmaktadır ve bu anlatım Adem’in ruhunun yaşayan esasını bedeninden farklı ve ayrı olarak net bir şekilde tanımlamaktadır. “Ve Ruh sonunda meydana geldi... aşağı indi ve onun içinde yaşamak üzere geldi, ve o Adam (Adem) yaşayan bir ruha dönüştü. Adına Adem denildi...” (21)

Adem’in mutlak doğası hakkında daha büyük bir netlik için, Talmud gibi İbrani ve Hristiyan geleneklerinin temellerinden zor bela ipucu toplamaktayız.

İnsanoğlu: Yeryüzünün Bedenlerinde Meleklerin Bilgeliği

Örneğin Haggadah, insanoğlunun Cennetin dünyaları ve Yeryüzü arasında bir köprü olarak özellikle yaratılmış olduğu açıklamasına ek olarak, Cennet'in meleklerinin ve Yeryüzünün yaratıklarının kesin olarak hangi özelliklerinin “insan” türünü yaratmak için birleştiğini anlatır. Özellikle, meleklerden eşsiz oluşumuza katkıda bulunan dört özelliği miras aldık. (22) Bunlar:

- “konuşma gücü”müz
- “ayırım yapan zihin”imizi
- “dimdik yürüyüş”ümüzü ve
- gözlerimizin “bakış”ını.

“Konuşma gücü”müz yeryüzünde başka hiçbir canlı ile paylaşmadığımız iki misli bir gücü temsil eder. Bilim göstermiştir ki, titreşimler fiziksel dünyamızı son derece derinden etkilemektedir. Bir deprem sırasında tüm bir şehri harap eden gücün büyüklüğünden güçlü bir duygu sayesinde bedenlerimizi iyileştiren daha az bir güce kadar, tüm etkiler titreşimlerden meydana gelir. Konuşma titreşimlerimizi duyulabilir kılmaktadır. Karnımızdaki diyaframı tam olarak titreştirme yeteneğimiz ve ses tellerimizin kasları arasındaki tamına doğru miktarda havanın gücü sayesinde, bedenlerimizi iyileştiren ve dünyayı değiştiren güçlü titreşimler yaratırız. Buna ek olarak, kelimelerimiz sayesinde, ruhlarımızı harekete geçiren deneyimlerimizi başkalarıyla paylaşırken geçmişimizin hatıralarını saklarız.

“Ayırım yapan zihnimizin” gücü, konuşma yeteneğimiz sayesinde inançlarımızı başkaları ile paylaşsak bile, ne

zaman ve nasıl seçim yapacağımızı sağlar. Zihnimiz sayesinde, pişman olduğumuz seçimleri “düzeltmek” için girişimlerde bulunurken sürekli bir tepki konumunda yaşamaktansa hareketlerimizin sonuçlarını önceden dikkate alabiliriz.

“Dimdik yürüme” yeteneğimiz sayesinde, zamanımızın saygıdeğer saydığımız davranışlarını gerçekleştirmek için gerekli oynaklığa sahip olarak ellerimizi ve kollarımızı kullanmada özgür oluruz. Dik duruşumuz sayesinde, birbirimizi ve kendimizi önemserken – ve Yeryüzünde başka hiçbir canlının durumunun el vermeyeceği bir şekilde - dünyamızı inşa etme, en derin duygularımızı ifade etme yeteneğini elde etmiş oluruz. Bilinci yansıtan yaşamın perpektifinden, dik duruşumuz aynı zamanda ayaklarımızın altındaki toprağın zorlukları ve dertleri karşısında “dik durma” ve “üzerine yükselme” yeteneğimiz için bir mecaz olarak görülebilir.

“Gözlerimizin bakışı” belki de meleklerden gelen yeteneğimizi en çok anlatandır. Gözlerimiz sayesinde bize “ruhun penceresi verilmiş” denir. Bir başkasının gözlerinin içine baktığımız zaman, basit bir ışık ve optik süreçten çok daha fazlası meydana gelir. Başkalarını nasıl görmeyi seçme şeklimiz ve başkalarının bizi göresine izin verme şeklimiz sayesinde, zihinsel konumumuza, sağlığınıza, duygularımıza ve arzularımıza dair çok sayıda bilgiyi, kendimize has bir yolla değiş tokuş ederiz. Meleklerden aldığımız “bakış” yeteneği sayesinde her birimiz, ilettiğimiz mesaj aracılığıyla iyileştirme ya da yok etme, sevme ya da nefret etme gücüne sahip oluruz.

Meleklerle paylaştığımız özellikleri dengelemek için, “bölgenin canavarı”ndan da dört özellik edindik: (23)

1. “yer ve içeriz”
2. “bedenlerimizdeki artık maddeleri salgılarız”
3. Türümüzü “çoğaltırız”
4. “ölürüz.”

Bu tür metinlerin yazarlarının, Adem'in torunları olarak, başka türler tarafından paylaşılamayan bir şekilde Yaratıcı-mız ile bizi bağlayan bir kıvılcım taşıdığımıza inandıkları çok açıktır.

Belki de, ruhun kendisinin doğasına dair en büyük detay Haggadah'dadır. Melekler ve İnsanın Yarattığı ve Adem'in Yarattığı gibi başlıklarla, yazı Adem'in Tanrı'nın özünü ruhu olarak elde ettikten sonra neye benzediğinin bir hikayesini vermektedir. Tanrı'nın kıvılcımının özelliklerini anlatırken, yazı insanoğlunun ruhunun cinsi ile ilgili net ve hatasız bir açıklama yapıyor. "Tanrı (Adem'in) ruhunu özel bir özenle biçimlendirdi. O Tanrı'nın imgesidir, ve Tanrı'nın dünyayı doldurması gibi, ruh da insan bedenini doldurur" (24)

Bu bölüm sayesinde, Tanrı'nın doğası ile ilgili iki önemli ipucu yakalamış oluyoruz. İlki, Bize Adem'in bedeninin tasarım olarak dışı olan bir güç ile doldurulduğu söylendi. Bu durum, Adem'in diğer ruhani taraflarının erkek olmasını engellemediği gibi, cümle net bir şekilde türümüzün ilkinin aşılana özün dışı olduğunu söylemektedir. İkincisi, Tanrı'yı erkek olarak tanımlayan geleneksel yorumların aksine, bölüm Adem'in ruhunun dışı doğasının, en azından bölüm olarak, Yaratıcısının ile aynı olduğunu ima eder.

Böyle yazılar Tanrı'nın Yeryüzündeki cinsiyetini sorgulamaya davet ederken, bu örnekler, Tanrı'nın "ruhu"nun Adem ile yaratılışını takiben birleşen ayrı ve farklı bir güç olduğunu açıklar. İncile ait geleneksel tercümelerde bu boyutta bir detayın yokluğunda, beden ve ruhun doğası hakkındaki görüşümüz genellikle Genesis'in Kral James versiyonundaki bilinen paragraf ile sınırlı kalır: "Efendi Tanrı insanı yerdeki tozdan yaptı, ve burun deliklerini yaşamın nefesini üfledi; ve insan yaşayan bir varlığa dönüştü." (25)

İnsan yaşamının yaratılışında aynı anı net olarak anlatan, daha eski ve daha özgül paragraflarla birleştirilmiş olan bu cümle var oluşumuzun merkezindeki eşsizliğimizin ayrıntılı anlayışına katkıda bulunmaktadır. Ruhumuzun gizemli gücü

sayesinde, yaşamlarımızı geliştirme ve bizi takip edenlere daha iyi bir dünya bırakma fırsatı verildi, ki bu Yeryüzünde başka hiç bir yaratığın elinde olan bir şey değildir.

Bedenlerimizde Tanrı'nın İsmi:

Onun Anlamı Nedir?

Eşsiz olmamızın nedeni belki de bedenlerimizin özel olarak Tanrı'nın "kıvılcımının" kapları olarak tasarlanmış olmasıdır. Her ne kadar tüm yaşam Tanrı'nın ismine eşit gelen elementlerden yapılmışsa da, eski kaynaklar Tanrı'nın kişisel ruhunu sadece insan hayatının içine doldurduğu konusunda çok açıktır. Haggadah bu ayrımı desteklemekte, insanın Cennet'in altında olan tek yaratık olduğunu ve oluşumuna fiziksel ve kişisel Tanrı'nın müdahale ettiğini açıklar.

"O (insan) Tanrı'nın eli tarafından yaratılmış olan tek şeydir." (26)

Tüm diğer yaratıklar, diye devam eder yazı, "Tanrı'nın sözünden" yaratıldı. Bu ayırılma birlikte, her insanın bedeni bir "mikrokozmos, tüm dünyanın minyatür hali" olarak tarif edilir. Diğer taraftan, yazı etrafımızdaki dünyayı kolektif doğamızın bir aynası olarak tanımlar, "Öte yandan Dünya insanın bir tepkisidir." (27) Sadece 20. yüzyılın son yıllarında, modern bilim etrafımızdaki dünyanın aslında duygularımızın en derin konumunu yansıttığını kabul etmiştir. (28) Bir kez daha, güçlü bir kavram başka bir zamanın dilinde bir kaç belagatli kelime sayesinde sunulmaktadır.

Haggadah'ın kiler gibi yazıların geçmişimiz adına basit birer mecaz olduğunu belirten geleneksel bilgeliliğin ötesine cüret edersek, bedenlerimizin her bir hücresinde Tanrı'nın ismini taşımanın tam olarak ne anlama geldiği konusunda yeni bir görüşe sahip oluruz. Eski tanımlamalardaki ortak payda, Adem'in, türümüzün ilki olarak, tüm kainatta eşi olmayan bir yetenek ile doldurulmuş olduğudur.

İnsan yaşamını yaratmanın birincil hareketi aracılığıyla,

Tanrı kendisinin bir bölümünü “nefesini üfleyerek” türümüzle paylaşmıştır. Böyle yaparak, bizler tanrısal ruhu eşsiz bir şekilde ihtiva eden “kaplar” görevini üstlenmiş olmaktadır. Bu gün, böyle bir taşıyıcının yaratılması ile ilgili eski sır korunduğu ve her bir insan yaşamının mucizesi ile geçirildiği için rollerimiz devam etmektedir. Bizi farklı kılanın ne olduğunun gizemine verilecek yanıt belki de kendinde yaşamın şifresini barındıran minicik molekülün içinde saklı kalacaktır: DNAmız.

Bu perspektiften bakıldığında, taşıyıcının özelliği ile ilgili eski bir reçete olarak görülen genetik şifremizin Tanrı'nın özünü taşıması şarttır. Anlamları açısından biraz şüphe bırakan cümleler aracılığıyla, pek çok ruhani gelenek bedenlerimizi, Yeryüzü krallığında Cenneti içermek için inşa edilmiş özel yapılar olarak vurgulamaktadır. Tıpkı içlerindeki kutsal yeri barındırmak için inşa edilmiş fiziki tapınaklar gibi, İbrani, Gnostik ve Hristiyan metinlerde bedenlerimizden Tanrı'nın kutsal özünü barındıran “tapınaklar” olarak söz edilmektedir.

Örneğin, Yeni Ahit'te, rolümüzün incelikle sunulmuş tapınaklar olarak ima edildiğini görüyoruz. Öğretinin esrarı çözüldükçe, imalar daha doğrudan olmaya başlıyor. John'un İncil'i İsa'nın “bedeninin tapınağından bahset.” Dediği kaydedilmiştir. (29) Corinthianların üçüncü bölümünde, dinleyenlere çok temel bir soru sorarken konu daha doğrudandır. “Sizler Tanrı'nın tapınağı ve içinde oturmakta olan Tanrı'nın ruhu olduğunuzu biliyor musunuz?” (30) aynı kitabın altıncı bölümünde, tema doğrudan bir ifadeye dönüşür: “Bedeniniz içinde olan Kutsal Ruhun tapınağıdır.” (31) İnsanın bedeni ile insanın bedeninde yaşayan Kutsal Ruh arasında net bir ayırım yapmıştır, hem Hristiyan kilisesi yasaları hem de Gnostik metinler sadece insan formunun Tanrı'nın ruhunu barındırma yeteneğine sahip olduğunu kabul etmektedirler.

Bedenlerimizin Tanrı'nın özünü barındıran yapılar olarak

tanımlanmasını ayrıntılayan Kabala bizi Tanrı'nın ışığının taşıyıcılarının (Bölüm 5'de anlatılan "kaplar") nasıl kırılıp Yeryüzünün daha alt spiritüel bölgelerine düştüğünü anlatarak daha bir derin bir gizeme davet etmektedir. Karanlığın ve aydınlığın birlikte varolduğu burada, Dünyevi bölgelerde, kaplar yeniden şekillendi ve ışıklarını insanların dünyasında iletme yeteneğine sahip oldular.

Yaradılışın gücünün bir ifadesi olarak, sadece biz dünyamızın olaylarına katılırız, yaşamlarımızın özelliklerini yaratırız ve bir şekilde bizleri daha iyi insanlar yapan seçim yapma anlayışına sahibiz. Sadece bizim dünyamızın içinde her günün bir amacı, bir başlangıcı ve bir sonu vardır ve belki bir başarı ya da yenilgi olarak yargılanırlar. Her günün her anında, hayatlarımızı yaşam şeklimizle eşsizliğimizin hediyesini ya doğrularız ya da inkar ederiz. Tarihin en büyük zorluklarıyla karşılaştığımız için, hücrelerimizin her birindeki mesaj gücümüzün ve eşsizliğimizin bir hatırlatıcısıdır.

Tarihte, günümüzün en büyük ironisi aynı teknolojinin hem elde ettiğimiz herşeyi yok etme gücünü elinde tutması hem de yaşamlarımızın engin ve harika bir şeyin ifadesi olduğunu açığa çıkana gücü elinde tutmasıdır. Hücrelerimizin her birindeki kelimeler geleneksel metinlerin kurgularına, silip çıkarmalarına ve yorumlamalarına hiç bir zaman konu olmamıştır. Mesaj bozulmamış olarak kalmıştır, tıpkı varoluşumuzun ilk günündeki gibi.

Yaşamımızın olayları bizleri mantık ötesi sınırdığı zaman, hücrelerimizdeki mesaj yaşayan ve sabit bir sembol, bir kriter olarak dikilir ve bize şunu hatırlatır:

- Yalnız değiliz.
- Bizler yaradılışın kasti bir hareketi olarak burada "bir amaç için" bulunuyoruz.
- Birbirimize ve tüm yaşama kaçınılmaz bir biçimde bağlıyız.

- Eşsiz bir özelliği – Tanrı'nın özünü – paylaşmaktayız, öyle ki bu bizi Dünyadaki tüm diğer yaşamlardan ayırmaktadır.

Yaşam: Seçerek mi Şans Eseri mi?

Ancak yaşamın şans eseri başladığına karşı olan kanıtları tanımlayarak hücrelerimizdeki mesajın anlamını tam olarak kavrayabiliriz. Bölüm 1 yaşayan sistemlerin bir tanımını kimyasal açıdan verdi ve yaşamı “belli kimyasal sistemlerin belli bir karmaşıklık seviyesine ulaştıklarında elde ettikleri davranış kalıpları” olarak tanımladı. (32) aynı metnin daha sonraki bir bölümünde, yazarlar yaşamın “çoğalan, büyüyen, metabolizma tarafından üreten, çevresini kullanan ve kendisini ondan koruyan ve çevresinin uzun süreli değişimlerine göre kendini geliştiren ve değiştiren karmaşık, organize kimyasal sistemlerin” bir sonucu olduğunu öne sürmüşlerdir. (33) Böyle kısır gibi görünen tanımlamaları yaşamın ne yaptığını tanımlarken, yaşamın nasıl varolduğunu anlatmada başarısız kalmaktadırlar.

Yaşamın şans eseri mi yoksa kasti bir sıralı olaylar dizisi sonucu mu başladığı, yaklaşık 400 yıl önce bilimsel metodun doğumundan beri bir tartışma konusu olarak kalmıştır. Soru şudur: yaradılışın en eski “çorbasındaki” rastgele kimyasal tepkiler mi ilk yaşayan hücrelere neden oldu? Yoksa dünyanın kimyasallarını bedenlerimizin yaşamını oluşturmak için organize etmede bir rol oynamak için başka ama tanımlanmamış bir güç mü müdahale etti?

Bu yazının zamanında, yaşam için kimyasal bir başlangıcı tarif eden hiçbir teori varlığını sürdürememiştir – yaşama-yan bir maddeden yaşamın yaratılması asla bilimsel olarak laboratuvar ortamında belgelenmemiştir. Aslında, bilimadamları tamamen şans eseri yaşamın ortaya çıkmasının olasılıklarının zayıfladığını kabul etmektedirler. Nobel ödüllü Francis Crick, ilk yaşam zerresinin ortaya çıkması için gerekli

şartların çok, karmaşık ve değişken şartlar olması gerektiği üzerine yorum yapmıştır. "Bugün sahip olduğumuz tüm bilgi ile donatılmış dürüst bir insan sadece, yaşamın başlangıcının neredeyse bir mucize anında ortaya çıktığını, onun devamlılığı için pek çok şartın yerine getirilmiş olması gerektiğini ifade edebilir." (34) katıksız şans ve olasılık konusunda olasılıklar bocalamaktadır.

Ünlü İngiliz astronom Sir Fred Hoyle ve Cardiff University of Walls'da matematikçi ve astronom olan Chandra Wickramasinghe bize bu tür olasılıkların ne kadar önemli olduğuna dair bir genel durum vermişlerdir. Yaşamın en basit formlarını destekleyen bir dizi etkenin uzun süredir unuttuğumuz geçmişimizde bir yere yerleştirildiğini varsayarsak, en basit yaşamı bile üreten moleküllerin rastgele birleşimleri için gerekli olan olasılıkların yaklaşık 10 üzeri 40.000'de 1 olduğunu tahmin edilmektedir. (35) bu sayıyı bir çarpanla yarıya indirgesek bile, elementlerin şans eseri karmaşık bir yaşamı oluşturmak için birleşmeleri olasılığı Dünya tarihinin 4.5 milyar yılda bir olacaktır.

Ünlü yazısı Molecular Biology of the Gene'de (36) James Watson yaşayan hücrelerin eşsizliğini ve esrarını tanımlar. "hücre yapısının asla su ya da glikoz molekülleri ile aynı şekilde anlaşılmayacağını acilen itiraf etmeliyiz. Sadece hücrenin içindeki en makromolekül yapı çözümlenmemiş olmakla kalmamış, hücreler içindeki yerleri de üstü kapalı bir şekilde bilinmiştir." (37)

Geleneksel modern bilgelik sayesinde açıklamaya karşı gelen bedenlerimizin her bir hücresinin mucize üretimi içindeki süreç hakkında birşeyler ortaya çıkıyor gibi görünmektedir. Bu tür gözlemler sayesinde, bizlerin yaradılışın "şans eseri bir rastlantısı" sonucu olduğumuzun olasılık dahilinde olmayacağını hissetmeye başladık. Böylece, her bir hücremizde şifrelenmiş mesaj daha da büyük bir anlam ifade etmektedir.

Zekanın Bir İşareti Olarak Düzen

Doğada, düzen çoğu zaman zekanın bir işareti olarak görülür. Evrensel formüllerle tanımlanabilen öngörülebilir ve tekrarlanabilir kalıpların varlığı düzen kelimesinin ne anlama geldiği ile ilgili bir örnektir.

Yaşamının sonlarına doğru yapılan samimi görüşmele sırasında, Albert Einstein yaradılışın temelini oluşturan bir düzene olan inancını ve böyle bir düzenin nereden geldiğine dair duygularını paylaşmıştır. Bu konuşmalardan birinde şöyle söylemiştir, “Bir kalıp görüyorum ama imgelemem kalıbı yapanı resmedemiyor... hepimiz görünmez bir gaydacı tarafından çalınan gizemli bir ezgide dans ediyoruz.” (38) Yaşamdaki anlamı arayışımızda, düzenin mutlak varlığı çoğu zaman “dışarıda bir yerde” çok daha yüce bir şeyin işareti olarak görülür.

Örneğin, kesinlikle böyle bir düzen, 1976'da Viking'in Mars görevinden gelen 60.000 çekilmiş resim arasında gözlemlenmiştir. Gezegenin yüzeyinde suni bir yapı gibi görünen şeyin keşfi günümüze kadar devam eden bir araştırma ve tartışmaya neden olmuştur. (39) Kilometrelerce uzanan, mükemmel bir biçimde hizaya getirilmiş siperler arasına yerleştirilmiş iki-, üç-, dört-, ve beş kenarlı piramitsel yapılar eğitilmiş bir göz için gün gibi ortadadır, soru devam eder: Bunlar doğanın bir ürünü mü, yoksa uzun zaman öncesinin kasten yapılmış inşasının kalıntıları mı? Bu esrarın çözümüne doğru yanıt vermenin içinde insan olan bir uzay gemisi görevlendirmeyi gerektirmesi bir yana, yapıların kendilerinde somutlaşan anahtar matematiksel ilkelerin varlığı (40) kesinlikle onların irade dolu bir tasarımın ürünü olduğunu ileri sürmektedir.

Benzer bir şekilde, yaşamın mutlak temelindeki düzenin keşfi o yaşam içindeki bir zekanın işareti olarak algılanabilir. Yaşamın dört elementinin eski bir alfabenin temel harflerini temsil etmesi ve bu alfabenin bir mesaj oluşturmaya

yaşamın altında yatan düzen derecesini çok daha yüce bir büyüklüğe taşımaktadır. Amacın halihazırda güçlü olan bu belirtilerine ek olarak, bedenimizdeki her bir hücrenin kesinlikle aynı mesajı taşıyor olmasının anlaşılması ve bu şifrenin anlamı belki de keşfin kendisinden çok daha büyüktür.

Yaşamın her bir hücresine şifrelenmiş olan Tanrı'nın isminin varlığı sadece özel bir mesaj barındırmamaktadır, aynı zamanda da özel bir anlam da taşımaktadır.

"Tanrı Bir'dir" in Esrarı

Tarihsel olarak, bir erkek ve bir kadının, annemiz ve babamızın, birleşmesi sonucu dünyamıza dahil oluruz. İster seçerek, ister şans eseri olsun, annemizin rahmindeki yeni bir hayatla sonuçlanan şey her birinin bedeni tarafından katkıda bulunulan DNA'nın birleşimidir. Yaşamın gizemlerinden biri ve insan kolonlama ile bugün daha da gizemli bir hal alan, bir insan yaşamını yaratmak için tüm gerekli olan şeyin sadece bir sperm ve bir yumurta olduğu mudur? Onlar yeterli midir, yoksa daha fazlası mı gereklidir?

Kesin olarak, tamı tamına doğru şekilde ve doğru zamanda sağlıklı bir erkek ya da kız bebek üretmek için hücrelerin büyümesi ve bölünmesi "emrini" veren bu görünmeyen güç nedir? Einstein'ın kozmik "ezgimizin" kaynağı olarak söylediği o "gaydacı" kim? Eski sayı perpektifinden doğuma daha yakından bakmak bize bir ipucu verebilir.

Aşağıdaki "denklem" bir insan bedeni üretmek için anne ve babanın birleşmesini temsil etmektedir, tıpkı Adem'in sadece Tanrı'nın sayısal değeri ona eklendiğinde tamamlanması gibi. Bölüm 4 türümüzün ilk doğuşu olan "Adem" için kullanılan İbrani kelimenin ADM (İkinci ünlü harf kullanılmadan) olduğunu göstermişti. Her bir harfe belirli sayı değerlerini uyguladığımızda, sonuç aşağıdaki gibidir:

$$\begin{array}{ccc} \text{A} & \text{D} & \text{M} \\ (\text{Alef}) = 1 & (\text{Dalet}) = 4 & (\text{Mem}) = 40 \end{array}$$

Bu sayıları topladığımızda yeni sayı 45'dir bunu tek basamaklı sayıya indirgediğimizde ise Adem'in sayısal değeri 9'dur.

$$\begin{array}{ccccccc} 1 & + & 4 & + & 40 & = & 45 \\ & & 4 & + & 5 & = & 9 \end{array}$$

Sayısal olarak 9 Adem'dir. Sayı dili sayesinde, şimdi Adem'in annesi ve babası ile olan ilişkisini araştırabiliriz. Anne ve babanın Adem'in 9'u ile nasıl bir ilişkisi olduğunu saptamak için, öncelikle onların saklı değerlerini bulmamız gereklidir.

Anne kelimesinin İbranicesi ünsüz olarak EM olarak okunur. (41)

$$\begin{array}{ccc} \text{E} & \text{M} \\ (\text{Alef}) = 1 & (\text{Mem}) = 40 \end{array}$$

Oluşan değerleri topladığımızda 41'i buluruz, onu da indirgediğimizde 5'e ulaşırız. AV (42) olarak söylenen "baba" ya da benzer bir uygulama yapıldığında sonuç:

$$\begin{array}{ccc} \text{A} & \text{V} \\ (\text{Alef}) = 1 & (\text{Vet/Bet}) = 2 \\ 1 & + & 2 = 3 \end{array}$$

Bu harfleri toplayınca yeni bir değer olan 3 ortaya çıkar. Şimdi sayıların ortak diline çevrilmiş olan baba, anne ve Adem kelimeleriyle "elmalarla elmaları" karşılaştırabilir ve kelimeleri daha derin bir boyutta inceleyebiliriz.

Adem (İnsanoğlu) baba ve annenin birleşmesinin bir

sonucu olduğuna göre, ismin ikisinin birleşimine eşit bir değerde olmasını bekleriz. Ama babanın 3'ünü annenin 5'ine eklediğimizde durum öyle değildir. Bu basit toplam Adem'in 9'undan daha düşük olan 8 değerini vermektedir. Bu görüşteki esrar Tora'daki tek bir cümle ve Haham Benjamin Blech'in anlayışı ile bir kez daha çözümlenmektedir.

Her ne kadar pek çok araştırmacı eski geleneğin paragraflarını bir mesaj olarak yorumlasa da, Tora'daki referanslar çok daha nettir. Örneğin, Haham Blech Tanrı'nın bir sayı değeri olduğunun Genesis'de nasıl açıkça söylendiğini işaret etmiştir. "Efendi birim tanrı'mızdır, Efendi Bir'dir." (43) (Yazarın İtalikleri). Bazı uzmanlara göre, bu Tanrı'nın sayısal değerinin 1 olduğunun doğrudan ilanıdır. Öte yandan "1"nin içinde daha derin bir esrar yatmaktadır.

Yaşamın Denklemini Tamamlamak

İbranice'de 1 sayısı alfabenin ilk harfi olan Alef (א) ile bağlantılıdır. Alef'in yaratılışının altında yatan daha derin nedenler ve katmaşık konu başlıbaşına bir çalışmadır ve kesinlikle daha fazla araştırmaya değerdir. Neden "anne" ve "baba"nın Adem'in yaratılmasında bir sayı eksik kaldıklarının ardındaki esrarın nedeni için, tartışmamızı sınırlayacağız. Alef'in başlangıcı araştırıldığında, "Efendi Bir'dir" sözcüğünün gizemi gözölmektedir.

Haham Blech'in açığa çıkardığı gibi, eski Alef harfi aslında iki farklı harfin birleşmesinden oluşmaktadır ve bunlardan biri iki kere kullanılmıştır. Alef'in üst sağ ve alt sol köşesi Tanrı'nın küçük ve ilk ismi olan Yod (י)dur. Yod'un bu oluşumun arası yana eğilmiş bir Vav (ו) ile ikiye bölünmüştür. Alef'i yapan bu harfleri tek tek ele alırsak, gizemi çözmüş oluruz.

İbrani harfleri sayılar olarak analiz edersek, her Yod'a 10 sayı değeri ve Vav'a da 6 sayı değerini veririz. Bu değerleri topladığımızda (10 + 10 + 6) 26 sayı değerini buluruz – Tanrı'nın

eski isminin, YHVH, taşıdığı sayı değeri ile tamı tamına aynı! İbrani alfabesindeki 1 sayısını doğrudan temsil etmesine ek olarak, Alef aynı zamanda dolaylı olarak Tanrı'nın kişisel isminin ve varlığının şifrelenmiş kodudur. "Bir" tamı tamına "Tanrı"ya eşittir.

Bölüm 4'de incelediğimiz sayı ilişkilerinin kanunu aracılığıyla, değer olarak birbiri ile bağlantılı iki kelime doğa ile de bağlantılıdır. Bu bakış açısından, "Tanrı" Adem'i bütün olarak vermek için anne ve babanın denklemindeki eksik olan değerdir. Erkek ve kadın tarafından katkıda bulunulan dünyevi miktarlar arasındaki birleşmeye ek olarak, Tanrı'nın ruhu Ademin (insanoğlunun) tamamlanması için hazır bulunmalıdır.

YAŞAMIN DENKLEMİ

Anne	+	Baba	+	Tanrı	=	Adem
5	+	3	+	1	=	9

Sonradan akla gelen bir düşünce gibi yaşama eklenen bir mesajdan çok daha fazla, şifre, yaşamın bize Tanrı'nın bedenlerimiz olarak var olduğunu anlatmasıdır. Karbon, oksijen ve nitrojen atomları olarak gördüğümüz şey, yaşamın "esaları" Tanrı'dır. Şifre Tanrı'nın kim olduğunu kesin olarak tarif etmese de, bizlere kendi bilimimiz açısından, kendimizi ya da dünyamızdaki herhangi bir yaşamı daha yüksek bir gücün varlığından ayıramayacağımızı anlatır. Şair William Blake'in o bildiğimiz etkili ve güzel sözleri Tanrı ile olan ilişkimizi birkaç kısa kelime ile özetlemektedir:

"Tanrı insandır ve o bizim içimizde, biz onun içinde var oluruz." Tanrı ile olan ilişkimizi sade bir şekilde tanımlamanın ötesinde, Blake Tanrı'nın insan olarak var olduğunu ve böylece insanın her gün bizi Yaraticımızın mükemmelliğine daha da yaklaştıracak seçimleri yapabileceğini söyleyerek

devam eder. "Tanrı bizim gibi oldu ve biz onun gibi olabiliriz." Bu fikrin bilgelliğini kucaklayarak, yaşamlarımızın zorluklarının ve bizi bölmüş olan her türlü farklılığın üzerine çıkma gücü bize bahsedilmektedir.

BÖLÜM 7 ÖZET

- Tora'nın orjinal dilinde, bizlere Tanrı'nın yaradılışı tamamlamadan durdurduğu ve insanoğluna "benim önümde yürüyün ve Mükemmel olun" diye emrettiği söylenmiştir. (Genesis 1:17). Uzmanlar bu ifadenin bedensel mükemmelliğimizden çok bedenlerimizin içindeki potansiyelini gerçekleştiren spiritüel öz olduğunu ileri sürmektedirler.
- Hücrelerimizdeki DNA'yı (YHVG) temsil eden bir sayıyı değerleri analizi ve Tanrı'nın ismini (YHVN) temsil eden değerler ortaya çıkarmıştır ki, bizler her ne kadar Tanrı'nın isminin özelliklerini paylaşsak da, Tanrı'ya eşit değiliz.
- Pek çok bilim adamı, ki buna genetik şifreyi keşfedenler de dahildir, yaşamın şans eseri meydana gelme ihtimalinin bir mucizeye dayalı olduğunu ileri sürmektedir. Bilimin daha yanıtlayamadığı bir gücün yaşamda varolduğu görülmektedir.
- Doğada, evrensel matematik formülleri ile tanımlanan düzenin varoluşu altta yatan bir zekanın işareti olarak görülebilir.
- Yaşamın şifresinin böylesine büyük çapta bir düzeni kapsaması ve bu düzende bir mesajın varolması olguları çok daha yüce bir büyüklüğün zekasını akla getirmektedir.

- İbrani Yaşam denkleminde, “anne” ve “baba”nın basit birleşimi “Adem”i, türümüzün ilkin, yaratmaya yetmemektedir. Birşeyler eksiktir. Sadece Tanrı’nın sayısal varlığı bu sayılara eklendiği zaman denge sağlanmakta ve formül tamamlanmaktadır.

*“İnsanlar günahkar oldukları için savaşmazlar...
Savaş öncelikle merkezi olanın
uğruna sürdürülür.... ekmek.
Muhtaç olanı yardım edin.
Açlıktan ölenleri doyurun.
Aç olanların acısını hafifletin....
Savaşı önlemenin ve barışın yüce kutsamasını
garantiye almanın aracı budur.”*

— HAHAM BENJAMİN BLECH

NE ÖĞRENDİK?

Geçmişimizin Dersleriyle Geleceğimizi Kurtarmak

Yeni bir yüzyıla girişimizin kutlamaları halen zihinlerimizde tazeyken, pek çok bilim adamı, organizasyon ve ilgili insan gerisinde pek çok soruyu da beraberinde getiren tek bir soruyu sormaktalar: Türümüz bir 100 yıl daha hayatta kalacak mı? Özellikle, genetik olarak besinlerimizi ve bedenlerimizi değiştiren ve okyanuslarımızdan, nehirlerimizden ve ormanlarımızdan yaşamı tüketen endüstriler yaratan bir başka asır boyunca hayatta kalacak mıyız? Belki de en önemlisi, acaba insanoğlunun tarihindeki en öldürücü silah olan doğanın muazzam gücünü çözmeye devam etmeye cüret edip etmeyeceğimizdir.

20. yüzyılın ortalarına kadar, bu tür sorular sormak pek bir anlam taşımıyordu. Bugün, bu değişti. II. Dünya Savaşı sırasında gelişen bilimsel buluşların sonucunda, ki buna kuantum fiziği, genler ve minyatürleşen elektronikler dahildir, teknolojik seçimlerimiz artık yüzlerce yıl ve pek çok nesil devam edecek olan sonuçlar taşımaktadır.

Geleceğimizle ilgili sürüp giden bu soru gelişen teknolojilerden ziyade onları yaşamlarımıza geçirmedeki bilgeliğimizle ilgilidir. Sırf yeryüzünün geniş bölgelerindeki hava kalıplarını değiştirmek ve yeni yaşam formları yaratmak gibi bir yeteneğe sahip olduğumuz için, örneğin, böyle şeyler yapma hakkına sahip miyiz?

Tanrı'yı Oynamak: Bize Bu Hakkı Ne Verir?

1970'lerin ortasından 1990'ların başlarına kadar, kaydedilmiş tarihteki en gelişmiş teknolojilerden bazılarını geliştiren parlak bilim adamları ve mühendislerle çalışma ayrıcalığına eriştim. Benzer şirketler ve üniversiteler için, ulusumuz yabancı petrole karşı bağımsızlığını yeniden kazandığı ve aynı zamanda da Soğuk Savaş sırasındaki ve uzay programlarındaki üstünlüğünü korumak için mücadele ettiğininanılmaz bir hızın varolduğu bir dönemdi. Beklenildiği gibi, böylesine yoğun bir araştırma dönemi aynı derecede yoğun bir iç muhasebe gerektiriyordu. Gerçek anlamda, bilim adamları yaşamı ve gezegenimizi tarihsel olarak Tanrı'ya ve doğaya bırakılmış bir boyuta değiştirmek yeni buldukları yeteneklerin sınırlarını araştırıyorlardı.

Böylesi teknolojileri kullanmak için – ki ben de hevesli bir şekilde her fırsatta buna dahil olmuştum, – ahlakımızı ve etik hakları sorgulayan sıcak tartışmaları sıklıkla kıskırtan korkunç bir güçle birlikte gelen şey sorumluluktur. İçine para atılan makinelerin ve su içme fiskeyelerinin önünde patlak veren ve çoğu zaman tuvaletlerde ya da kafeteryalarda devam eden ateşleyici tartışmaları genellikle düşüncenin iki ekolünden biri takip ederdi.

Doğada varolan güçleri “bükme” yeteneğimizin bu teknolojileri sonuna kadar araştırma yetkisi olduğu birinci düşünce şekliydi. Başka bir deyişle, hava kalıplarını değiştirmek ve maddenin ve yaşamın yeni formlarını yaratma kapasitemizden dolayı, teknolojinin bizi nereye götüreceğini görmemiz

gerekmektedir. Bu tür bir muhakeme, eğer bu şekilde davranmazsak, onları mümkün kılan sırları asla çözemeyeceğimizi öne sürerek sık sık başka bir savunma boyutuna yönelmektedirler.

İkinci düşünce şekli çok daha tutucuydu, sadece doğayı ve yaşamı idare etme yeteneğine sahip olmamız illa ki gücümüzü denemeye hakkımız olduğu anlamına gelmediğini ileri sürüyordu. Bu tür bir muhakeme yolunu destekleyenler için, doğanın güçleri kurcalanmaması gereken "kutsal" bir kanunu temsil ediyordu. Çocuklarımızın genetik şifrelerini onlar daha doğmadan belirlemek ve ihtiyaçlarımıza uysun diye global hava şartlarını değiştirmek sınırı aşmak demekti ve eski ve dile gelmemiş bir güveni kötüye kullanmaktı. Her ne kadar kelimesi kelimesine söylenmese de, kullanıcı ile yaratıcı arasındaki çizgiyi geçmek bizi Tanrı'nın gücü ile yarışma haline sokmaktaydı.

Soru bunlardan hangisinin bize doğru yapılması gerektiğini söylediği idi. Bu tartışmaya çoğu zaman bir arabanın hız göstergesindeki sayılar örneği de ekleniyordu. Anlaşma saatte 160 mil'e kadar bir hızı kapsıyor diye, arabayı illa o kadar hızlı sürmemiz gerekmiyor!

Belki de bir hız ölçer benzetmesi bize net olarak bir üçüncü düşünce şeklini sonuyor olabilir. Eğer bir hız ölçer aracın saatte en fazla 160 mil yapabileceğini gösteriyorsa, muhtemelen sürücü bunu belli bir zaman aralığında denemeye kalkışacaktır. Sınırları zorlamak ve yetenekleri aşırılıklara taşımak insanın doğasında var gibi görünüyor. Öte yandan anahtar, bizim bu tür sınırları test ederken, o testin zamanını, yerini ve şartlarını da belirleme gücüne sahip olmamızdır.

Kuru ve kendimizi ve başkalarını yaralama riskinin en aza indirgendiği bir havada, Yüzeyi gayet iyi, uzayıp giden, iyi döşenmiş, geniş ve ıssız bir yol bulabiliriz – ya da ani bir istekle harekete geçip, işlek bir karayolunda kendimizi tehlikeye sokarak ve etrafımızdaki insanların hayatlarını riske

ederek aracın hız sınırını test edebiliriz. Her iki senaryoda da sınırlar test edilmiş olur. Biri sorumluluk içinde yapılır diğeri ise dikkatsizce. Belki aynı prensibi yaradılışın güçlerine hükmetme sınırlarını zorlama şeklimizde de uygulayabiliriz.

Savunma endüstrisinde geçen zamanım boyunca, mesai saatinden sonra bir araya gelip silah teknolojisinin gelişimi hakkında sohbetler yapardık. Soğuk Savaş'ın sonunda, süpergüçlerin nükleer cephaneleri indirgendiğinde, her zamanki gibi bu tartışmalar gelecekte nükleer silahların yerini hangi teknolojinin alacağı sorusu gündeme geldi. Yeryüzündeki hedeflere uzaydan ayna tutarak toprak-merkezli güçlü lazer atışları yapılmasından binaları, arabaları ve evleri olduğu gibi bırakıp "sadece" yaşamları yok eden nötron bombalarına kadar yapılan bu yeni ciddi senaryo tartışmaları, sadece on yıl önce bizlere bilim kurgu gibi gelirdi.

Dışarıya yönelik bu saldırı silahlarına ek olarak, tartışmalar bazen içe yönelik, savunma teknolojilerini de kapsamaktadır. Örneğin, kuşku duymayan bir halkın üzerine biyolojik bir virus salıveren namussuz bir güç olayında, acaba kendimizi bir bakteri ya da virüse karşı bağışık yapabien bir değişime genetik olarak pşanlayabilir miyiz? Teknolojinin bu ve başka senaryoların her biri için zaten varolmasından dolayı, adil olmak adına bu kitapta, tartışma bunların mümkün olup olmamasına değil, bunları geliştirip geliştirmememiz üzerine olacaktır.

Eğer yakın zamanda olabilecek bir biyolojik tehdit karşısında DNA'mızı yeniden yapılandırırsak, örneğin, böyle bir seçim gelecekteki yeni tehditlere karşı bedenlerimizin bizi koruma yeteneğini nasıl etkileyecektir? Bugün elde ettiği başarılı şifreye ulaşmak için binlerce yıl harcamış olan tüm bir nüfusun genetik formülünü değiştirmenin uzun vadeli sonuçları nelerdir? Sonuçlarını tam olarak anlamadan yaşam kurtarıcı bir seviyede olduğuna inandığımız şeyleri uygulamadaki cehaletimiz sayesinde türümüzün hayatta kalmasını yanlışlıkla tehlikeye atıyor olmamız mümkün müdür?

Soğuk Savaş günleri boyunca, işleri bu tür olasılıkları gerçekleştirmek olan kişiler tarafından bu tür sorular hemen hemen her gün soruluyordu. Soğuk Savaş'ın bitmesinden 10 yıldan fazla olmuştu ki, bu sorular varolan teknoloji temelli toplumların yüzleştiği en acil sorular olarak kaldı, öyle ki doğa ve yaşama hükmetmenin bilinmeyen topraklarında araştırmalarımıza devam ederken yanıtları mutlaka bulunması gereken sorulardı bunlar. Bugün, kendimizi, keşif yolculuğumuzu, ki geri dönme olasılığımızın çok az olduğu bir yolculuktur bu, idare eden bilim ve bilim adamlarına emanet etmiş olduğumuz bir dünyada buluyoruz. Umudumuz, yaradılışın güçlerine hükmetmeyi öğrenirken, kendi öğrenme sürecimizi de hayatta tutmaktır.

10.000 Olası Zeki Medeniyet:

Neredeler?

Kozmos'da bir yerde ve hatta Dünya'nın uzak geçmişinde, aynı deneyimlerden geçmiş ve gelişimleri ile ilgili benzer soruları sormuş başka medeniyetler olması mümkün müdür? Eski toplumların teknolojik seçimleri acaba kendi medeniyetlerini yok edici boyutlara ulaşmış olabilir mi? Eğer öyleyse, onların deneyimlerinden bir şeyler öğrenmek ve belki de bu gün yok olmuş olmalarına neden olan hataları ortadan kaldırmak mümkün olabilir mi?

1961 yılında, astronom Frank Drake, kainatın 13- ila 14-milyar yıllık tarihini oluşturmuş olan 10.000 kadar medeniyetin olabileceğini tahmin eden ünlü Drake denklemini formüle etti. Böyle bir sayıyı göz önünde tutan bilim adamları ve araştırmacılar bugün şu soruyu sormaktalar: eğer bu kadar çok sayıda medeniyetin varılığı olası ise, neredeler? Bu 10.000 zeki medeniyetin bir bölümü bile var ise, zamana, uzaya ve maddeye hükmetmeleri için doğanın evrensel ilkelere keşfetmiş olmalarını beklemek mantıklıdır. Bu ilkeleri,

tıpkı bizde olduğu gibi, kendi yaşam şekillerine dahiletmiş olmalarını beklemek de mantıklıdır. Bu nedenlerden dolayı, bu teknolojilerin kanıtını burada, Yeryüzünde iletişim sinyalleri şeklinde beklemek son derece anlamlıdır. Bu zamana kadar bu tür sinyaller tanımlanmamıştır.

Astronom ve Drake'in iş arkadaşı Carl Sagan bugün bu anlaşılır sinyallerin yokluğunun iki nedeni olabileceğini tahmin etmiştir. İlki, bizlerin evrimimizde doğanın güçlerine hükmetme yeteneklerine – ki o bu zamanı “teknolojik ergenlik” olarak adlandırmaktadır – sahip olma noktasına ulaşan ilk medeniyetlerden biri olduğumuz olasılığıdır. Sagan'ın yaşamı boyunca mümkün olmamış olan arkeolojik kazılar sayesinde, bugün bu olasılık mümkün gibi gözükmemektedir. (1)

İkinci olasılık, aslında diğer zeki yaratıkların geçmişte varolduğu, bizlerle aynı yolu izlediği ve artık varolmadığıdır. Sagan bu gelişmiş yaşam formlarının herhangi bir kanıtının bulunmamasının nedeninin onların öğrenme dönemecinde hayatta kalmayı başaramamış ve doğanın güçlerini yanlış kullanarak kendilerini yok etmiş olmaları olduğunu ileri sürmüştür. Eğer durum bu ise, o zaman bizler türümüzün tarihinde son derece kritik bir noktadayız – aynı hataları yapma ve aynı sonuçların acısını çekme tehlikesi içindeyiz – demektir. Öte yandan bu olasılık bir başka düşünceyi açıklamaktadır.

Aslında, eğer bizler teknolojinin ergenlik döneminde yaşıyorsak, böyle bir gücün bize vereceği sorumluluklar içinde olgunlaşmamız gerekmektedir. Çocukların yetişkinliğe geçiş yaptıkları evrensel deneyimlerden farklı olmayan bir biçimde, ergenliğimiz sayesinde yaşamlarımızdaki değişimleri yönlendirmenin ve sağ salim geçiş yapmanın bir yolunu bulmalıyız. Genç insanların ailelerinin söyleyeceği gibi, çocukları ergenlik döneminde patlamalar yaşadıklarında, geçişleri bir karışıklık ve uyum zamanını işaret eder.

Anlaşılan aniden, çocukların bedenleri toplulumuzda bir

yetişkini tanımlayan tüm o baskılar ve sorumluluklarla birlikte yetişkinliğe açılır. Kendi tarzlarında, her genç insan onlara ne olmakta olduğunun anlamını kavramak ve hayatta kalmak için tüm bu olanları çok çabuk düzene sokması gerekir.

Buna çok benzer bir şekilde, teknolojik ergenliğin bu ortak dönemi boyunca, keşfettiklerimizin gücü ile yaşamın ve doğanın değerleri arasında bir denge oluşturunun yollarını bulmalıyız. Bir kez daha çocuktan yetişkine örneksememize başvuracak olursak, ergenlikteki bir güçlük, pek çok genç insan için, en iyi şekilde “yaralanmazlık” olarak anlatılabilen bir duygunun eşlik ettiği değişim zamanlarıdır. Yeni keşfettikleri güçleri ile, yok edilemez oldukları duygusu, otorite ve mantığın sınırlarını çözümledikçe yavaş yavaş ilgisizliğe dönüşür. Üzücüdür ki, bugün genç insanların bir numaralı katil olmasında anahtar etken olduğuna inanılan işte bu yenilemez olma duygusudur: bir sürücünün gereksiz yere risk alıp neden olduğu kazalar. (2)

Çocukların ergenliği ile ergenlik temelli teknolojimiz arasındaki paralellikler kesinlikle dikkate alınmaya değerdir. Bugün, hayatta kalmamız basit bir felsefi tartışmadan çok, dünyamızdaki yaşamı doğrulayan ya da inkar eden seçimlerin farkına varma yeteneğimize bağlıdır.

Global bir aile olarak bugün yüzleştığımız krizlerin bütünlüğünü ifade eden, fütürist Barbara Marx Hubbard, “Eğer öğrenmezsek (hepimizin birbirine bağlı olduğunu, hepimizin birbiri ile ilgili olduğunu, her şeyin tek bir yaşayan beden olduğunu), nefes alamayacağız!” (3) olarak tanımladığı durumumuz dersimizin ivediliğini, en basit şekilde açıklamaktadır.

En Büyük Tehlike İşaretimiz

2000 yılı Dünyanın Durumu raporlarında, Worldwatch Enstitüsü şöyle not etmiştir: “Yeni bir yüzyılın parlak vaadi

doğal dünyamızdaki dengenin eşi görülmemiş bir tehdit altında kalmasıyla gölgelenmiştir.” (4) Neredeyse hiç hatasız, raporda sözü edilen tehditler bilimdeki son dönem gelişimlerinden ve güçlü teknolojilerin yaşamlarımıza salıverilme şekline kaynaklanmaktadır. Yeterince besin üretmek ve güçlü ekonomiler inşa etmekten gen bazlı teknolojinin belirsizliklerine ve yeryüzündeki bölgeleri yüzlerce kuşak boyunca yaşanamaz hale getiren silahların yayılmasına kadar, insanoğlunun türümüzün hayatta kalması yolunda yok edici bir yönde olduğu açıktır.

20. yüzyılın sonlarında, pek çok bilim adamı, araştırmacı ve organizasyon 1990'ları bir döngünün tamamlanması ve hatalarımızı ve başarılarımızı küresel bir toplum olarak değerlendirmek için bir fırsat olarak görmüştür. 1995 yılının Haziran ayında, İrlanda, Killarney'de yapılan bir konferansta, önde gelen psikiyatlardan Stanislav Grof dünyamızı tehdit eden gittikçe kötüleşen şartlarla ilgili pek çok kişinin duyduğu endişeyi yansıtan bir belge tanıttı. (5) Grof tarafından anlatılan yakın tehlikeler arasında “toprağın, suyun ve havanın endüstriyel kirliliği; nükleer atık ve kazaların tehdidi; ozon tabakasının delinmesi; sera etkisi; ormanların kayıtsızca yok edilmesi sonucu dünyevi oksijenin olası kaybı ve okyanus planktonunun zehirlenmesi; ve yediklerimiz ve içtiklerimizdeki zehirli katkı maddelerinin tehlikeleri” sayılmaktadır (6) pek çok diğer bilimadaminin duygularını da yansıtan Grof'un değindiği şartlardan herhangi biri yeryüzündeki yaşamsal sistemlerin gerçek bir tehlike altında olduğunun sinyalini vermesine yeterlidir. Hepsinin, tarihte ilk kez aynı anda varolması gerçeği neredeyse hayal bile edilemeyecek bir tehlikenin büyüklüğünü göstermektedir.

Ünlü Search for Extraterrestrial Intelligence (SETI) (7) raporunda, Carl Sagan her biri, eğer kontrol edilmeden bırakılırsa, küresel toplumların en sonunda yıkımına neden olacak benzer bir dizi senaryo anlatmaktadır. “Burada, yeryüzünde küresel sorunlarımıza – hesapsız ulusal düşmalıklarımıza,

nükleer cephaneliklerimize, büyüyen nüfusumuza, fakir ile zengin arasındaki eşitsizliğe, besin ve kaynakların yokluğuna ve gezegenimizin doğal ortamının yanlış bir şekilde değişimine – boş boş bakanlar ve birdenbire dengesizleşen bir sistemde, çok yakında çökmeye mahkum olmuş bir sistemde yaşadığımız sonucuna varanlar var.(8) “Dünyanın durumu” hakkındaki gözlemlerine, tamamen aynı bilgiyi kullanarak bir başka bakış açısından devam eder, “Bir de sorunlarımızın çözülebilir olduğuna, insanlığın hala çocukluk döneminde olup bir gün büyüyeceğine inananlar var.” (9)

İlginçtir ki, en büyük tehlikelerimiz olarak tanımladığımız pek çok durumu incelediğimizde, onları birbirine bağlayan ortak bir tehlike ile karşılaşmaktayız. Bu tehlike insanoğludur. Sagan, Worldwatch Enstitüsü , Grof ve diğerlerinin bahsettiği her bir durum sonu yıkımla biten potansiyel senaryoları anlatmaktadır. Buna ek olarak, her biri bu tehlikenin tek kaynağı olarak insanoğlunu göstermektedir.

Bu tür istatistiklerden, açıkça görülmektedir ki, günümüzde, türümüzün hayatta kalmasının en büyük tehlikesi olarak kendimizi ortaya koymaktayız! Türümüzün hayatta kalmasını sağlama ve dünyamızın gelecek kuşaklar için yaşanabilir olması gücüne de aynı derecede açık bir şekilde tek başına bizler sahibiz.

Contact filmindeki belki de gelecek olayları en doğru bilen sahnelerden biri, Dr. Arroway'ın kendisini dünya dışındakilerle bağlantıya girme olayında Dünya vatandaşlarının değerlerine en iyi kim temsil edeceğini belirlemek için uluslararası bir uzmanlar panelinde sorgulanırken bulduğu andır. Seçme sürecinin bir parçası olarak, ona varsayıma dayanan bir senaryo sunulur. Karşılaşması beklenen muhtemelen gelişmiş medeniyet hakkında tek bir soru sorma şansı olsaydı, sorusu ne olurdu? Kısa bir duraksamadan sonra, düşünceli bir şekilde, onlara soracağı sorunun teknolojik ergenlik dönemlerini kendilerini yok etmeden nasıl aştıkları olduğunu açıklar.

Contact'daki bu tema ile bugün dünyamızda ortaya çıkan olaylar arasındaki paralellik açıktır. Her ne kadar dünya dışı bir varlıkla illa ki bağlantıya geçmemiz gerekmiyorsa da, bir medeniyet olarak Dr. Arroway'in panelde ortaya koyduğu aynı sorular ve kaygılarla mücadele etmekteyiz. Bilim ve teknolojinin, özellikle farklılığımızın ve dünyamızın neye benzemesi gerektiği ile ilgili böylesine çok farklı düşüncenin var olduğu bir durumda nedeni olduğu yetenekler ve inanılmaz güçten nasıl sağ çıkacağız?

Bu tema insan tarihi için yeni değildir. İnsan medeniyetinin en eski kayıtlarında , mucizelerin masalları ve yaşamın güzelliğinden ziyade, eskiye bir göz atmamız ve insanın güç ve o gücün geçmişteki inanç ve fikirlerde kullanımıyla nasıl mücadele ettiği not edilmiştir.

Doğal dünyayı bugün tehdit eden tehlikelerle birlikte, medeniyetleri yok edebilecek ve gezegenimizi asırlar boyunca en basit bir canlının bile yaşayamayacağı bir yer haline getirecek güce sahip silah teknolojisinin büyüyen gölgesi içinde de yaşamaktayız. Bu tür teknolojileri keşfetme arzusu ve yapılmış olan silahların sonuçlarının kesinliği ve kullanımlarını bugün haklı çıkartan rahatlık – ve hatta yaşamı devam ettirebileceğine olan inanç – bugün hayatta kalmamanın önündeki en büyük tehlikeyi şüphe getirmeyecek şekilde yaratmaktadır.

Cebaletten Kasıta:

Yok Olma Eşiğinden Yolumuzu Bulmak

Gezegeneğimizin yaşam destek sistemlerinin – okyanuslar, atmosfer, nehirler, göller ve ormanlar – yok edilmesi çoğunlukla fosil yakıtlarının ve kimyasalların dünyamıza yapabileceği zararı geçmişte bilmemesinin sonucudur. "İçerlerde birileri" belli teknolojilerin tehlikelerine giriş iznine her zaman sahipken ve güç ve hırs yeni teknolojilerin oluşumunda şüphe getirmeyecek roller üstlenirken, genel nüfusun

büyük bölümü, ek kaynakları boşaltan endüstrilerin taşıyabileceği sonuçların farkında değillerdir.

Ortalama bir Amerikan ailesi nükleer santrallerdeki radyasyon miktarını güvenli bir seviyede koruma ve madenler ve fabrikalardan bırakılan su, duman ve atıkların güvenli olduklarından emin olma konularında devlete ve endüstriye güvenmektedir. Tüketiciler olarak, son günlere kadar çok azımız kendi yaşamları ve ailelerinin yaşamlarını kolaylaştıran ürünlerin gerçekte nereden geldiğini görmek için yakın alışveriş merkezleri ve süper marketlerdeki rafların ötesine bakmıştır.

Bu perspektiften bakıldığında, gezegenimizin maruz kaldığı bozulma, büyük ölçüde kasıtsız, gelişim, ekonomi ve dünya ile olan ilişkimiz hakkında değişen görüşlerimizin sonucu ve bir yan ürünü olarak görülmüş olmayı deneyimlemiştir. Bugün, çevreyi tüketen ürünlerin tehlikeleri tanımlanmış ve bilimsel ve eski öngörüler onaylanmış olduğuna göre, değişimleri yapmak ve “yanlışları doğruya” çevirmek için birlikte çalışabiliriz. Her ne kadar gerçekleşmiş olan felaketle sonuçlanabilecek etkiler için (Petrolün denizlere akıtılması, nükleer sızıntılar, kimyasal fabrikalardaki patlamalar ve zehirli atıklar dahil) öne sürülebilecek hiç bir mazeret yoksa da, çevresel trajedilerin tehlikelerini kitle imha silahlarının büyüyen tehdidinden ve onların üretilmesine neden olan düşünceden net bir şekilde ayırdetmeye yaramaktadır.

Hala Savaş Halinde Bir Dünya

Pek çok insan için, 1980'lerin sonundaki Soğuk Savaş'ın sonu dünyada bir barışın başlangıcının habercisiydi. Neredeyse bir kuşaktan beri ilk kez, sürekli bir nükleer savaş tehdidi ortadan kalkmış gibi görünüyordu ve ABD ve Rusya yeni bir ilişki içine girip Soğuk Savaş sonrası birlikte çalışmak için yeni yollar araştırmaya başlayınca dünya derin bir nefes almıştı. Bu dönem içinde dünya genelinde her ne

kadar "ilan edilmiş" savaş çılgınlıkları olmasa da, görelî barış aslında gerçekten de görelî idi. 1990'ların sonunda, Orta Doğu'daki İsrail ve Filistin arasındaki toprak mücadelesinin son derece gözler görülür olmasına ek olarak, savaş içinde olan en az 20 ulus daha vardı. (10) Her ne kadar çoğu zaman bunlardan "çatışmalar" olarak söz edilse de, her şeye rağmen bu düşmanlıklar, ilan edilmiş savaşların işaretleri olan aynı acı ve ölümlerle sonuçlanıyordu.

Medyanın çok az dikkatini çeken ama ölü sayısı hali hazırda milyonları bulan bu çatışmalardan bazıları eski anlaşmazlıklarda geliyor ve onlarca yıldır devam ediyorken, diğerleri nispeten daha yeniydi. Örneğin, 1999 yılında Sudan'da kuzeydeki Müslümanlar ile güneydeki Hristiyanlar arasındaki savaş çoğu sivil yaklaşık 1.9 milyon kişinin ölümlü ile sonuçlanmıştı. (11) 20. yüzyılın sonunda, dünyadaki ilan edilmemiş savaşların yaklaşık yarısı Afrika kıtasında gerçekleşirken, geri kalanları Bosna, Kosova, Makedonya, Çeçenya, Azerbeycan, Tacikistan, Kaşmir, Hindistan, Filipinler, Endonezya, Tibet ve Orta Doğu gibi "sıcak bölgelerde" idi. Özgürlük için yapılan savaş ve mücadelelerden dini savaşlara ve etnik temizliklere kadar, pek çok kişi için barış dönemi olarak anılan dönem aslında barış hariç her şeyi kapsıyordu.

11 Eylül 2001'deki trajik olayları takiben, terörizm tehdidi daha evvel görülmemiş bir biçimde, tüm dünyanın dikkatini Batı'daki pek çok ülke ve şehrin üzerine odakladı. Birdenbire, Amerikan birliklerinin Afganistan'daki, Kabil ve Torra Bora gibi Pakistan'a sınır olan dağlık yerlerine inmeleriyle bu bölgeler çok bilinen isimler haline geldi. Sonsuz öncelikli güvenlik prensibini destekleyerek, ağırlıklı olarak İslam ülkelerinde yerleşen teröristleri arama işi bir kaç ay içinde yakın tarihte görülmemiş bir şekilde dünya barışının düzenini değiştirdi.

Harvard profesörü Samuel P. Huntington'un kelimeleriyle, "Olası bir "medeniyetler çatışması"nın nitelikleri şu anda

mevcuttur.” (12) Yakın tarihte, belki de her zamankinden daha fazla, dünya bugün ulusal menfaatler, kıtaların güvenliği ve İsrail gibi ülkelerdeki insanların hayatta kalmaları konularındaki tehditlerle nasıl başa çıkılacağı konusunda bölünmüş görünmektedir.

Böyle bir dünya ortamı içinde, teknoloji, bir kez daha, dünyamızdaki barış konusunda hükmedici etken haline gelmiştir. Geçtiğimiz yüzyılın büyük bölümünde Batı güçlerine üstünlük sağlamış olan kovansiyonel silahların kapasitesi ve gelişmiş bir nükleer arsenal bugün bizleri kendilerinin düşmanı sayan kişilerin ellerine düşmüştür. Her ne kadar Soğuk Savaş yasal olarak 1980’lerde bitmiş olsa da, Soğuk Savaş çağı bitiminden gelişmiş olan silahlar kalmıştır.

Neden Şimdi?

Geçtiğimiz on yılın sonunda, “nükleer klüp”ün (gelişmiş ve stoklanmış nükleer silahlara sahip olduğunu yasal olarak kabul eden uluslar) yedi üyesi olduğu açıklandı: ABD, Rusya, Çin, Fransa, İngiltere, Hindistan ve Pakistan. Aktif olarak nükleer silahlanma programı izleyen ülkelere bugün Kuzey Kore ve birkaç olası ülke de eklenmiştir. Soğuk Savaş’ın zirvede olduğu dönemde, ABD ve eski Sovyetler Birliği arasında yaratılmış olan nükleer silah stoklarına Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya’da dağıtılmış yaklaşık 70.000 nükleer başlık da dahil olmuştur! (13)

Bu istatistikler aktif olarak yerleştirmiş olan silahları ve bir savaş anında tekrar dolum gereçlerinin depolarını da kapsamaktadır. Nükleer başlıkların bu insanı sersem eden sayısının indirilmesini öngören antlaşmaları takiben, nükleer uluslar pek çok Dünya büyüklüğünde gezegeni yok edecek büyüklükteki silah depoları iddialarından da vazgeçmeye başladılar. Bugün, 21. yüzyılın başında, Natural Resources Defence Council (14) raporlarına göre, dünyada hala oldukça büyük nükleer arsenal Soğuk Savaş’ın en yoğun

olduğu dönemdeki yarısı, yaklaşık 36.000 nükleer başlık, kadardır. Öte yandan konsey raporlamada hızlı davranmıştır, zira bu sayılara İsrail gibi nükleer ülkelerin ilan edilmiş, daha bilinmeyen arsenalleri dahil değildir.

Nükleer komşular arasında artan farklılıkların ve yükselen tansiyonun varolduğu bir zamanda bu tür stoklamaların tehlikelerini tahmin etmek mümkün değildir. Her ne kadar nükleer stokların belli bir yüzdesinin imhası Soğuk Savaş'ı takiben başlamış olsa da, sürecin hızını kaybetmiş olduğu görülmektedir. Hareketin devamının eksikliği üzerine Carnegie Endowment for International Peace'de Yayılmayı Önleme Projesi direktörü Joseph Cirincione'nun yorumu, "Şaşırtıcı şeylerden biri de nükleer silahsızlanmanın potansiyel olarak durmuş olmasıdır." olmuştur. Dünyada bugün kalmış olan nükleer silahlar konusunda, Jorgen Wouters ABC News'a "Büyük güçler halen gereğinden daha fazla gezegeni pek çok kere titretecek kadar güçlü Soğuk Savaş silahlarını ellerinde bulundurmaktadırlar." (15)

Birbirlerinin düşmanı haline gelmiş güçler arasındaki nükleer stoklara ek olarak, gittikçe artan sayıdaki kimyasal ve biyolojik silahlar küresel boyutta korkutucu bir savaş tehlikesini halihazırda ilave etmektedir.(16) 1925 Cenevre Protokollerinin ve 1993 Kimyasal Silahlar Konvensiyonu'nun (17) "yasa dışı" ilan etmesine rağmen, savaş zamanı için tasarlanmış biyolojik zehirlerin ve kimyasal etmenlerin varlığı bugün son 100 yıl içinde hiç olmadığı kadar büyük bir tehlike yaratmaktadır.

Şartların bir savaş zamanı yıkımı ve bununla beraber tahmin edilemeyecek boyutta hayat kaybı için hayal edilemeyecek boyutta varolduğu açıktır. Bilinen pek çok tehlikenin her birine karşı hazırlıklı olmanın ya da kendimizi savunmanın neredeyse imkansız olduğu da aynı derecede açıktır. Tüm bu olasılıklar içinde, halkın bilgisine henüz sunulmuş olan küresel silah toplanmasında ek tehlikeler vardır.

Dünya güçleri arasında bu tür büyüyen arsenaller ve

tırmanan gerilim sonucu oluşmakta olan durum dahilinde, bana şu soru sorulmaktadır: “Neden şimdi? Neden hücrelerimizdeki mesajı anlatan kitabı şimdi sunuyorsunuz?” Eğer farklı etnik, dini ve politik fikirleri birleştirebilen bir ilkenin gücünü herhangi bir zamanda keşfetseydik, bu zaman işte bu kuşağın zamanıdır. Eşi görülmemiş bir yıkım gücüne sahip silahların küresel bir arsenalinin varlığı içinde olduğumuz ve onlara bir de temelinde farklılıklarımızın yattığı politikaları zorla uygulatmak için kullanma isteği eşlik ettiği bu zaman, hücrelerimizdeki mesajı sunmanın en mükemmel zamanıdır.

Alfred Werner ile 1949 yılında yaptığı ve Liberal Judaizm’de yayınlanan bir röportajında, Albert Einstein’a nükleer çağda bir üçüncü dünya savaşında silahların ne olacağını düşündüğü sorulmuştu. Yanıtı, bugün kendimizi bulduğumuz teklikeli yolun olduğu kadar tahmininin asla gerçekleşmeyecek olduğunu sağlamlaştırmak için, bir medeniyet olan bizlere bağlı olan sorumluluğun da ürpertici bir anımsatılmasıydı. Her zaman çok iyi bilinen sadeliği ve açıklıklılığı ile, Einstein şöyle cevap vermiştir, “Üçüncü Dünya savaşında nasıl savaşılacağını bilmiyorum, ama size Dördüncüsünde ne kullanacaklarını söyleyebilirim – kayalar!” (18)

21. yüzyılın ilk yıllarında, küresel bir medeniyet olarak ürkütücü bir dönemece gelmiş bulunuyoruz. Artık küresel çatışmanın kenarından sıyrılıp geçmek bir “Amerikan”, “Rus”, “Çinli” ya da “Avrupalı”nın seçimine bağlı değildir. Küreselleşme ve teknolojinin yayılması sonucu, dünyanın herhangi bir yerindeki çatışma bugün dünya genelinde bir çatışma olarak düşünülmelidir.

Dünyadaki uluslar kendilerini dini inançlar ve politik ideallerle düzene soktukları için, sivil savaşlar, dini savaşlar ve ekonomik savaşlar – nasıl oluştuklarına bakılmaksızın – sadece çeyrek yüzyıl önce bile mümkün olmayan bir şekilde coğrafi bölgeleri ve tüm kıtaları belalı bir işin içine sokma potansiyelini taşımaktadırlar.

En güçlü orduları bile aciz bırakabilecek, yaşamın en temelinde yıkıma neden olabilecek, şehirleri ve ulusları yok edebilecek ve tüm bir nüfusu buharlaştırabilecek teknolojilerin varlığında, türümüzün geleceği bugün farklılıklarımızın ötesine kolektif olarak geçmemize bağlıdır. İnsan tarihinin büyük bir ironisi haline dönüşebilecek şey her ne ise, kanıtlar bunun yeryüzünden tüm medeniyetleri silebilecek güce sahip silahların kullanımıyla kendi yıkımımızın gerçekleşeceği ihtimalinin insanlığın ilk kez yüzleştiği bir şey olmadığı yolunda gittikçe çoğalmaktadır.

Geleneksel tarihte her ne kadar tanınmamış olsa da, geçmişimizin bazı en eski kayıtları böyle bir senaryoyu ve tarihimizin başlamasından önce, iki çok büyük imparatorluğun sonunu getiren savaşı net olarak detaylandırmaktadır. Geleneksel çalışmalarda anormal olduğu varsayılan gittikçe çoğalan arkeolojik kanıtlar, en azından belgelerden bazılarının gerçek tarihsel olayların son kalan kayıtları olabileceğini ima etmektedir. Eğer bu olaylar gerçekleşirse, o zaman bizler bugün çok eski bir dersin modernize edilerek yeniden uygulanışına ve yeni bir sonuç seçmek için yeni bir fırsata tanık olabiliriz.

Geçmişimizden Dersler

Hem Hindistan'ın ulusal efsanesi hem de Hindu Kutsal Kitabı olarak bilinen Mahabharata uzunluk ve genişlik açısından konusuyla paralel olmayan edebi bir çalışmadır. Öylesine gelişmiş bir teknoloji kullanarak öylesine yıkıcı sonuçlar doğuran bir savaşın belki de en detaylı anlatımıdır ki, hikayeyi tarihi bir belge olarak kabul etmek neredeyse düşünülemez bile. Her ne kadar eski hikayeler savaşın son mücadelesini kazananları anlatsa da, gerçek bir zafer hiç olmamıştır. Mahabharata'daki savaşın toplumların ödemiş olduğu bedel sayısız insan hayatı, ekin yapılamayacak topraklar ve tarihten önce gelmiş bir ileri medeniyetin yok edilmesi

dahil kutsal boyutların da bir yıkımı ile sonuçlanmıştır.

Hikayenin orijinali 2.500-3.000 yılları arasında eski Sanskrit dilinde yazılmıştır. Yaklaşık 100.000 mısradan oluşan efsanenin ana teması iki krallık olan Pandu Krallığı ve Dhritarashtra Krallığı arasındaki sonunda 8.000 ila 10.000 yıl önce – geleneksel tarihin büyük medeniyetlerin ve karmaşık teknolojilerin var olduğunu ileri sürdüğü zamandan çok önce! – gerçekleşen büyük bir savaşla sonuçlanan bir mücadeleyi anlatır. İlginçtir ki, Mahabharata’da anlatılan son savaş da Hint kozmolojisinde son döngünün, Dvapara yuga, sonu ve dünyanın son büyük çağının başlangıcı olarak gösterilmiştir. Biz şu anda o çağda yaşamaktayız, Kali yuga çağında.

Hint efsanesindeki savaş silahlarının ve taktiklerinin tarihi tarihçilerin ve generallerin geçmiş zamanlarda çok ilgisini çekmiştir. Aynı tarifler bugün bilim adamlarının ve araştırmacıların da dikkatini çekmektedir. Hindistan, Delhi yakınlarındaki ovalarda başgösteren Mahabharata’nın mısraları Yeryüzünün geniş alanlarının ve o bölgedeki tüm yaşamın mutlak yıkımı ile sonuçlanan bir silahın kullanımını detayları ile anlatır. Gizamli silah savaşta ortaya çıkarılıp ateş edildiğinde, “bilinmeyen silah, demir yıldırım... kainatın tüm gücü ile şarj edilmiş tek bir mermi.” (19) olarak tarif edilmiştir. Etkisi “duman ve ateşten akkor kolonları, 10.000 güneş kadar parlak..” (20) olarak anlatılmıştır.

Mısralar silahın ateşlendikten sonra geride bıraktığı mutlak ve tam yıkımı anlatarak devam etmektedir. “Yer sarsıldı, bu silahın korkunç sıcaklığıyla kavruldu. Filler alevler içinde yandı... geniş bir bölge içinde diğer tüm hayvanlar yere çöküp öldüler. Sular kaynadı ve orada yaşayan canlılar da öldü.” (21) Savaşın son bölümünde, metin böylesi bir yıkımla birlikte insanları yakalayan korkunç kaderi anlatır. “Bedenler öylesine yanmıştı ki tanınmayacak haldeydiler. Saç ve tırnaklar dökülmüştü.” (22) Ek detaylar da nasıl “Çanakların nedensiz kırıldığını, kuşların havada dönerken beyaza dönmelerini,” anlatır. (23)

Eğer anlatılan teknoloji ve onun etkileri uzun zaman önce olmuş olan bir olayın tamamen doğru bir hikayesi ise, kesinlikle tarihin bir zamanında varolmuş, bilinmeyen bir silahı anlatmaktadır – ki bu, 20. yüzyılın ortalarında dünyaya tanıtılan atomik silahlara kadar olan bir tarihtir. Yakın zamana kadar, Mahabharata'da anlatılan büyüklükte bir yıkımın tek bir silahtan çıkması tasavvur edilemez bir şeydi. Öte yandan, 1945 yılında, savaş sırasında kullanılan ilk nükleer bombanın patlamasıyla bu tür felaket boyutlarının modern bir gerçeğe dönüşmüştür.

Mahabharata'daki feci savaş ile nükleer yıkımın gücü arasındaki ilişki yakın zamanda farkedilmiştir. Dünyanın ilk atom bombasının 1945 yılında Trinity test bölgesinde başarılı bir şekilde patlatılmasını takiben, fizikçi Robert Oppenheimer doğrudan Mahabharata'nın bir bölümü olan Bhagavad-Gita'dan alıntı yapmıştır. Hindu Tanrı Shiva'nın hem yaratıcı hem de yok edici rolinden bahseden Oppenheimer Shiva'nın inflakın şiddetine şahit olduğu zaman yapmış olduğu açıklamayı söyler: "Şimdi Ben, dünyaların yok edicisi, ölüm oldum." (24)

İlginçtir ki, Hindistan'ın destansı şiirlerine ek olarak, Güney Amerika yerlileri ve Tibetli Dzryan dahil çok sayıda başka kültür de geçmişimizdeki büyük bir yıkım zamanından bahsetmişlerdir. Her biri takip eden yıkımı iyi kötü arasındaki geçmiş mücadeleye ve insanoğlunun gücü aramasına mal etmiştir. Acaba, uzak geçmişimizin bir yerinde, savaş için üretilmiş olanlar dahil, nükleer teknolojiler Yeryüzünde var olmuş olabilir mi? İleri bir medeniyet, konvensiyonel tarih başlamadan binlerce yıl önce, sadece kendi yıkımının harabeleri içinde parçalanmak için, teknolojik evrimin merdivenlerini tırmanmış olabilir mi?

Gittikçe artan kanıtlar ve gittikçe artan sayıda bilim adamı tam olarak bu tür sorulara ciddi önem vermeye başlamışlardır. 1909 yılı gibi erken bir dönemde, bilim adamları atomdan açığa çıkabilecek gücü ilk anlamaya başladıklarında,

fizikçi Frederick Soddy şöyle bir yorum yapmıştır, “Geçmişte atomik enerjiye aşina olmuş olan medeniyetler varolduğuna ve onları yanlış kullandıkları için tamamen yok olduklarına inanıyorum.” (25)

Eğer gerçekten, eski bir medeniyet atomun gücünü kullanmak için gerekli bilim ve teknolojiye sahip olmuşsa ve bu gücü savaş sırasında kullanmışsa, sonuçlanan yıkımın izlerini bugün görebiliyor olmamız gerekir. Kömürleşmiş dağ zirvelerinin alışılmışın dışında keşifleri, geniş cam tabakaların üzerine yapışmış eski çöl kumları ve yeryüzünün her yerinde rapor edilen eski radyoaktif iskeletler (26) bir yana, belki de en çok şey ifade eden bulgular Mahabharata’nın kendisinin anlatıldığı efsanevi savaş alanı yakınlarında meydana çıkarılmıştır.

20. yüzyılın başında, arkeologlar Kuzey Hindistan ve Pakistan’ın Indus Irmağı Vadisi’nde bilinmeyen bir medeniyetin kalıntılarını buldular. Her ne kadar bu bölgede göçebe insanların binlerce yıl yaşamış olduğu bilinse de, tarihi zaman çizgileri 1500 B.C.E. yıllarında bölgede Hint-Avrupalı istilaları ile bağlantılı organize gelişmeleri daha evvelden birleştirmiştir. İki ana şehrin – Harappa ve Mohenjo Daro – bulunması ile birlikte, o tarih yaklaşık 3000 B.C.E. gerilemiştir.

İngiliz arkeolog Sir John Marshall 1920’lerde önce eski şehir Mohenjo Daro’yu buldu ve çalışması Sir Mortimer Wheeler’ın daha başka keşifleri ile 1946’da devam etti. (27, 28) Kazıları şaşırtıcı şekilde iyi ve bugün pek çok şehir ve köy alanlarında olmayan ince bir zevkle planlanmış bir şehir merkezini ortaya çıkarmıştır. Mohenjo Daro’nun mimarları şehri 30 feet genişlikte ana yolların sınırladığı kare bir ızgara şeklinde inşa etmişlerdir. Izgara içindeki pek çok yapının akan suyu ve kapalı kanalizasyon sistemi vardı ve halka açık ya da dinsel törenlere ait banyolar olduğuna inanılan bir kaç geniş korunacak bulunuyordu. Şehirlerin ileri teknik tasarımlarına ek olarak, Indus Kültürü’nün sakinleri hiçbir zaman tercüme edilememiş ya da çözülememiş, unutulmuş

bir yazı formu – bugün Indus Vadisi El Yazısı olarak bilinir – kullanmışlardı. Sakinlerinin geride ne bıraktıklarını okuyamadığımızdan, bize sadece Harappa ve Mohenjo Daro'nun hikayesini anlatan fiziki artefaktlar kalmıştır.

Eski şehirlerin bize bıraktıkları en büyük gizem belki de neden unutulmuş olduklarıdır. Terk edilişlerinin nedeni neydi? Wheeler'ın keşifleri buna bir ipucu olabilir. Kazı eski yollar düzeyine ulaştığında, çalışanlar garip bir şekilde düzensizce dağılmış insan iskeletleri buldular. İskeletlerin çoğu garip pozisyonlarda bükülmüştü ve bir kaç hala eleleydiler, sanki başlarına beklenmedik bir felaket gelmiş gibi. Kazı bölgesindeki başka bulgular da benzer şeyi anlatmaktadır: "Bazı yerlerde, merdivenler üzerinde uçuş durumunda iskelet grupları bulunmuştur." (29) Bu insanlara ne olmuştu ve iskeletleri neden böyle bozulmadan kalabilmişti? Hangi koşullar bedenlerinin vahşi hayvanlar, doğal çürüme ya da ölmelerinden sonraki yağmalar tarafından bozulmasına engel olmuştur?

Bu soruların yanıtı belki de bugünkü Delhi şehrine yakın yerde bulunan daha az kişinin bildiği benzer iskeletlerin keşiflerinde yatmaktadır. Bir barınak projesi inşasının hazırlıkları sırasında yapılan kazılarda, işçiler olmaması gereken bir şey buldular. Halihazırda yüksek derecede kanser ve kusurlu doğumların yüksek oranda olduğu ilan edilmiş olan bir bölgede, toğrağın yüzeyinde kalın bir radyoaktif kül tabakası buldular. (30)

İlerleyen araştırmalar külün bulunduğu yerin yaklaşık 7780 km² olduğu (karşılaştırma için, Japon şehri Hiroshima'daki zararın en geniş bölgesi yaklaşık 10356 km²'dir) ortaya çıkmıştır. Riddles of Ancient History adlı kitabında, Rus arkeolog A. Gorbovsky raporunda bu bölgedeki an az bir insan iskeletindeki radyoaktivite oranının doğal radyoaktivite oranının yaklaşık 50 katı olduğunu yazmıştır! (31) Nazareth'li İsa'nın zamanından yaklaşık 2000 yıl önce doruğuna ulaşmış sonra da yok olmuş bir medeniyete ait bu "anormal" bulguları ne açıklayabilir?

Açıktır ki, bu ve benzer yerlerde daha yapılması gereken çok şey vardır. Ek çalışmalar sayesinde, bulguları değerlendirebileceğiz ve bunun gibi gizli kalmış sırları açığa çıkarabileceğiz. Öte yandan odaklanmış bir çalışmanın yokluğunda dahi, bu bulgular çok zaman önce, sonucunda bütün bir medeniyetin yok olduğu yıkıcı etkilerin yaşandığı birşeylerin olduğunu işaret eden kanıtlar gittikçe çoğalmaktadır.

Wheeler, Marshall ve diğerlerinin keşifleri ilerlemiş bir medeniyetin kanıtını ve kötü sonunu ve “teknolojik ergenlikleri”ni yaşatmada başarısız oluşlarını mı ortaya çıkarmaktadır? Nükleer patlamaların etkileri bugün çok iyi belgelenmektedir. Bu tür etkilerin benzerlerinin böylesine eski bölgelerdeki bulgularla benzerliği, paralelliği nettir, ve karşılaştırmalar kaçınılmazdır. Günümüz somut delilini geçmişimizin yazılı kayıtları ile birleştirdiğimizde, tek bir soru akla gelmektedir: eğer daha evvel de kendimizi yok etme yoluna girmişsek ve gücün yanlış kullanımı sonucu tüm bir medeniyeti yok etmişsek, aynı hataları yeniden yapma tehlikesi içinde miyiz?

Milletlerin birbirlerine karşı asırlık toprak mücadeleleri, süregelen soysal, dini ve siyasi düşünce mücadelelerinde sıralandıkları günümüzde, acaba bu farklılıkların dünyayı yeni bir küresel çatışmaya sürüklenme ihtimali var mıdır? Kapitalizm ve sosyalizm arasındaki ayrılıkların, Hristiyan, Yahudi ve Müslüman değerlerinin farklılığının, ve ilerleme sözcüğünün anlamına dair çelişen bakış açılarının uzlaşmaz gibi gözüken bir şekilde dünyamızı bölmesine mücadele edecek miyiz? Dünyanın nükleer, kimyasal ve biyolojik cephaneliklerinin yıkıcı gücünü göz önüne aldığımızda, bu soruların cevaplarını arama adına riske girmeye değer mi?

Tarih, sıcak çatışma içinde, derinden korunan değerlerin ve inançların tarafını tutmak için gereklilik olarak görünen ne varsa kullanılması için , çoğu zaman “kudreti” haklı çıkarıldığını göstermiştir. Mahabharata, eğer savaşı kazanamazlarsa medeniyetlerinin ve yaşamlarının sonu olacağına inanmış

bir ordunun son çare olarak kullandıkları güçlü bir öldürücü silahın hikayesidir. Eğer karşılaştırılabilir bir senaryo günümüzde ortaya çıksaydı, gelecek nesiller bizim zamanımızı benzer inançlara dayalı olarak 21. yüz yılın büyük savaş destanı olarak okuyabilirlerdi. Şayet Kızılderi edebiyatı gerçekten tarihsel olayların tutarlı bir tescili ise, insanoğlu geçmişte benzer düşüncelerin sonuçlarına şahit olmuş ve güç bela süregelmıştır. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabiliriz.

Dünya sorunlarının merkezinde bu çoğulcu ve karmaşık sorunlar duruyorsa, bu sorunların kökeninin aslında ne kadar sade olduğu fark edilmez olabiliyor. Süregelmemizin karşısındaki en büyük tehlikenin kaynağı, farklılıklarımızı nasıl algıladığımıza bağlı. Günümüz ihtilaflarının çoğu insanların, ırkların, dinlerin ve inançların arasındaki farklılıklara dayanmaktadır. Gerçek ya da algılanabilir olsun, 21. yüzyılda tüm sorunlarımızın üstünden gelebilecek, insanların inançlarını ve hayat yollarını birleştirebilecek tek bir prensip günümüzde ruhani bir anlayışın ötesinde stratejik bir vasıf haline geliyor. Evrensel mizacı ile, Tanrı'nın vücut hücrelerimizdeki ismi böyle bir prensibin temelini oluşturabilir.

Farklılıklarımızın Ötesi:

Birlik Yoluyla Kurtuluş

Bizden önce gelenlerin tarih ve deneyimleri, yani fikirlerin bilinmeyen bölgelerinde nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bazen bizlerin en iyi öğretmenleri olabilmektedir. Her ne kadar zaman değişmiş ve bizler bugün atalarımızın 100 yıl önce hayal bile edemeyecekleri bilim ve teknoloji faktörleri ile ilgileniyor olsak da, pek çok şekilde, değişime ayak uydurma ilkeleri aynı kalmıştır.

İster söz konusu 17. yüzyıldan beri yaşam şekillerini korumaya çalışan Güney Amerika yerlileri olsun, isterse de 21. yüzyılın tehlikelerinden kurtulmayı deneyen küresel ailemiz

olsun, en temel boyutta, deneyimlediklerimiz aynıdır: Yaşama saygı duymaktan bahsediyoruz. Tarihin bize öğrettiği en büyük derslerden biri, birlik ve yardımlaşmanın, rekabet ve çatışma ile asla gerçekleşmeyecek bir hayatta kalma şansı sunmasıdır.

Kuzey Amerika'daki AVRUPA KOLONİLEŞMESİ BOYUNCA ilgisiz ve hatta ve hatta kendi komşularına karşı düşmanca olan yerli kabileler farklılıklarının üstesinden gelmenin önemini çok önceden görmüşlerdi. Bugün Amerikanın kuzeydoğu kıyıları olarak bilinen yerlere ilk gezginler ve yerleşimciler geldiklerinde, kuşaklar boyunca orada yaşayan kabileler ve aileler onları memnuniyetle karşılamışlardı. Kuzey Amerika'daki ilk sabit Avrupa yerleşim yeri olan Virginia, Jamestown'da yerleşenlerin günlüklerinde 1607-1608 kışındaki korkunç soğuktan – hazırlıksız yakalandıkları bir kış – kurtulmalarını onlara yardım eden yerlilerin öğüt ve desteklerine borçlu oldukları yazılıdır.

Buna rağmen, kısa zaman içinde bu iki yaşam biçiminin birbirine zıt olduğu anlaşıldı; yerli yaşam biçimi Avrupalı dünya görüşüyle asla ayakta kalamazdı. Yüzlerce yıl boyunca doğanın döngüleri ile günlük ihtiyaçlarını başarı ile dengelemiş olan yerli kabilelere göre, toprağa sahip çıkılması tıpkı etraflarındaki havanın ve göklerdeki yağmurun sahiplenilmesi gibi idrak edilemez bir durumdu. Doğanın “sahiplenilebilmesi” kavramı çok az şey ifade ettiği için, pek çok yerli Avrupalı kolonicilerin ciddi olarak ortaya koyduğu tehditleri ciddiye almadı. Basitçe, onlara ve kültürlerine ne olmakta olduğunu anlamıyorlardı.

Öte yandan aynı kabileler içinden bir avuç lider yaklaşmakta olan tehlikenin gittikçe daha fazla algılıyordu. Topraklarını istila edenlerin niyetlerini her ne kadar tam olarak anlamasalar da bu öngörülü kimseler, çeşitli kabilelerin yaşam şekillerini korumak için yardımlaşma içinde olup tek bir ağızdan konuşmaları gerektiğini farketmişlerdi, aksi halde

sonsuzu dek yokolacaklardı. Hayatta kalmalarının bunu gerçekleştirmek olduğunu biliyorlardı! Maalesef, liderler de birleşme, organize olma ve öyle harekete geçme konusunda toplumlarının başarısızlığının sonuçlarına şahit olduklarında, artık çok geçti.

Çok daha büyük bir iyilik için birleşme konusunda aldıkları dersi belki de en keskin bir şekilde anlatan Narragansett kabilesinin hikayeleri ve liderleri Şef Miantonomo'dur. Şef, Kuzey Amerika'daki kendi kabilesinin, bir zamanlar savaştıkları civar kabilelerin üyelerinin sayısından çok daha fazla kişinin kolonileşmenin ortaya koyduğu tehlikeyi farketmişti. Mohawk kabilesine ulaşp tarihçi Ian K. Steele'in "Amerikan Yerlilerinin direniş hareketi" olarak adlandırdığı bir birleşme ittifakı önerdi. (32) 1642 yılında, şef söylendiğine göre şöyle dedi:

Onlar (İngilizler) gibi bir olmalıyız, aksi halde kısa zaman içinde sürüleceğiz, çünkü biliyorsunuz atalarımızda bol geyik ve deri vardı, ovalarınız geyikler ve ormanlarımız ve köylerimiz çok balık ve kuşla doluydu. Ama bu İngiliz topraklarımızı aldı, tırpanlarla çimenleri kesti ve baltalarla da ağaçları devirdi; inekleri ve atları çimen yiyor, ve açgözlüleri deniz kenarlarındaki yiyecek yerlerimizi yağmaladı, ve hepimiz aç kalacağız" (33)

Maalesef, tarihin derslerinden biri daha, yaşamın bir yerindeki iyi niyetli çabaların başka bölgelerdeki sorunları her zaman çözmediğini göstermiştir. Kabileler arası savaş sırasında, aynı anda, yerli insanlar yaşam şekillerini Avrupalılara kaptırıyordu, Şef Miantonomo Mohenganlılar tarafından esir alındı ve İngilizlerin hapishanesine bir "asi" olarak konuldu. Öte yandan, İngiliz Kolonilerinin yargılama sınırları içinde olmadığı için, İngilizler bu konuyu yargılama haklarının olmadığına karar verdiler. Sonuç olarak, onu Uncas

kabilesine iade ettiler ve asılırken İngilizler cezasının yerine getirildiğine şahitlik etti.

Bu hikaye kişisel farklılıkları bir kenara bırakıp ortak bir tehlike karşısında birleşmenin değerini net olarak anlatmaktadır. Her ne kadar kesin olmasa da, Kuzey Amerika'da katledilen yaklaşık 20 milyon yerlinin sonu bambaşka olabilirdi, kolonileşmenin ilk yıllarında eğer yerliler bir araya gelebilselerdi, kolonileşmenin nasıl meydana geldiği bambaşka bir açıdan anlatılırdı. Yerliler tarafından gösterilen çabalara aldırmaksızın Kuzey Amerika'nın kolonileşmesinin gerçekleşebileceği de şüphelidir. 17. yüzyılda, tüm Avrupa'da son derece derinden hissedilen memnuniyetsizlik dalgası ve "Yeni Dünya"nın kolonileşmesine imkan veren teknoloji durdurulamayacak bir hız kazanmıştı.

Öte yandan gelişimin meydana geliş şekli 1607 yılında Virginia'da yaşayan yaklaşık 50.000 yerlinin varlığını yeniden şekillendirmiştir. Çok sayıda olmalarının verdiği kuvvet, "yeni" topraklarda nasıl hayatta kalabilecekleri hakkındaki bilgileri ve tek bir sesin gücü sayesinde, kolonizasyonun meydana geliş şekline bakıldığında yerlilerin yerleşimcileri onlara karşı çalışmak yerine onlarla birlikte çalışmaya ikna edebilmişlerdi.

Kabileler arası iç savaş ve fikir, değerler ve amaçlardaki farklılıklar yüzünden, o birleştirici ses yeterince çabuk oluşmadı. Kuzey Amerika kabilelerinin topraklarına ve yaşam şekillerine neler olduğunu gördüklerinde ise Avrupalıların tanıttıkları hastalıklar (çiçek hastalığı gibi) yüzünden çok zayıf düşmüşler ve gelişmiş tüfek ve top (aynı zamanda atların, trenlerin ve kalelerin kullanımı) gibi silahlarla etkisiz hale getirilmişlerdi, dolayısıyla da direnmekten biraz fazlasını yapabildiler sadece.

Buradaki anahtar, bölgesel farklılıkların üstesinden gelme ve ortak bir yarar için birleşme konusundaki başarısızlıkları yüzünden Kuzey Amerika'nın yerlilerinin sevdikleri herşeyi kaybetmiş olmalarıdır: kültürlerini, yüzlerce kuşaktır gözettikleri

topraklar ve nihayet yaşam şekillerinin büyük bölümünü. Böylesine engin ve eski bir yaşam şeklinin kalıntıları bugün Kuzey Amerika'daki geriye kalan bozulmamış, engebeli ve güzelim topraklarında, yeniden kurulmakta ve korunmaktadır. Buna ek olarak, geleneksel tıp, ibadet ve yaşam şekillerinden memnun olmayan gittikçe daha fazla sayıda insan Amerika'nın ilk sakinleri tarafından kutsal sayılan eski yola dönmektedir.

Şef Miantonomo'nun ve ABD'nin ilk kolonileşmesinin hikayesi anlatılabilecek pek çok bu tür hikayeden biridir sadece. Özellikle bu örneği verme nedenim hayatta kalma hakkında bugünden öğrenebileceğimiz çok güçlü bir dersi grafiksel olarak göstermesidir. Ders basitçe şudur: gruplarının hayatta kalması, ailelerin, toplumların ve ulusların ilgilerini yaşam şekillerini tehlikeye sokan farklılıkların ötesine yönleltmelerine ve varlıklarını tehdit eden konuların üstesinden gelmek için birlikte çalışmaya bağlıdır.

Aynı ilke daha büyük açıdan bizim gezegenimiz için de uygulanabilir. Her ne kadar bu gözlem sezgisel olarak çok aşikar görünse de, tarih hayatta kalmak için gerekli olan bu temel prensibi fark etme konusunda başarısızlıklarla doludur. Görünüşte doğru bir sağduyu olmasına ek olarak, başka türlerin örneklerinde de birleşme ve işbirliğinin gücünü doğrudan gördüğümüz kanıtlar vardır.

Doğa:

Birlik ve İşbirliğinin Mavi Kopyası

Her evrim teorisinin kendisi sert eleştirilere maruz kalmışsa da, Darwin'in teorisini geliştirirken yaptığı gözlemler sosyal davranış çalışmalarında verliken klasik örnekler haline gelmişlerdir. Her ne kadar türler farklı da olsa, böcek, hayvan ve insanlardaki prensipler benzedir. The Origin of Species'da kuvvet ve hayatta kalma hakkında Darwin'in dikkat çektiği görülen sonucunun aksine, daha sonraki çalışmaları

“en uygun şekilde hayatta kalma”dan ziyade birleşme ve işbirliğini temel alan hayatta kalma stratejilerini anlatmaktadır. Bir sonraki kitabı olan *The Descent of Man*’de, Darwin bu gözlemleri şöyle özetlemektedir, “Sıcakkanlı üyelerin çoğunun çok büyük bölümünün de dahil olduğu bu toplumlar en iyi şekilde gelişmekte ve çok sayıda üremektedirler.” (34)

20. yüzyılın başında, Rus doğabilimcisi Peter Kropotkin, bir türün başarısı ve hayatta kalmasının anahtarının işbirliği ve birleşme olduğunu nasıl bulduğunu anlatarak Darwin’in son çalışmasını kendi gözlemleri ile desteklemiştir. 1902 yılında yazdığı klasiği *Mutual Aid: A Factor of Evolution*’da, Kropotkin karıncaların rakip olmaktan ziyade işbirlikçi topluluklar halinde yaşamak için sahip oldukları içgüdüsel yetenekleri sayesinde böcek krallığının deneyimlediği faydaları belagatli bir şekilde anlatmıştır.

İnsanlarınkine nazaran çok daha üstün nitelikli harika yuvaları, binaları; kazılmış yolları, yerin altına yaptıkları kemerli galerileri; geniş odaları ve tahıl ambarları; mısır tarlaları, tohumun hasat edilmesi ve “malt haline getirilmesi”; yumurta ve larvalarını beslemek ve Linnaeus’un son derece resimsel bir şekilde tarih ettiği “karıncaların inekleri” olan yaprakbitlerinin yetiştirilmesi için inşa edilen özel yuvaları; ve nihayet, cesaretleri, yiğitlikleri ve üstün zekaları – tüm bunlar yoğun ve zahmetli yaşamlarının her evresinde uyguladıkları ortak yardımlaşmanın doğal bir sonucudur. (35)

Kansas City’deki St. Paul School of Theology’de sosyal ahlakîyet üzerine fahri profesör olan Dr. John Swomley, gelecekte küresel toplumlar kurmak için barışçıl ve işbirlikçi bir yol bulmanın bizim yararımıza olacağı konusunda biraz şüphelidir. Kropotkin ve diğerlerinin gösterdikleri kanıtlara değinerek, Swomley rekabetten ziyade işbirlikçi bir konumun

sadece başarılı bir toplumun yararına olmasında çok daha fazlası olduğunu söylemektedir. Basit ve doğrudan bir şekilde, işbirliğinin “evrim ve hayatta kalmanın anahtar etken” olduğunu değinmektedir. (36) Şubat 2000 yılında yayınlanan bir yazısında, Swomley türler içinde ya da arasındaki rekabete değinerek Kropotkin'in söylediklerini tekrar eder “bu her zaman türlere zarar vermiştir. Karşılıklı yardımlaşma ve karşılıklı destek aracılığıyla rekabetin ortadan kaldırılması daha iyi şartların oluşmasına neden olmuştur.” (37)

1993 yılında, Rusya, Birobidzhan'da gerçekleşen Humanistic Aspects of Regional Development'in açılış konuşmasında, sempozyumun başkanı Ronald Logan katılımcıların doğayı başarılı toplumların bir modeli olarak görmeye çağırmıştır. Kropotkin'den söz ederek şöyle demiştir, “eğer bizler... Doğaya; ‘En uygun olan kimdir: birbirleri ile sürekli savaş halinde olanlar mı yoksa birbirlerini destekleyenler mi?’ diye sorarsak, bir kez daha karşılıklı yardımlaşma alışkanlıklarına sahip olan hayvanların şüphe getirmeyecek şekilde en uygun olduklarını görürüz. Onların hayatta kalma şansları daha fazladır ve kendi saygın sınıflarında, zeka ve bedensel organizasyonun en yüksek gelişimine ulaşmaktadırlar.” (38)

Aynı konuşmada, daha sonra Logan yazar Alfie Kohn'nun (No Contest: The Case Against Competition) çalışmasından bahsetmiş, gruplarda yararlı oranda bir rekabetle ilgili araştırmasını anlatmıştır. İşbirliği ve rekabet üzerine belgelenmiş 400 çalışmayı gözden geçirdikten sonra, Kohn şu sonuca varmıştır: “ideal oranda bir rekabet... her türlü ortamda, sınıfta, işyerinde, ailede, oyun bahçesinde, ... her zaman yıkıcı değildir.” (Noetic Sciences Review, 1990 baharı). (39)

Doğa çoğunlukla böcekler ve hayvanlar arasındaki birlik, işbirliği hayatta kalma deneyimlerini katılama yeri olarak algılanır. Doğanın derslerinden, şühpesiz ki, bizlere bu birlik ve işbirliğinin yaşayan canlılar için bir avantaj olduğu gösterilmektedir. Etrafımızdaki dünyadan böylesine zamanla test

edilmiş stratejiler şüphesiz ki bizleri hayatta kalmamız için bir mavi kopyaya götürmektedir. Öte yandan, böyle bir stratejiyi uygulamak için, hayvan krallığında olmayan ama bizim dünyamızdaki ek bir etmenin açıklanması gerekir. Bi-reyler ve bir tür olarak, yaşam şeklimizi değiştirmeden önce, genellikle “nereye gittiğimizi” ve oraya gittiğimizde ne ile karşılaşacağımızı bilmek zorundayızdır. Sonuçların değer olduğunu ve bunun dört gözle beklediğimiz bir şey olduğunu bilmeye ihtiyaç duyarız.

Güven Duyulacak bir Gelecek

Zamanımızın en parlak, bilimadamları, gelecekçi ve ileri görüşçülerin bazıları şu anki teknolojik ilerleme oranının yıllar ve hatta asırlar boyunca bozulmadan devam ettiğini varsayarak, tür olarak neye ulaşacağımız hakkında tahminlerde bulunmuşlardır.

Her ne kadar her bir vizyon farklı da olsa, hepsi insanlığa en büyük acıya neden olan şartların geçmişimizin hatıralarına dönüştüğünü önceden görmektedirler. Hastalığın yok edildiği, yaşam sürelerinin yüzlerce yıla ölçüldüğü ve hatta ölümsüzlüğün mümkün olduğu bir dünya görmekteler. Bizleri evrim geçiren, uzay yolculuğunun, zaman yolculuğunun ve Uzay Yolu gibi teknolojilerin sıradan olduğu gezegenler ve galaktik türler arasında canlandırmaktadırlar. Neredeyse evrensel olarak, bu gelecekçiler dünyanın en karanlık şartlarını bizleri öngördükleri zamana taşıyan geçici engeller – geçilmesi gereken basamaklar – olarak görmektedirler.

Visions adlı kitabında, Michio Kaku bir gezegen olarak geleceğimizin nasıl olacağına dair görüşünü anlatır. 10 yılı aşkın bir süre boyunca, farklı alanlarda 150'den fazla bilim adamı ile yaptığı söyleşiler sonucu, Kaku neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel, son derece fantastik bir imkanlar çağından bahseder. Aynı zamanda, sınırsız enerji kaynaklarının, ölümsüzlüğün, global işbirliğinin ve boyutlar arası

yolculuğun varolduğu bir geleceğin, ancak günümüz fosil-yakıt bazlı ekonomilerin krizlerinden ve teknolojiyi kendimizi yok etme eğilimi üzerine kullanmamızdan kendimizi kurtulabilirsek mümkün olacağını şart koşmaktadır.

Böyle bir geleceğin nasıl olacağına dair bir ön çalışma oluşturmak için, Kaku Rus astronom Nikolai Kardashev tarafından, doğanın elementlerini enerji kaynakları olarak kullanma yeteneklerine göre medeniyetlerin gelişimlerini sınıflandırma girişimine başvurur. Medeniyetleri Tip I, Tip II ve Tip III olarak adlandırarak sonuçların derecelerini geniş bir şemaya 3 seviye şeklinde yerleştirir. (40) her tip medeniyeti ayıran anahtar özellikler tükettikleri enerji miktarı ve enerjilerinin kaynaklarıdır. Her tipteki enerji tüketiminin farklılığı bir önceki seviyenin kabaca 10 milyar katıdır ve kısa zaman dilimleri içinde nispeten "köprü kurulabilmektedir".

Bu örnekte ve apaçık şemada, Kardashev medeniyetleri global bir perspektiften, teknolojik ergenlik dönemlerinden, savaşlardan ve bir şekilde uzun zaman dilimleri içinde kendilerini yok etmeden kendilerini engelleyen yadsınamaz farklılıklardan kurtulmuş olarak canlandırmıştır. Yüzlerce değil, binlerce yıllık bir zaman aralığı ile ölçülen medeniyetlerin uzun ömürlülüğünü sağlayacak işte böylesi geniş bir zamandır.

Kardashev ilerleyişin ilk seviyesini Tip I olarak tanımlar. Özellikleri doğanın gücünü kullanmaları ve enerjilerini gezegenin kendisinden almalarıdır. Okyanusu, rüzgarı ve derin yer teknolojilerini kullanarak, fosil yakıtlarının sınırlarına ve nükleer-güçlü ekonomilerin risk ve tehlikelerine tırmanmaktadırlar. Bir Tip I medeniyetinin sahip olduğu geniş enerji kaynakları, sınırlı yakıt kaynakları üzerine savaş ve rekabet ihtiyacını ortadan kaldırmaktadır. Aynı zamanda, enerjiyi yaşamın temel ihtiyaçları için üreten teknolojileri muhtemelen çoğalmakta olan nüfusa çokça yetmektedir.

Tip II medeniyetlerinin özelliği şimdiki gezegenlerinin ötesine ulaşma ve enerjilerini en yakın güneşlerinden alma

yeteneğidir. Uzun yaşam süresine ulaşmış olarak, Tip II medeniyetlerinin enerji ihtiyaçları onları yavaş yavaş yeni ve sınırsız enerji kaynakları bulmak için başka gezegenlere yöneltmektedir. Güneşlerinin enerjisini kullanmak teknolojilerini bizim bugün yaptığımız pasif olarak ışın toplamadan daha karmaşık bir hale getirecektir. Bazı kuramcılar Tip II gibi bir medeniyet olarak, bizlerin aktif olarak böylesine büyük miktarlarda solar radyasyonun yönünü dünyaya yönleltecek, bu büyük miktarları kullanılabilir enerjiye çevirmek üzere tasarlanmış toplayıcılarla güneşe gideceğimizi öne sürmektedirler.

Bir Tip II medeniyetin tadını çıkardığı faydalarla ilgili, Kaku doğanın güçlerinde artık yararlanamaz bir dünya tasvir etmektedir. İklim kuralları ve gezegene ait ayarlamalar teknolojisi sayesinde, böyle bir medeniyetin uzun ömürlülüğü günümüz dünyasında asırlardır kayıp olan gezegensel döngülerle ilgili hazırlıklara da imkan verecektir.

Kardashev'in sınıflandırma şemasındaki en karmaşık gelişmeler Tip III medeniyetlerininkilerdir. Yerel güneşleri tarafından yararlanılan enerjinin ötesine ilerlemiş olan bir Tip III medeniyeti enerji araştırmalarını başka yıldızlara ve belki de galaktik bir medeniyetin içinde geliştiği için, galaksinin kendi üretimine doğru gelişecektir. Kaku'nun görüşüne göre, bir Tip III medeniyetinin bilimi, yıldızlar ve galaksiler arasında kısa yol tünelleri yaratmak için uzay/zaman açılımına izin vererek yakalanması zor Planck enerjisine bile hükmedebilecektir. Hem hayat hem de medeniyet ölümsüz olacak, "doğal" kötüleşmenin ve "şans eseri" olguların onları yok edebileceği olasılığının sınırlamalarından zamanla kurtulunmuştur. Bugün bu senaryolar ne kadar fantastik görünüyorsa da, pek çok bilim adamı, araştırmacı, gelecekçi ve öngörülü kimse böylesi teknolojilerin ve geleceklerin sadece mümkün olmakla kalmayıp kaderimiz olduğuna da inanmaktadırlar.

*Bu boyutta ilerlemelere ulaşmanın anahtarı
Bugün yaşamakta olduğumuz şeylerden geçmektir.
Öğrenme virajını geçmeli ve bizi
geçmişte birbirimizden ayıran farklılıklardan
çok daha yüce olmanın bir yolunu bulmalıyız.*

Bu sınıflandırma şemasında, insanoğlu daha Tip I medeniyeti'nin seviyesine ulaşamamıştır! Dünyamızın şartları ve bilim ve teknolojinin gelişimi göz önüne alındığında, 21. yüzyılın sabahında bizler bir Tip 0 medeniyeti olarak sınıflandırılmaktayız. Hala kullanımı çevremizi de tehdit eden fosil yakıtların sınırlı kaynaklarına bağlıyız. Aynı zamanda, bu yakıtların mülkiyeti dünyamızın nüfusunu "sahip olanlar" ve "sahip olmayanlar" olarak tanımlamakta endüstrileşmiş dünya çağını baştan sona çatışma içine sokmuştur.

Tip 0 medeniyetlerinin bir imzası da kolektif bilgilerini türlere bir bütün olarak yararlı olacak bir bilgelikle dolduramamalarıdır. Kaku'nun sözleriyle, "Yeryüzünde, bizler hala Tip 0 medeniyetiz: hala umutsuzca çatışan ve kıskanç uluslarla kırılmakta, ırkçı, dini ve ulusal sınırlarla derinden ayrılmaktayız." (41) Bir umut ışığı olarak, aynı zamanda oluşan bir trendden de baksetmektedir. Sivil, etnik ve dini savaşların varlığında, globalleşen dünya ekonomisi sayesinde git-tikçe birbirimize daha fazla bağlı bir duruma gelmekteyiz. Avrupa Birliği gibi ticari organizasyonların oluşumunu bu trendin bir kanıtı olarak aktarmaktadır.

Bu trendler bizi nereye götürecektir? Gerçek anlamda, bu sorunun yanıtı bugün yaratılmaktadır, zira farklılıklarımızı gidermenin, bu dünyanın tam olarak neye benzemesi gerektiği ile ilgili inançlarımızı birleştirmenin yollarını aramaktayız.

Eğer son 200 yılın başarıları türümüz için neyin mümkün olduğunun herhangi bir belirtisi ise, o zaman gelecek, doğrusu, bugün pek çok kişinin sadece rüyalarında görebilecekleri bir vaadi taşımaktadır. Böylesine yaygın olan acı ve

trajedinin üstesinden gelmenin anahtarı, pek çok kişinin öngördüğü bir dünya inşa etmek için yeteri kadar uzun yaşamaktır. Belki de türümüz tarafından şimdiye kadar deneyimlenmemiş bu en büyük değişim zamanından sağ şalım çıkmalıyız. İşbirliği yapmalı ve farklılıklarımız arasında köprü kurmalıyız. Yaşayan her bir hücrede saklı olan mesaj bize geleceğimize inanmak için bir neden ve böylesi gelecek medeniyetlerin mümkün olabilmesi için farklılıklarımız arasında köprü oluşturma anahtarını vermektedir.

Belki de, tarih içinde zamanımızın büyüklüğünü en iyi anlatan yazar ve ileri görüşçü Jean Houston'dur. Bugün yüzleşmekte olduğumuz değişim derecesine istinaden, gelecekte ne bekleyebileceğimizin ve çalışmasının niteliğinin belirleyicisi haline gelen belagatla, Houston şöyle demektedir, "Beklenen tek şey beklenmeyendir. Eskiden varolan her şey artık yok ve bugün varolmayan her şey bir gün olacak. Bizimki bir kuantum değişimi çağıdır, muhtemelen, dünyanın şimdiye kadar hiç görmediği en radikal yapı-çözüm ve yeniden yapılanma çağı. Ve bizler devam edenleriz." (42)

BÖLÜM 8 ÖZET

- Hala zihnimizde taze olan milenyumla birlikte, bilim adamları doğanın güçlerinin yaptığımız şeylerin sonuçlarını tam olarak anlamadan, silah ve teknoloji olarak serbest bırakıldığı bir başka 100 yıl daha yaşayıp yaşamayacağınızı sormaktadırlar.
- Drake'in denklemi kainatımızın tarihinde 13-14 milyar yıl içinde gelişmiş 10.000 zeki medeniyet olabileceğini tahmin etmektedir. Pek çok kişinin sorduğu sorudur: Neredeler? Carl Sagan onların teknolojik ergenlikten kurtulamamış olduklarını öne sürmüştür.

- 8.000 ve 12.000 yıl önce yaşamış büyük bir şehrin arkeolojik keşifleri tarihimiz başlamadan önce bir zamanda, Yeryüzünde daha evvel gelişmiş bir medeniyeti mi işaret etmektedir? Tıpkı eski Hindu efsanesi Mahabharata'da anlatılan büyük savaşta söylendiği gibi, radyoaktif insan iskeletlerinin kalıntıları, erimiş çömlek ve cam üzerinde erimiş kum onların kendilerini atomik silahlarla yok etmiş oldukları teorisini mi desteklemektedir?
- En az 20 aktif sivil, dini ve politik savaş bugün devam etmekte ve Soğuk Savaş takip eden "barış" sadece görece bir barış olarak kalmaktadır. Küresel baskı ve kitle imha silahlarının gittikçe artan stoklanması muhtemelen son 100 yılda olmadığı kadar yıkımla sonuçlanan bir gezegensel çatışmaya neden olmaktadır.
- Amerikan yerlilerinin geleneklerinden ve doğadaki gözlemlerinden örnekler birlik ve yardımlaşmanın, rekabet ve saldırganlıktan çok daha fazla hayatta kalma şansı verdiğini net bir şekilde göstermektedir. Birlik ve yardımlaşma bugün ruhani gerçekler olduğu kadar stratejik değerler olarak da görülmektedir. Hücrelerimizdeki mesaj böyle bir birliğin mümkün olduğuna inanmak için bir neden sunmaktadır.
- Gelecekçiler çok uzak olmayan bir gelecekte günümüz hastalık ve acılarının geçmişin anıları olarak kalacağı bir zaman öngörmektedirler. Böyle bir zamana ulaşmanın anahtarı, bir medeniyet olarak, gerekli bilimsel ve ruhani anlayışa ulaşmak için yeterince uzun yaşamamızdır.

"Beş parmaklı insanlar olarak, bizlere düşünme yeteneği ve ellerimize yaşam verilmiştir.

Beş parmaklı insanlar olarak, hepimiz aynıyız."

— LINDA DEE (DINE' NATION)

TANRI'NIN ŞİFRESİ:

İnanmak için bir Neden

224

Kalabalık insan topluluğu beni her zaman büyüler. Yüzlerce ya da binlerce insan aynı yeri aynı zaman diliminde bir araya geldiğinde, çoğu zaman “elektrik” diye tarif edilen bir his uyandırır. Her biri kendi hayatlarındaki işler hakkında düşünceye dalmış bu kadar çok kişinin organize olmuş kaosunda, çok daha büyük bir plan dahilinde bu tür deneyimlerin çok daha belirsiz bir rol oynadığını tahmin etmek kolaydır. Ayak işlerine, toplantılara ya da yanlarında yürüyen kişiye odaklanmış, alışveriş yapanlar ve banliyödeki evlerinden her gün şehirdeki işlerine gidip gelenler genellikle, bazen kendilerinden sadece bir kaç santim uzakta olan etraflarındaki tarihin farkında bile değillerdir. Yine de, herhangi bir kalabalığın içinde, konserler ve restaurantlardan toplantı salonları ve oyun parklarına kadar, herkes, kendilerini yaşamlarının o kısacık anını paylaştıkları yere getirmiş olan acı ve kişisel trajedi kadar başarı ve neşenin de ürünüdür.

Peru'daki egzotik marketlerde, Kahire'nin pazarlarında, geniş kitleleri içine alan muazzam büyüklükte havaalanlarında dolaşırken ya da herhangi bir şehrin kaldırım kenarındaki

bir kafesinde otururken, çok kereler tek bir soru kafama takılır: “Bu kadar çok kişiyi birlik olma duygusunu paylaşabilecekleri bir ana taşımak ne kadar zaman alır?” İnsanları kültürel, dini ve sınıf farklılıklarının ötesine taşıyan ulusal bir marşta olduğu gibi, benzer bir etkiye sahip ne tür bir gerçek açığa çıkarılabilir? Hangi cümle geçmişte pek çok kişiyi birbirinden ayırmış olan inanışları aşacak güce sahiptir ve söylendikten çok uzun zaman sonra bile devam edecek bir birliği verebilir?

Birleştiren Deneyimler

Seminerler ve konferanslar sırasındaki resmi olmayan tartışmalarda, sık sık dinleyicilere bu soruyu sorarım. En çok verilen yanıt kişisel deneyime ve tarihsel perpektife dayalı olur. İnsanların birlik oldukları zamanı düşündüğümüzde, karşılık olarak ilk aklımıza gelen, genellikle bunun paylaşılmış bir trajedi ya da ortak bir hedef gibi birlik olma ihtiyacı olmaktadır.

20. yüzyılın son yarısında, global ailemizin hem insan yapımı hem de doğal haddinden fazla sayıda felaket deneyimlediği gibi bir duyumsama mevcuttur. Bu şüphe istatistiki olarak da doğrulanmaktadır, zira son 100 yıldın meydana getirdiği kuraklık, fırtına, sel ve kontrol edilemez yangınlardaki – ve ayrıca endüstriyel ve çevresel felaketlerdeki – büyük aşırılıklar daha evvel hiç saptanmamıştı! (1) Andrew Karsıgasının yıkımı ve Doğu Avrupa’daki sellerden Oklahama’daki bombalama ve Rusya’daki Çernobil reaktöründeki sızıntıya kadar, hafızalarımıza silinmez izler bırakan trajediler işbirliği açısından en iyi fırsatlardan birini de yaratmıştır.

Açıkçası, aynı zaman dilimi içinde, mutlu olaylar sonucu oluşan bir birlik duygusunu da deneyimledik. Birbirine tamamen yabancı insanlar arasında, kraliyet düğünlerinin neşe veren görüntüleri, Süper Bowl maçları ve Olimpik müsabakalar neşe ve zindelik veren anlar ve paylaşılmış bir

deneyimde birlikte eğlenip oynama nedeni sağlamıştır. Öte yandan bu anlar, tarihin gidişatını gerçekten şekillendirecek hayat-değiştiren olaylar olmaktan ziyade kısa süreli duygusal patlamalar olarak yaşanmıştır. Dinleyicilerim, her zamankinden daha sık, birlik için en büyük fırsatların trajediler olduğunu söylemektedirler.

11 Eylül 2001'in görüntüleri bu neslin zihinlerinde taptaze kalacaktır ve muhtemelen, gelecek pek çok neslinde de. Yaşamın her kesiminden ve farklı uluslardan insanların, bedenlerini kaplamış ürkütücü bir gri kül tabakasıyla yanan binalardan sersemlemiş bir biçimde sendeleyerek uzaklaşırken gözlerindeki o bakışı kim unutabilir? Aynı binalara, başkalarını kurtarmak için koşan polislerin ve itfaiyecilerin gözden yitişlerine ve cehennemin içinde kaybolup gitmelerine şahit olduğumuzda hissettiğimiz korku ve gururu kim unutabilir?

Birdenbire, bankerler, eşya tüccarları, şarküteri şefleri ve sokak satıcıları, bir zamanlar New York'un gururu olan gökdelenin taş yığınlarından mümkün olduğu kadar çok insanı kurtarmak için kurtarma ekipleri ve orada olan herkesle birlikte omuz omuza çalışmışlardı. O gün, türümüzün en kötü dışavurumunun sonucu olan felaketlere tamamen zıt olan türümüzün en güzel ifadesine de şahit olduk. Kendini düşünmeyen bir kahramanlığın sayısız örneklerinde, yardımsever insanlar bir an bile tereddüt etmeden başkaları yaşayabilsin diye hayatlarını riske attılar.

Bir toplum olarak kendimiz hakkındaki şeyleri gösteren bu tür olaylara ek olarak, insan olarak kendimiz hakkında da birşeyler öğretti. Her ne kadar olaylar "trajedi sonucu birlik" örneklerinde bizi bir araya getiren katalizörler olsalar da, içlerimizde uyandırıkları güç için için yanan bina artıklarından çok daha fazla bir şeydir. Bu tür olaylardan kurtulanlarla yapılan söyleşilerde, başkalarının kahramanlık olarak algıladıkları gücün dışı doğru dalgalanmasının içlerinde hareket eden daha yüce bir kuvvetin gerçeküstü ve bazen de "mistik" duygusundan geldiğini söylemektedirler.

Trajedi sonrası gerçekleşen basın konferanslarında, harekete geçtikleri sırada akıllarından nelerin geçtiği sorulduğunda, insanüstü çabalarından dolayı saygı duyulan bu kişilerin bu soruyu “başka bir seçimleri olmadığı” şeklinde yanıtlamaları hiç de nadir görülen bir olay değildi. İhtiyaç halindeki bir başka insanın dolaysız deneyimi onlarla bir başka boyutta konuşmuştu. Onları genellikle tehlikeden uzağa yöneltten mantığı aşarak yaşanan deneyim içlerinde çok daha derin bir şeyleri uyandırmış ve onlar da harekete geçmişti.

Hayat kurtarmak için çılgın bir çabayla omuz omuza çalışmış olanlar, genellikle güçlerinin diğer kurtarıcılarla birlikte gerçekleştirdikleri basit bir yardımlaşma ruhundan çok daha fazlası olduğunu ifade ederler. Bu sanki onların bir kişinin tek başına yapabileceğinden çok daha fazlasını “birlikte” başarabileceklerini bilmekten kaynaklanan ruhların “erime”si gibidir. Bu ve buna benzer örneklerde, insanların yaşamını sonsuza dek değiştiren olayların kendisinden çok deneyimin anlamıdır.

Bu açıdan bakıldığında, kendime “Bunun bedeli nedir?” sorusunu sorduğumda, aslında sorduğum, “Hepimizin içinde daha büyük bir birlik ve amaç duygusunu uyandırabilecek hangi tür bir deneyim bu kadar çok kişi ile paylaşılabilir? Dikkatimizi sadece ana çevirmenin ötesine geçirmenin, yüreklerimizi ve zihinlerimizi yeni bir yaşamı saygın kılan işbirliği ve barış gerçeğine yöneltmenin bedeli nedir?” sorusudur. Bu tür soruların mutlaka bir yanıt olmalı. Ve bu yanıt olay anında deneyimlenen duygu ile bağlantılı olmalı.

Katalizör her ne ise, her birimizin öyle derin, öyle kişisel ve öyle gerçek bir duygu içinde paylaşma ihtiyacında olmalıyız ki onu görmezden gelmemiz imkansız olmalıdır. Bu, günlük rutinlerimizi değiştiren bir “Aha” konumu gerektirmelidir. Sadece bunun doğru olduğunu bilmek bile özümüzün merkezine nüfuz etmeli, ensemizdeki ince tüyleri diken diken etmeli ve gözlerimizi yaşla doldurmalıdır! Bu büyüklükte bir deneyim havaalanında, pazarda ya da soruyu

sorduğum kafede bulunanların başına gelebiliyorsa, yakın çevremizin ötesinde olanların da başına gelmesi mümkündür.

Böyle bir paylaşım anına izin vermenin kişisel etkisi sayesinde, kendimize az görülen bir fırsat bahşetmiş oluruz: dünyamızı ve belki de daha da önemlisi, birbirimizi daha yüce bir olasılığın ışığında görme şansı. Anın ötesinde kalan, böylesine doğrudan ve içten kişisel deneyimin inkar edilemez duygusudur. Duygu sayesinde, daha yüce bir şeyin parçası olduğumuza inanmak için bir neden ve dünyamızda bir fark yaratmak için kuvvet buluruz.

Anın Gücü

Hücrelerimizdeki mesajdan çıkan böyle bir yaşamı-doğrulayan deneyim anında, her erkek ve kadın – her işçi, yönetici, ebeveyn ve öğretmen, her çiftçi ve kabile üyesi, savaşçı ve din adamı, miras, ırk ya da dine bakmaksızın – daha yüce bir güç ile ilişkilerinin bilgisi ile dayanıklılık gösterir. O bilgiyi şüphe duymadan ve tereddütsüz benimseyerek, ertafındakilerin gözlerine yeni bir güven, öz saygı ve onurla bakabilir. Deneyim, geçmişte asla anlamamış, hoşgörmemiş ve hatta sevmemiş oldukları kişilerin varlığında, daha evvel hiç görmemiş oldukları bir şeyi görmelerini sağlar: daha yüce bir plandaki birleşmiş rollerinin somut ifadesini.

Tam olarak, böyle bir anın bizi nereye götüreceği, anın meydana gelmesine izin veren istekliliğimizden çok daha az önemlidir. Hücrelerimizdeki mesajın bizi bir aile olarak, kontrolden çıkmış teknolojinin tehditkar krizlerinin, küresel savaşın ve hastalığın ötesine, bizlerin paraya, mirasa, teknolojiye ve sınırlara koyduğumuz değerden çok daha değerli olduğumuzun kuşkusuzluğuna taşıma gücü vardır.

Biz bir aileyiz – muhtemelen yaradılışın buengin genişliğinde türümüzün tek örneğiyiz. Tıpkı bir ailedeki gibi, bir üyenin deneyimi diğerlerinin de başka bir zaman muhtemelen

aynı deneyimi yaşayabilecekleri sinyali verir. Her bir üye bütün için bir potansiyeldir. Ne kadar uzakta yaşanırsa yaşansın, bir insanın, toplumun ya da ulusun başına gelen kıtlığın, hastalığın, savaşın ve yoksulluğun trajik boyutları, belirli bir noktada, başkalarının da benzer trajedileri başka bir dönemde deneyimleyebileceğinin bir ifadesi olarak durmaktadır.

Aynı şekilde, ailemizin bir bölümünün başarısı diğerlerinin de başarılı olması ve hayatta kalması için bir örnek olmuştur. İçimizden birinin hastalığı, hoşgörüsüzlüğün, yaşamı görmezden gelen teknolojinin ve nefretin her üstesinden gelişinde, başkalarının onu takip etmesi için bir kapı açılır.

Her ne kadar dünya liderlerinin aynı düşüncede olmadığı pek çok konu olsa da, bir eğilim vardır ki üzerinde küçük bir tartışma çıkacak gibi gözükmektedir: Gezegenel değişimin öncü sinyalleri, insan ailesinin hayatta kalmak için bilinen tarihindeki en büyük meydan okuma ile karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Zamanımızın en iyi düşünürlerinden bazıları, bizi böyle bir duruma getiren düşünce sistemimizi değiştirmedığımız sürece, bizlerin felaketle çarpışmaya doğru gittiğimizi ifade etmektedir. Eko sistemlerimizdeki yarım asırlık çöküntünün tehdidine, bilinen her türlü ilaç tedavisine karşı bağışıklığı olan virüslerin yayılmasına ve yaşam destekleyici ürünler yetiştirme gücümüzü halihazırda değiştiren hava olaylarındaki değişimlere ek olarak, bugün bir de son derece gerçek bir küresel savaş tehdidi ile karşı karşıyayız.

Böylesine genişçaplı sorunlar karşısında – ki her biri türümüzü tehlike altına sokmaktadır – atalarımızın, derimizin renginin ve Tanrı'ya ibadet şeklimizin farklı olmasından dolayı birbirimizi öldürmek son derece anlamsızdır. "Çok daha önemli işlerimizin" olduğu açıktır!

Bir Mesajın Gücü

1996 yılındaki ölümünden önce, Carl Sagan Dünya'nın dışında bir zekanın keşfinin davranışlarımız ve toplumlarımız üzerindeki etkisi hakkında tahminde bulunmuştu.

Ünlü SETI yazısında (2), başka bir yaşam araştırmayı insanlık kadar eski olan bir merakın parçası olarak tanımlamıştı. İlk cümlede, şöyle demiştir: "Tüm tarihimiz boyunca, yıldızları ölçüp biçtik ve insanoğlunun eşsiz olup olmadığı ya da bizim gibi düşünüp taşınan ve merak eden başka varlıklar – kozmosdaki düşünen ahbablar – olup olmadığı konusunda derin düşüncelere daldık." (3) Sagan daha sonra dünya dışı bir yayın kaynağına yanıt vermemeyi seçsek bile, sadece sinyalin ortaya çıkmasının bile bilimsel araştırmanın ve tüm toplumun düşünce yönünü doğrudan etkileyecek yararları olabileceğine dikkat çekmiştir. Yalnız olup olmadığımız sorusuna sadece yanıt bulmanın ötesinde, Sagan böyle bir keşfin teknolojik rotamızın yaşamı sürdürme yetisi üzerine bir ipucu vereceğini öne sürmüştür.

Pek muhtemeldir ki, uzayın derinliklerinden gelen bir yayın bugün bizimkinden çok daha eski ve tahminen daha gelişmiş bir medeniyete aittir. Radyo benzeri yayınların iletişimleri ışık hızında hareket etmektedirler ve yıldızlar ve gezegenler arasındaki geniş uzaklıklara seyahat etmeleri çok fazla zaman almaktadır. Başka medeniyetlerin halen varolduğunu farzeden bilim adamları aralarındaki ortalama uzaklığın yaklaşık 300 ışık yılı kadar olduğunu tahmin etmektedirler. Komşu bir yıldızdan gelen bir sinyal bulursak, bunun anlamı o sinyali yollandığından 300 yıl sonra almışız demektir.

Eğer o sinyale yanıt vermeyi seçersek, yayınınımızın alınması için bir 300 yıl daha geçmesi gerekir ve bu da tek bir iletişimin 600 yıl alacağı anlamına gelir! Galaksimizdeki yıldızların mutlak sayısından dolayı, ihtimaller ilk mesajımızın en yakın komşumuzun ötesinde bir yerden gelebilecek olması yönündedir. Bunun anlamı, sinyalin dünyamıza ulaşmadan

önce o kadar büyük bir uzaklık katetmesi demektir ki, anlamlı bir iletişim neredeyse imkansızdır!

Sagan'ın bakış açısına göre, öte yandan, sadece böyle bir sinyal almak bile sinyalin geldiği yerdeki medeniyetin teknolojik evrimlerinden sağ çıkmış olduğunu bize anlatmaktadır. Böyle yaparak, süreç içinde kendilerini yok etmeden, elde edilen teknolojinin sonuçlarına hakim olmuşlardır. "Uzaydan tek bir mesaj," diye devam etmiştir, "teknolojik ergenlik süresince yaşamının mümkün olduğunu göstermektedir." (4) Buna ek olarak, Sagan bu muhtemel olmasa bile, "insan medeniyetinin geleceğinin yıldızlararası mesajların alınması ve deşifre edilmesine bağlı olduğunun" son derece mümkün olduğunu ileri sürmüştür. (5)

Eğer sadece bir sinyal almanın küresel ailemiz üzerinde böylesine birleştirici bir etkisi varsa, sinyalin bir de anlamlı olmasının ne demek olacağını bir düşünün – okunabilen bir mesaj!

Bağlantı!

Sagan'ın kuramını dikkate alarak, eğer uzaydan gelen bir sinyal almanın yararlarını farklı türde bir mesaja uygulaysaydık ne olurdu? Ya başka bir dünyevi zekanın keşfinin önemi hakkında bildiğimiz herşeyi bedenlerimizdeki her bir hücrede bulunan mesaja uygularsak? Gerçek anlamda, hücrelerimizdeki Tanrı'nın ismi dünyamızın ötesinden geldiği kadar dünyamız kadar da somuttur. Uzayın derinliklerinden elektronik bir sinyalin sembolik mesajını almaktan ziyade, acaba bedenlerimizdeki Tanrı'nın isminin somut mesajını almak benzer bir etkisi olan benzer bir deneyim oluşturu mu?

Çalışmaların dolaylı olarak açıkladığı gibi, farklı altyapıları olan insanlar arasındaki en büyük birlik duygusunu tutuşturan, paylaşılmış bir deneyimin büyüklüğüdür. İnsan Geni Projesi gibi çokuluslu ve uzun süreli bir araştırmadan çıkan Tanrı'nın varlığının kanıtı kesinlikle böyle bir etki meydana getirme potansiyeline sahiptir.

Eğer “bağlantıyı”, tanınabilir bir formda ve dünyamızın ötesindeki bir kaynaktan gelen uygulanabilir bir mesajın alımı olarak tanımlarsak, o zaman insanın genetik şifresindeki Tanrı'nın eski isminin keşfi gerçek bir bağlantı olarak görülebilir!

Mükemmel Zaman

Söyleşimizin ikinci bölümüne yaklaştığımızda programın sunucusu “Yayında kalın! Haberlerden sonra yeniden burada olacağız!” diye anons etti. Radyo parazitinin bildik cızırtısını ve mola sırasında bir süre için yayın dışında olduğumuzu işaret eden “bip” sesini duydum. Birden, bilirkişinin sesi telefonda bağırdı: “Harika bir söyleşi Gregg – güçlü bir konu! İyi bir başlangıç yaptık!” bundan önceki 30 dakika boyunca, tartışmamızın konusu dünyamızı saran bilincin birleşik alanının bilimsel kanıtı ve bu alanın barış duaları için kanal olarak hizmet etme gücüydü. Belli sayıda insan “tutarlı duygu” – barışın birleştirici duyguları aracılığı ile yaratılan gibi - olarak adlandırılan bir konuma ulaştığı zaman oluşan etkinin, çalışmaların yürütüldüğü yerdeki aileler ve topluluklar içindeki dua eden grubun ötesine geçtiğinin kanıtlayan çalışmaları paylaşmışım.

Sunucunun bu tür çalışmalara olan tepkisi her ne kadar olağandışı olmasa da, daha sonra bana söylediği şey tüylerimi diken diken etti. Bizlerin (insanoğlu) geniş ve eski bir zekanın ürünleri olduğumuza dair inancını benimle paylaşarak başladı konuşmasına. “Eğer bu gerçekse” diye yüksek sesle düşündü, “o zaman o zeka varlığının kanıtını geçmişimizde bir yerde bırakmış olmalı. Bu dünyanın bir yerinde, bizlerin kendimizden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğumuzu bize hatırlatacak son derece kesin olan – Yaratıcımızın ‘kartviziti’ – bir işaret olmalı.” Düşünceler arasında ancak nefes alarak devam etti, “Bir gün, o kanıt bulacağımıza ve bunun birbirimiz ile savaşmayı durduracak bir

neden olacağına inanıyorum. Umarım onu bir an önce buluruz! Ne düşünüyorsun, Gregg? Onun dışarıda bir yerlerde olduğuna inanıyor musun?”

Sözleri beni tamamen gafil avlamıştı! Telefonun diğer ucundaki adamın tam 11 yıldır tamı tamına aynı kanıt aramış olduğumu bilmesine imkan yoktu! bulduklarımı, anlaşmalarıma karşı gelmeden, çalışma tamamlanmadan ve sorumluluğu paylaşılmadan önce söylemeden bu soruya dürüst olarak nasıl yanıt vereceğim konusunda aklım karışmıştı. Soru sorulduktan sonraki bir saniyelik tereddütten sonra, sunucunun sesini tekrar duyduğumda ikilemim kayboldu. “On saniye sonra tekrar yayındayız!” dedi ve programın bir sonraki bölümü başladı. Soruya cevap verme fırsatım asla olmadı ve bana da bir daha asla sorulmadı. Öte yandan, böyle bir sorunun bana sadece sorulmuş olması bile bu hikayenin anahtarıdır.

Eğer bizler gerçekten ortak bir bilinç aracılığı ile birbirimize bağlıysak, o zaman muhtemelen dünyamızda çok az sır ve kesinlikle çok daha az “kaza” vardır. Bu açıdan bakıldığında, görüşmeyi yapan kişi soruyu tek bir kişi olarak sorarken, bu sanki, kolektif olarak, bizim ortak farkındalığımız herkese sorduğu bir sorudur – ki bu, yardım için kendimize sordüğümüz sorudur!

Söyleşiyi yapanın hiçbir şekilde bilmesine imkan olmayan şey çok yakın bir süre önce araştırmamda özellikle çok sinir bozucu bir noktaya gelmiş olmamdı. Şifrenin kendisinin varlığını asla sorgulamazken, onu bulmadaki yaklaşımı sorgulamaya başlamıştım. “Sadece onu en kısa zamanda bulmamızı umuyorum!” sözlerini duymak, yaşamımın o anında kesinlikle ihtiyacım olan cesareti bana vermişti. Benim için, sesindeki ton ve aciliyet neredeyse bir yalvarma gibiydi ve yorumları keşfine devam etme konusunda beni uyandırmış ve sadece bir kaç ay sonraki bu kitaba doğru yöneltmişti.

İnanıyorum ki, bilinçsiz ve konuşulmamış bir boyutta,

hepimiz bu şekilde çalışmaktayız. Konuşmalarımızda sadece dürüst olduğumuzda, çoğu zaman kesinlikle doğru kelimeleri, kesinlikle doğru zamanda söyleriz ve başkaları tarafından asla hayal bile edemeyeceğimiz bir şekilde duyuluruz. O akşam, "bizim" kendimize söyleşiyi yapmanın tarif ettiği kanıtı bulmayı, kendimize dünyamızda barışın mümkün olacağına inanma için bir neden vermeyi istediğimizi duydum. Sorunun sorulmuş olması gerçeği, şu anın hücrelerimizdeki mesajı paylaşmak için mükemmel bir zaman olduğunu da göstermektedir.

Bölüm 1'de paylaşmış olduğum hayatlarını kaybedenlerin istatistiği tarihçi Eric Hobsbawn'ın ifadesine göre karanlık bir ahit olarak 20. yüzyıl "en öldürücü yüzyıl" olarak insanlık tarihine geçmiştir. Özellikle şaşırtıcı olan, istatistiklerin pek çok kişinin halihazırda – doğal felaketlerden ve hastalıktan daha çok bir tür olarak, şiddet içeren kasti hareketler ve başkalarının iyiliğini önemsemediklerinden dolayı kendi türümüzün kaybında ne büyük sorumluluğa sahip olduğumuzdan – şüphelendiklerini göstermektedir. Geçmişimizin bu kasvetli hatırlatmalarıyla yüzleşildiğinde, benden çoğu zaman tek bir bilgi kırıntısının nasıl olur da hayatı değiştireceği ve dünyamıza en az son 4 yüzyıldır hükmeden zulmü tersine çevireceği ile ilgili duygularımı paylaşmam istenir. Anlamlı bir ölçüde böylesine bir değişimin olması mümkün müdür? Yanıtım ısrarlı bir evettir! Mümkün olmasına ek olarak, bu büyüklükteği bir değişimin ulaşılabilir ve gerekli olduğuna da inanıyorum. Ebedi/Tanrının hücrelerimizdeki mesajı kesin olarak böyle bir değişimin sıçramasının katalizörü olabilir!

Geniş bir boyutta böylesine bir değişim daha evvel görülmediği için, şu an mükemmel bir fırsat kapısı olabilir. eğer en derin inançlarımızın özünü temelden sarsan bilginin rutin bir şekilde ortaya çıktığı bir zamanda yaşıyor olsaydık, herkesçe bilinen timsah gözyaşları" gibi, mesajın etkisi kaybolup giderdi. Bugün, her biri geleceğimizin bir tehdidi olarak

dikilmiş duran böylesine çok şartın yakınlığı, bu mükemmel anın “aynılığımızın” farklılıklarımızdan çok daha yüce olduğunu keşfetmesini sağlamaktadır.

11 Eylül olaylarının kayda değer bir yan ürünü de, kitle iletişim araçlarının belgelediği trajedinin kötü sonucu ile birlikte devam eden şiddettir. Raporların ilk saatlerinde, yeni bir gazetecilik formatı ile karşılaştık: Gözlerimizin önünde oynanan ve insanın zaten donup kalmasına neden olan dramı çoğaltan güçlü grafikler ve dikkatle bestelenmiş müzik temaları ile güçlendirilmiş televizyon ile rapor verme. Olayı takip eden günler ve aylarda, günlük yaşamımızda yeni bir tür “normalliğin” arayışı içindeyken, aynı yoğunluk içinde haberleri almaya devam ettik, sanki her yeni gün yeni bir kriz getiriyormuş gibi. O günden sonra, böyle bir acımasızlığın yüksek teknoloji kaplamın şiddeti belki de hiç beklenmedik bir başka yan ürünü ortaya çıkardı.

Çeşitli düzeylerde, genel halk savaşın ve terörün güçlü belgeleri ile uyuşturuldu. Neredeyse Amerikalıların Vietnam dönemi sırasında savaş kazalarının istatistiklerine karşı hissizleşmesiyle aynı şekilde, 11 Eylül trajedisinden önce pür dikkatimize hakim olan olaylar artık yaşamımızın rutinleri haline gelmiştir.

Bugün dikkatimizi bir kaç dakikadan daha fazla tutması istenen tanıtımın doğası ve tarzı geçmişte alıştığımızın çok ötesine gitmiştir. Cinsellik ve tabu imasının çok daha büyük bir düzeyde etkileyiciliğinin bile bugün günlük programımızın rutininden sivrilebilmesi için, şok edici ek değerler gerektirmektedir. İşte bu genel durum içinde, anlamlı bir değişimin fırsatı, küresel ailemizin her üyesine dokunan bir mesajın gücüyle kendini tanıtmaktadır.

Küresel ailemizin yüzde 95’inden fazlasının daha yüksek bir gücün varlığını inanmasından dolayı, o güçten bir mesaj taşımakta olduğumuzu böylesine net bir biçimde bilmek, bugün olabilecek en güçlü medya yayınıyla bile rekabet edebilir! Hücrelerimizdeki mesajı bilmek, öte yandan,

kendimizi gördüğümüz şekilde bir temel değişimin meydana gelmesini garanti etmez. Mesaj sadece keskin bir neden ve fırsat yaratarak sahneyi hazırlar. Bu başlamak için bir yerdir.

Değişimin bir Türü

Değişim insan doğasının temel bir parçası olarak görünmektedir. Türümüzün kısa tarihi değişik düzeylerde, değişimlerle duraksatılmıştır. Bazıları yeni bir görüşe adapte olmaktan biraz daha fazlasını talep ederken, diğerleri sadece hayatta kalmak için hızlı ve yenilikçi bir düşünce gerektirmiştir. Yaklaşık 10.000 ila 12.000 yıl önce, örneğin, atalarımız modern dünyamızda neredeyse hiç akla gelmeyecek bir değişim düzeyi deneyimlemişlerdir. Jeolojik kanıtlar Pleistosen çağının sonlarına doğru, nadir görülen manyetik bir dönmenin meydana geldiğini ileri sürmektedir! O sırada yaşayan herkes, saatler ve günler süresince, Yeryüzünün manyetik Kuzey Kutbunun Güney ve Güney Kutbunun da Kuzey olduğu 180 derecelik bir değişime şahit oldular.

Bu olayı açıklayacak bilim ve iletişimin yokluğunda, olayın ne anlama geldiğini sadece hayal edebiliriz. Dönme ile birlikte, ağaç halkalarındaki bilgiler ve fosil kanıtlar havada da çok büyük değişimler meydana geldiğini işaret etmektedir. Son yemekleri hala ağızlarında yürürken donup kalmış tarih öncesi mamutların kalıntıları değerlendirildiğinde, ısıdaki değişim ve buna eşlik eden donmanın çok çabuk meydana geldiği anlaşılmaktadır. Birdenbire, tarihsel olarak kuru ve çöl olan bölgeler soğuk ve sulak olurken bir zamanlar ılıman ve verimli olan toprağın bölümleri kurak oluvermiştir. Atalarımız hayatta kalmak için çabuk hareket etmek zorundaydılar ve anlaşılan bunda başarılı da olmuşlar.

Doğal olayların yıkıcı etkilerine ek olarak, son 500 yıl boyunca, tüm kıtaların ve halkların keşiflerini, feth edilmesini ve köleleştirilmesini – hayal bile edilemeyecek oranlarda travmalar – deneyimledik. Değişime yanıt verme yeteneğimizin örneği olarak, genişleme ve hakimiyetin tarihine eşlik

eden kültürlerin, dinlerin ve ırkların birleşmesine de tanık olduk. Bizler hayatta kalanların, beklenmedik şartlara ayak uydurma yeteneğine sahip olanların bir türüyüz. Böyle bir tarihten açıkça anlaşılıyor ki, değişim kim olduğumuzun önemli bir parçasıdır. Allahtan, bugün ortak geleceğimizi garanti altına almak için ne gerekiyorsa yapmaya da hazırız.

Öte yandan, güçlü bir birlik deneyiminin ve onun gerektirdiği değişimin geniş bir kitle tarafından kabul edilebilmesi için hangi kanıtın varolduğu sorusu açıkta kalmıştır. Buna yanıt olarak, bazen kendini yoketmenin kenarındaymış gibi görünen bir dünyada anlamlı ve yaşamı destekleyen seçimler yapmanın anahtarına olan inanışına güveniyorum. Anahtar insan doğasının kendisidir.

“İyiliğin” bir Türü

Önceleri o kuvvetli çekiş ancak hissediliyordu. Yakın mahallelerdeki diğerleri ile dolaşmaya eşlik eden çarpmalara, dürtüklemelere ve yakın rastlaşmalara alışık olarak büyümüştüm. 1998 ilkbaharında, bizi deniz seviyesinden 17.000 feet yükseğe götüren bir yolculukta, Orta Tibet’in dağlarında 23 günlük bir münzeviliği kolaylaştırma şerefine eriştim. Bedenlerimizi böylesi bir aşırılığa alıştırmak için, Nepal ülkesinde, 4.000 feet yükseklikte 48 saatlik bir mola vermiştik. Isı ve nem dereceleri birbirleri ile rekabet edip 90'lara kadar varmışken, bu kısa ziyaret Tibet platosunda yavaş yavaş tırmanmamıza ve kendimizi Nepal kültürüne kaptırmamıza fırsat verdi. Katmandu'nun tarihi Bharkor Meydanı'nın açık alanında grubumuzla birlikte dururken, kendimizi sokak satıcılarının sesleri arasında, kalın Pakistan aksanlı rehberimizin bizi barakalarına çağırışını duymaya zorlarken bulduk.

Eğer bu kadar kasıtlı olmasaydı, pantolonumun kıvrımlarındaki o nazik çekişi duymamış gibi yapabilirdim. İçgüdüsel olarak, aşağıya, dikkatimi dağıtan şeyin kaynağına doğru gözlerimi kaydırdım. Gördüğüm şeye hazırlıklı değildim.

Gözlerim dizimin biraz yukarısı uzunluğunda, seyrek sakallı, azıcık pembemsi renkli yüzüyle eski görünüşlü bir adamın yoğun bakışları ile karşılaştı. Gözlerinin net beyazlığı, meydandaki taş döşemenin üzerinden kırbaç gibi esen sıcak rüzgarla hareket eden gümüş rengi uzun saçlarının gerisinden dikkatle bakıyordu. Neredeyse çıplaktı, geleneksel olarak kutsal insanları kaplayan beyaz kül ıslak derisine yapışmıştı, arada deniz seviyesinden yüksekte olan güneşin altında yıllarca kalmanın daha da koyulaştırdığı bedeninin karanlığını ortaya çıkaran yamalar vardı.

Gözlerimin ne gördüğünü anlamam için bir an duraksadım. Belinin altında, bacaklarının olmadı gereken yerde sadece gevşekçe bağlanmış, yere sürünen kirli bir peştemal vardı. Bacaklarının yerine, yıllarca kullanılmaktan lekelenmiş ve kararmış, altına küçük tekerlekler takılı kısa bir tahta parçası vardı. Bu "tekerlikli tahta" onun bir yerden bir yere gitmek için kullandığı tek vasıtaymış gibi görünüyordu.

İçgüdüsel olarak biraz ürkererek geriledim. Tek kelime söylemeden, adam her iki avucunu da yere değdirerek kendini bana doğru sürdü. Gördüğüm şeyi başka birinin fark edip etmediğini görmek için etrafa göz attım. Etrafımdakiler, gözlerinin aşağısında neler olduğundan kesinlikle bihaberlermiş gibi geldi bana. Olaylar sanki sadece adam ve benim için gerçekleşiyordu. Geçmiş günler boyunca gördüğümüz akıllamaz yoksulluğa artık alışmış olduğumdan, ilk tahminim adamın bir dilenci olduğu ve para istediği idi. Sırt çantama ulaştım ve bulabildiğim tüm Nepal parasını ona doğru uzattım. Bundan sonra olan şey benim için önyargı, beklentiler ve kibir hakkında çok güçlü bir dersti.

Tahtanın üzerindeki adam, dengede durmak için bir avucu hala yerde, ona uzattığımı geri çevirdi. Başını sağa ve sola doğru oynatarak evrensel dilde bana "hayır" dedi ve açık eliyle parayı bana doğru geri itti. Aynı eli kullanarak, tek bir hareketle bize arkamızdaki binayı gösterdi. Yukarı baktığımda, bulunduğumuz yerde yükselen çok güzel ve çok eski

bir tapınak gördüm. Bir nedenle, grubumuz meydana geldiğinde onu fark etmemişti. Binanın pencerelerini ve kapılarını çerçeveleyen karmakarışık bir şekilde oyulmuş ön cephesini kaplayan yeşil yosunu hemen geçip ilerlemiştik. Uzaklığa uyum göstermek için gözlerimi kısarak, eski ahşabın üzerine kazınmış, pek çoğu Hindu tanrılar olan, insana benzeyen binlerce ince figürün inanılmaz ayrıntılarını çözmeye başladım. Dikkatimi böylesine güzel bir yere çektiğinden dolayı adama teşekkür etmek için tekrar aşağı baktığımda, onun gitmiş olduğunu gördüm. Etrafa bakındım, gözlerim meydanda dolaşan münzevilerin ve turistlerin arasında dört dönüyordu. Birden, taşların üzerine, yavaşça ve kasten kendini meydanın kenarına doğru iten adamın sırtını gördüm. Teşekkür etmek için onu takip etmeyi düşündüysem de, yapmadım. Onun yapmak istediği şeyi yaptığını düşündüm, aksi halde gitmez, kalırdı. Böyle ani deneyimlerin ne kadar güçlü dersler içerdiğini öğrendim ve bunun da o anlardan biri olduğuna hiç şüphem yoktu.

Öncelikle, adamı yargılamış, onu dünyada artık son derece sıradan bir durum haline gelmiş olan sürekli para isteyen dilenciler kategorisine sokmuştum. Oysa o sadece para istememekle kalmamış, ona uzattığım parayı da reddetmişti. O sırada öğrendiğim ders: işte burada büyük ihtimalle hiç evi ve ona bakacak ailesi olmayan bir adam vardı, ayakları yoktu ve muhtemelen sahip olduğu tek şey o peştemal ve bedeninin altındaki tahtadan belki de az biraz fazlasıydı. Hiçbir şeye sahip olmadığı bir konumda, bana bir şey istemek için yaklaşmamıştı. Aksine, bir şey vermek için gelmişti! Zihnim bir sanıya kapılmışken ve dilenciye işe yarar bir şeyler verip vermeme konusunda (rehberimiz ve tercümanlarımız para vermemimizi söylemişlerdi) beceriksizliğin her türlüyle yarış ederken, tahtanın üzerindeki adam sadece dünyasının bir bölümünü benimle paylaşmak istemişti – ve bütün istediği de buydu.

O anda, insan doğasının en hakiki özü olduğuna inandığım

şeyin bir örneğini bir an için görebilmiştım. En temel konumuzda, yoksul olduğumuza ve hayatta kalmak için fırsatlardan istifade ettiğimize ya da rekabete girdiğimize bizi inandıran yüklerden özgür olarak, aslında bizler nazik ve vericiyizdir – iyiliğin bir türüyüz. O gün, daha sonra adamı düşündüm ve onu özlediğimi farkettim. Sakalını, bedenindeki külü ve gözlerindeki bakışı özlemiştim. Onunla karşılaşmamış olsaydım hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünmeye başladım ve böyle bir insanın “oralarda” bir yerde varolduğunu bilmekten dolayı kendimi iyi hissettim. Böylesine güçlü duyguların sonucunda, onun bana bir bina göstermekten çok daha fazla şey vermiş olduğunu farkettim.

En temel boyutta, bizler, tahtanın üzerindeki adam tarafından kanıtlandığı gibi, nazik, şefkatli ve önemseyen bir türüz. Aynı zamanda da, ihtiyaçtan dolayı, savaşçıların ve hayatta kalanların da bir türüyüz. Aşırı uçlara gittiğimizde, korunmak ve hayatta kalmak için, temel doğamızı umursamayan güce, kapasiteye ve arzuya da sahibiz. Bireyler, aileler, topluluklar ya da uluslar olarak bizi tehdit ettiğine inandığımız şartlar, ya gerçek ya da algılanan, yüzünden şiddetimiz tetiklenebilir. Başka zamanlarda, kontrolümüzün dışında gelişen şartlarda katıksız bir umarsızlıkla debelenip duruyoruz. Temel “iyiliğimiz” denen şeye ihanet etme nedenimiz ne olursa olsun, işte böyle zamanlarda doğamızın en kötü ve en ürkütücü tarafına şahit oluruz.

İnsanlarla ilgili her türlü geniş içerikli genelleme ile birlikte, her zaman istisnalar vardır. Her toplumda, bireyler uzak durduğumuz ve tiksindiğimiz en karanlık özelliklere karşı kutuplaştıkça, iyiliğimizin yanlış olduğunu kanıtlar gibi görünen istatistikler vardır. En kötü kabuslarını yaşamalarının bir gerçeği imiş gibi yaşayan hemen hemen her kuşak, tıpkı saygın topluluklar ve çevrelerde öfke salarak kargaşa yaratan seri katiller Jack the Ripper ve Ted Bundy gibi, belki de en “kötü tohum” olarak tarif edilen terörü deneyimlemiştir.

Nadir durumlarda, bu tür kişiler inanılmaz bir güç ortaya çıkarabilmişlerdir. Planlarını gerçekleştirmek için tüm bir orduyu etkileyen karizmalarını kullanarak, diğer ırklara, diğer uluslara ve hatta kendi insanlarına karşı büyük bir zulüm göstermişlerdir. Bugün, bu terör bireylerden ve küçük dar gelirli gruplardan iyi finanse edilen uluslararası organizasyonlara kadar gelişerek yeni bir boyut kazanmıştır. Öte yandan, türümüz için böylesine karanlık anlarda, doğamız gereği nasıl olduğumuzdan ziyade, aşırı uçlardaki şartlar altında ne yaptığımız daha çok şeyi açıklayabilir. Allah'tan, "Adolf Hitler", "Slobadan Miloseviç" ve terör örgütleri birer ilkeden ziyade birer istisnadır ve bir kaç tanedir ve birbirinden uzaktır.

Bizi hayvani davranışlara iten şartların yokluğunda, git-tikçe artan sayıda eski, alimane ve bilimsel kanıtlar, fırsat verildiğinde bizlerin barış içinde ve türümüzün iyilikçi tarafını onurlandıran saygın bir yaşam sürmeyi tercih ettiğimizi göstermektedir.

En Gerçek Doğamız

İyilik duygumuz, 13. yüzyıl bilgini St. Thomas Aquinas tarafından belagatli bir şekilde ifade edilmiştir: "Tıpkı şeklin cisimden gelmesi gibi, bir türün iyiliği de bireyin iyiliğinden gelir." (6) Dört yüzyıl sonra, filozof, devlet adamı ve doğa-bilimleri uzmanı Francis Bacon benzer bir duyguyu yazılarında aksettirmiştir: "İyiliğe eğilim insanın doğasına derinden yerleştirilmiştir..." (7) Bir tür olarak eşsizliğimiz, yaşamlarımızdaki gerçek ve kalıcı değişimin tohum vermesi için hücrelerimizdeki mesajın kapılarını açan esas karakterimiz olan iyilikle birleşmiş olmamızdır.

Antarktika hariç dünyanın tüm kıtalarına yaptığım yolculuklarda edindiğim deneyimlerde, zamanı, yemeyi, doğayı ve günlük yaşamı paylaşma onuruna sahip olduğum insanlar arasında bulduğum ortak bir tema var. En uzak köylerden

ve Mısır'ın, Tibet'in ve Güney Amerika'nın dağlarındaki manastırlardan; Luxor' pazarındaki sokak satıcılarına, tüm Avrupa'ya ve Avustralya ve Kuzey Amerika'nın kırsal kasaba ve kafelerine kadar, insanlar doğaları gereği temelde "iyi" gözünmekteler. Bireyler ve aileler olarak, hangi şartlar içinde olursak olalım mutlu olmanın yollarını buluyoruz. Evsiz dilencilerden ve arazisini çalıştıran en mükemmel sınıftan insanlardan teknik ve politik güce sahip parlak zekalara kadar, genelde, hepsi yaşamlarında aynı şeyi arıyor gözüküyorlar: huzur, yemek, barınak, sağlık, aileleri için iyi bir yaşam fırsatı ve yaradılıştaki yerlerini daha iyi anlama.

20. yüzyılın en büyük psikologlarından biri olan Abraham Maslow, önceleri primatların sosyal davranışları üzerine çalışma yapmaya kendini vermiştir. Daha sonraki yıllarında ise, varlığımızın "harika imkanlarını ve esrarengiz derinliklerini" fark edip kendini insanın doğası üzerine çalışmaya adanmıştır. Şehvet, bencillik ve saldırganlığın temel doğamız olduğunu ileri süren, aynı dönemden meslektaş Sigmund Freud'de rağmen, Maslow'un çalışmaları onu "insanların hepsi temelde saygındır"a inanmaya itmiştir. (8) İyiliğimize olan tereddütsüz inancı, insanoğlunun özümüzün bir parçası olarak "daha yüksek bir doğası olduğunu" ve türümüzün "kendi insani ve biyolojik doğası dışında harika" olabileceğini yazdığı yaşamının son günlerine kadar devam etmiştir.(9)

Hüsnü kuruntunun ötesinde, özümüzdeki "iyilik" bu niteliğin gücünü yaşamlarımızda gösteren sayısız örneklerle desteklenmektedir. Basit bir modern olgudan öte, Christian Crusades'in savaş meydanlarındaki kahramanlıklarından yakın zamandaki seller, tayfunlar ve terörizm trajedilerine kadar, bir insanın başka birinin iyiliği için hayatını öne sürdüğünü görmek hiç de az rastlanır bir olay değildir. Yaşamı tehdit eden olaylarla karşılaşıldığında, çoğu zaman başkalarının hayatlarını koruma içgüdüğü kendi yaşamımız için korkma ve endişelenme duygusundan baskın gelir ve ona

göre davranırız. Bu içgüdü doğamızın yapısına öylesine derinden ekilmiş gibidir ki, bu duyguyu kendi türümüzün ötesine geçirip hayvanlar ailemi için de hissederiz.

2002 yılının Ağustos'unda, Avrupa'nın bazı bölgeleri neredeyse son yüzyılın en şiddetli yağmur ve sellerine maruz kaldı. Avusturya, Almanya ve Çek Cumhuriyeti'nin tarihi bölgelerini sular altında bırakan yağmurlar sırasında ben Peru'nun Güneyinde bir tura önderlik ediyordum. Hafta boyunca, küçük dağ ötelindeki tek istasyonlu televizyonlara uydu antenle gelen kaos ve zararı anlatan haberlere kısa kısa göz atıyordum. O dönem boyunca şahit olduğum tüm görüntüler içinde kişisel olarak bana en güçlü geleni Prag şehrindeki bir hayvanat bahçesinde kendi barınağında boğulmakta olan bir fili kurtarmak için yetkililerin gösterdiği çabalar idi.

Üstlerine gelen dağ gibi su ve yıkıntılara rağmen, yaşamlarını riske atarak panik içinde etrafındakileri kırıp döken Kadir isimli bu 35 yaşındaki Hintli fili özgürlüğüne kavuşturmak için hararetle çalışıyorlardı. Sonunda, çabalar sonuç vermedi ve bir umutsuzluk anında, yetkililer yavaş yavaş boğularak öleceğine Kadir'in hayatını hemen sonlandırmaya karar verdiler. (10)

Bu kadar çok kaosu içinde, çalışanların kendi hayatlarını, evlerini ve ailelerini kurtarmak için enerjilerini harcamaları çok daha kolay ve kesinlikle kabul edilebilir bir şey olacaktı. Seçimle yüz yüze kalarak, öte yandan, içlerinde bir şey mantığın ötesine geçti ve Kadir'in tarafında yer aldılar. Geçtiğimiz yıllarda, her birinde de kurtarıcılarının hayatlarını riske attığı, Amerika'nın Batısındaki sel basmış kanyonlardaki atlarla, yanan evlerden kurtarılan köpekler, kediler ve hatta farelerle ilgili benzer hikayeler de internette dolaşmıştı.

11 Eylül'ün ertesi sabahı, Alt Manhattan'ın harap olmuş binalarında, çökmüş otellerinde ve yanmış evlerde kaos sırasında bırakılmış ev hayvanlarını kapı kapı dolaşıp aramaya odaklı bir proje başlatıldı. Sağlam olmayan binalarda ve

zehirli duman içinde yaşamlarını riske atan kişilerin ödülü hikayeyi yazan ve ileten muhabirlerin gözlerini yaşartmış. İnsan dokunuşuna kuyruklarını sallayarak ya da uysalca inleyerek cevap veren ev hayvanları – aç, susuz ve canlı – tek tek, bulunup getirilmiş. Bir kez daha, 11 Eylül'ü takip eden saatler ve günlerde, böylesi bir felaketin bir sonucu olarak hayvan yaşamının kaybını kabullenmek kabul edilebilir bir şey olabilirdi ve kesinlikle trajedinin büyüklüğünden dolayı haklı çıkarılırdı. Olay şudur ki, bir tür olarak, bunu yapmadık. Temel doğamızla ilgili bir şey hayvan hayatını kurtarmak için çabasında insan yaşamını riske atmayı kabul edilebilir buldu.

Değişimin Yapı Taşları

Doğa bize bir düzen seviyesinden diğerine geçmek için arada bir kaos döneminin yaşanması gerektiğini gösterir. Varolan bir örneğin yıkımından ve birbiri ardına gelen kaoslardan, yeni bir örnek ve daha yüce bir düzen bulunabilir. Çok popüler bir deyim olan “Fırtınadan önceki sessizlik” mecazını hatırlasak, bu dönemde yaşanan kaostun da “fırtınadan önceki sessizlik” olarak görebiliriz. Söz konusu ister mutlu bir evlilik öncesi yaşanan boşanmanın kaosu hakkında olsun, isterse de yepyeni bir kariyerin kapılarını açan geçici bir işten çıkarılma hakkında olsun, her iyi şey belirsiz bir değişimi takiben gerçekleşir. Bu ilke bugün, yerliler arasındaki en mistik, fakat en etkin değişim fomlarından birinde net olarak gösterilmiştir: sesin kullanımıyla bedeni ve zihni iyileştirmek.

Kanı şudur ki, “hayat” sağlığın mavi kopyasının mirasına sahiptir ve kaos kendini hastalık şeklinde gösterse bile o her zaman var olmaya devam eder. Şarkı söylemenin, davulların, çingirakların, zillerin, gongların, tonların ve şarkıların son derece hassas kullanımı sonucu, kişinin “sağlıklı olma” ile ilgili hassas yaşam modelleri altüst edilir ve kaostun içine atılır.

Hastalığın mavi kopyası olmadığı için “kendisini bulamaz” ve yeniden kurulamaz. Dolayısıyla yok olur ve sonuç olarak kişi “iyileştirilmiş” olur.

Çok benzer şekilde, modelin daha geniş dünyasında, varlığımızı tehdit eden inançlar, önyargılar, hükümler ve hoşgörüsüzlük mavi kopyası olmayan bir “hastalık” gibidir. Uzun süren ve yaşamı ifade eden değişimin meydana gelmesi için, varolan inançlar sistemimizin yaşamlarımızda neyin gerçek olduğunu yeniden oturtmak için kaosun karışıklığını deneyimlemesi gerekir. Bu açıdan bakıldığında, değişim net olarak doğamızın bir parçası olan kaosun bir şeklidir. Farklılıklarımızın dayanılmaz olduğunu düşünmeye bizi iten inançları iyileştirmek için, üç unsurun var olması gerekir:

1. Değişmeyi istememiz gerekir.
2. Değişimin yapmaya değer olduğuna inanmamız lazım.
3. Değişimin mümkün olduğuna inanmamız lazım.

Böyle bir çalışma içinde, dünyamızda anlamlı bir farklılık yaratmada tek bir parça bilgi için gerekli etmenlerden ikisi hali hazırda mevcuttur:

1. Tarih değişim isteğimizin doğamız olduğunu göstermektedir.
2. Varoluşumuza karşı gittikçe tırmanan tehlikeler tüm dünyada değişim ihtimalini yaratmaktadır.

Geriye kalan gerekli element aynı zamanda en aşikar olanıdır. İster bireysel, isterse de toplumsal olsun, yaşamlarımızda değişiklik yapmadan önce, gerçekleştireceğimiz değişimin başarıyla tamamlanabileceğine inanacak bir nedene ihtiyacımız vardır. Onun yapılabilir olduğunu gösteren bir işarete ihtiyacımız var!

Tanrı'nın İmzası: İnanmak için bir Neden

Geçtiğimiz aylarda, bilimsel ve mesleki olmayan dergiler Amerika'nın "obezite" salgını dedikleri şeyi tanımlıyordu. İstatistikler ABD nüfusunun yarısı kadar çok kişinin klinik olarak aşırı kilolu olduğunu göstermektedir.(11) Diyet, egzersiz, alkol ve sigara içme gibi yaşam biçimi faktörleri, hepsi de nispeten kolay değişebilecek alışkanlıklar olsa da, ulusu istila etmekte olan bu salgına katkıda bulunan ana faktörler arasında sayılmıştır. Amerikalıların çoğu için, bu tür çalışmaların sonuçları ve bu tür haberler şaşırtıcı değildir – kilomuzu ve bu kilonun nereden geldiğini zaten biliyoruz!

En net bilgiye sahip olan pek çok birey bile uzun ömürlülüklerine, yaşam kalitelerine ve daha sağlıklı ilişkilere katkıda bulunabilecek değişiklikleri yapmak için gönülsüzler. Maalesef, ancak kişisel sağlık krizleri – çoğu doğrudan yaşam tarzı ile ilgili – deneyimledikten sonra değişimin gerekli olduğuna inanmak için bir neden buluyorlar. Kişisel deneyimlerinin meydana okuması sonucu, inanmak için bir neden keşfediyorlar.

Ulusal obezite örneği öğrenmemiz gereken bir yolu göstermektedir. Herşeyden daha fazla, yaşamlarımızda istemediğimiz şeyleri deneyimlemeliyiz ki onları gerçekten istemediğimizi bilelim! Yaşamayı tercih ettiğimiz tarzı seçmektense (örneğin, beslenme ve yaşam tarzının sağlıklı seçimleri) yaşamın bize gösterdiklerine tepki gösterelim ve ondan sonra seçimimizi yapalım.

Küresel bir toplum olarak, aynı şekilde öğrenebiliriz. Katliam ve küresel zulmü destekleyen politikaları kınamaya başlamadan önce onları deneyimlemeliyiz. Bir ulus olarak, ırk ve sınıf ayrımını, bizlerin inançlarımızdan ve derimizin renginden çok daha fazlası olduğumuzu fark etmeden önce deneyimlemeliyiz. Tarihsel olarak, bunlar değişim ve olanağın yeni dünyasına sonuna kadar açılmış bir kapısı olan yeni fikirlerdir ve tam olarak gerçeğe dayalıdır. Güneşin

dünyanın değil, dünyanın güneşin etrafında döndüğünün kanıtını sunan Kopernik'e kadar, aksine inanmak için bir neden yoktu. Ancak, Antoni van Leeuwenhoek'in kendi yaptığı büyük gösteren lensler sayesinde bakteriye şahit olduktan sonra, çıplak gözler görülmeyen mikroplar dünyası ciddiye alındı. Onlar görene kadar, onların varolduğuna inanmaları için bir neden yoktu.

Tür olarak, doğanın güçlerinden faydalanma hakkımızı yaşamlarımıza nasıl uyduracağımızı öğrendiğimiz evrimsel yolumuzda istikrarsız bir döneme geldik: Carl Sagan'ın teknik ergenlik diye tanımladığı yere. Hayatta kalmamızın anahtarı yaşamla ilişkimizdeki temel ilkeleri ve öğrendiklerimizi uygulamadan önce kozmosu bir bir tanımaktır!

Kesinlikle, Kopernik ve van Leeuwenhoek'in keşiflerinden çok farklı bir ölçekte ama son derece benzer bir şekilde de boş yere, değişim çağıımıza yeni bir bilgelik akıtmak için zamanın doğru olduğu görünmektedir. Dünyanın büyük çoğunluğu yüce bir güce inandığını itiraf ederken, çoğu için, acı çekme ve zalimlik gerçeği Yaratıcı ve birbirimiz ile ne kadar yakın bir ilişkide olduğumuzla ilgili şüphe yaratmıştır. Her bir kişinin her hücresinde bulunan Tanrı'nın isminin tanınması, geçmişte, bugün ve gelecekte, bir değişimin zahmete değer olduğuna inanmak için benzeri görülmemiş bir neden sunmaktadır. Kesindir ki, şüphelerimizin gücünü güvenmenin gücüne çevirmek için gerekli olan katalizörün büyüklüğüdür. Değişen bir dünyanın belirsizliğinde, böylesi bir kanıt, kendimize inanmak için bize bir neden sunarken, "orada bir yerde" inanılacak bir şey olduğuna dair inancımızı yenilemeye de yardımcı olacaktır.

Farklılıklarımızın Ötesi

Dinlerimiz, inançlarımız ve yaşam tarzlarımız kendimizi dışsal olarak nasıl tanımladığımızın bir parçası iken, farklılıklar yüzünden kendimizi ayrı tutma ihtiyacını zamanla

bırakacağımız bir çağın eşiğinde olabiliriz. En azından, bedenlerimizdeki Tanrı'nın isminin keşfi, bireyler olarak eşsizliğimize çok daha büyük bir saygı ve hoşgörü duygusuna yükseltebilecek bir mesaj taşımaktadır. Doğa bunun, tür olarak hayatta kalmamızın en büyük şansını elinde tutanın bizim farklılığımız –görünüşte anlamsız olan korku ve nefret davranışlarını haklı çıkarmak için kullanılmış olan farklılıklar – olduğunu öğretmektedir. Bir kez daha, netlik için doğaya bakalım.

Örneğin, 1950'lerde pervaneler üzerine yürütülen bir çalışmada, aynı türdeki kanat renklerinin bulunduğu çevreye göre değiştiğini böylece insanların onları tanıyamadıklarını keşfedilmiştir. Çalışma için serbest bırakıldıkları bölgede bulunan ağaç gövdelerinde yaşayan pervanelerin kanatları, yemek arayan kuşların onları görmesini zorlaştıran “kabuğa benzer” bir görünüme dönüşmüşlerdir. Benzer şekilde, kayalık bir bölgede olan pervaneler kayalar ve çevresi ile bütün haline gelmek için renk değiştirmişlerdi. Öte yandan, kanat renklerini değiştirmemiş olan pervanelerin daha kısa hayatları oluyordu, zira kuşlar ve diğer böcekler için çok kolay bir yeme dönüşüyordu. Bu, güvelerin uyum sağlama yetenekleri tarafından yapılan bir değişimdi ve değişebilmenin sağladığı kolaylıkla hayatta kalıyorlardı. (12)

Çok benzer bir şekilde, farklı düşünme ve değişen dünyamızın şartlarına uyum sağlama yeteneğimiz tür olarak hayatta kalmamız sağlar. Bu gün herkes tarafından bilinen ifadesinde, Einstein bu kavramı şöyle özetlemiştir: “Bugün karşılaştığımız önemli problemle, onları yarattığımız zamanki düşünce seviyemizle çözülemezler.” Eğer hepimiz dünyayı tamamen aynı şekilde algılasaydık ve sorunlarımız içinde tamamen aynı çözümlere sahip olsaydık, ilkinde yanlış olan ortak yanıtımız, değişme fırsatına sahip olduğumuzdan sonuncusunda doğru olabilir.

O zaman, belki de, Tanrı'nın isminin aynı harflere çevrilmesi ve aynı anlama gelmesi – bugün dünyamızın en farklı

dinlerini ve inançlarını destekleyen dillerde bile – tesadüf değildir. Her ne kadar uzmanlar, örneğin, hem Musevi hem de İslami geleneklerin Hz İbrahim aracılığıyla ortak bir so-
 yu paylaştıklarını kabul etseler de, yüzyıllar boyunca geniş
 çapta değişmiş olan İbrahim'in öğretilerinin yorumlarıdır.
 Böylesi değişikliklerin varlığında bile, İbrani ve Arap alfabe-
 lerinin saklı sayı şifreleri bedenlerimizdeki Tanrı'nın ismini
 tam olarak aynı değerde açığa çıkarmakta ve tam olarak ay-
 nı sırrı ortaya koymaktadır. Böyle yaparak, şifre dünya nü-
 fusunun itibar ettiği üç din için aynı olasılık ve umut mesa-
 jını taşımaktadır: Musevilik, İslam ve Hristiyanlık.

Şekil 9.1 bu güçlü bağın bu farklı dini geleneklerin ara-
 sında bile nasıl köprü kurduğunu göstermektedir. Soldaki
 ilk kolon yaşamın şifresini DNA'nın elementleri ile – hidro-
 jen, nitrojen, oksijen ve karbon – göstermektedir. Ortadaki
 kolon aynı şifrenin İbrani alfabesindeki eş harflerini göster-
 mektedir: Yod, Hey, Vav ve Gimel (YHVG). Sağdaki kolon
 ise şifreyi bir kez daha ama bu sefer Arapça göstermektedir.
 (13) Ortadaki ve sağ taraftaki kolonlarda, her harfin değeri
 tam sağlarında, "Değer" kolonu altında not edilmiştir. Sonuç
 çok net, anlamları çok büyüktür.

DNA'larımızdaki mesaj her Arap hem de İbrani dillerde
 tamamen aynı okunur.

Bu ilişki grafik olarak bizlerin sezgisel boyutta halihazır-
 da ne algıladığımızı göstermektedir. Bedenlerimizdeki Tan-
 rı'nın isminin harfleri, farklılıklarımıza bakmaksızın evren-
 seldir. Bedenimizdeki her bir hücrede, aynı mesajı veren ay-
 nı şifreyi buluruz; ve hiçbir ön yargı ya da istisna olmaksı-
 zın, bireyin dili, inancı ve ırkın ötesine geçmektedir.

Her ne kadar pek çok kişi böyle bir mesajın biryerlerde
 olduğundan şüphelenmiş olsa da, hücrelerimizdeki şifre sa-
 yesinde, bu şüphe gerçeğe dönüşmüştür. Şifre tutarlı, tekrar-
 lanan ve doğrulanan değerlere dayalı olduğu için, varlığının
 gerçekliği nettir. Mecazın ya da istekli düşüncenin ötesinde
 ve mesajı yorumlama şeklimize bakmaksızın, içimizdeki şif-
 renin varlığı inkar edilemez.

DNA Elementler olarak	DNA İbrani Harfler olarak		DNA Arap Harfleri olarak	
<u>Kımya</u>	<u>İbranice</u>	<u>Değer</u>	<u>Arapça</u>	<u>Değer</u>
Hidrojen	Yod	10	YE	10
Nitrojen	Hey	5	HA	5
Oksijen	Vav	6	VAV	6
Karbon	Gimel	3	CIM	3
Birleşik Değer		6		6

Şekil 9.1: Yaşamın elementlerinin ve İbrani ve Arap alfabelerindeki eşdeğerlerinin karşılaştırması. Dış diller farklı da olsa, altlarında yatan sayı şifreleri aynıdır ve her iki dilde de aynı mesajı verir.

Her ne kadar mesajın kelimesi kelimesine karşılığı olan "Tanrı/Ebedi bedenimizde" şüphesiz çeşitli yorumlara tabi tutulacaksa da, sadece mesajın varoluş gerçeği bile pek çok şey anlatacaktır. Genetik şifremizin kaynağı olan "kime" veya "neye" inandığımıza bakmaksızın, mesaj tarafından ima edilen düzenin muhteşem seviyesi "orada bir yerde" başka bir şeyin olduğunu söylemektedir. Bu bize, bizlerin çok daha büyük bir resmin ve belki de çok daha yüce bir planın parçası olduğumuzu hatırlatır. Bu nedenlerden dolayı, bedenlerimizdeki mesajın, farklılıklarımızın çözümünde ortak bir platform oluşturmadaki rolüyle eşi benzeri yoktur.

Başlamak için bir Yer

Geçtiğimiz yıllarda, uyuşmazlık çözümü çalışması gelişen bir uzmanlık bilimi olarak tanındı. Bu alanda belkide en hızlı büyüyen bölüm, değişken çözümleri olan gruplar için yeni ve farklı çözümler üretmek için tasarlanmış olan Alternative Dispute Resolution (ADR)'dir (Alternatif Uyuşmazlık Çözümü). Sonuçta, ADR'in hedefi belki de en iyi günümüz yerlileri arasındaki su çatışmaları üzerine bir yazıda anlatılmakdır. International Negotiation adlı bir gazetede yayınlanan, Oregon Eyalet Üniversitesi'nde asistan profesör olan Asron T. Wolf, ADR'ı "ortaklaşa kabul edilmiş bir karara ulaşmak için çatışma halindeki grupların gönüllü olarak

aradıkları” bir dizi yaklaşım olarak tanımlamıştır. (14) Her ne kadar bu terim yeni de olsa, Wolf pek çok modern tekniğin köklerinin aslında yerli toplumlara uzana eski kökleri olduğunu ve “görünüşe göre, bin olmasa da yüzlerce yıl boyunca yerli insanlar tarafından kullanılmış olduğunu” ileri sürmektedir. (15)

Tıpkı, küresel bir toplum olarak bugünkü bulunduğumuz durum gibi, varlıklarını tehlikeye sokan etmenlerden kurtulmak için, eski topluluklar da bunun geleceklerini tehdit eden konuları çözümlemede birlikte çalışmanın en büyük ortak çıkarları olduğunu keşfetmiştir.

Bu geleneksel metodlar içinden en net olanı bizlerin ortak-vizyon olarak bildiğimiz bir uygulamadır. Wolf araştırmasında, bu teknikleri, Fas bölgesindeki M’goun Vadisi’nde yaşayan Berber insanları arasındaki su kavgaları ile anlatır.(16) Ortak vizyonları sayesinde, her bir kişi eğer başarılı bir şekilde çözümlenirse çatışmanın neye benzeyebileceği ve aynı zamanda da pazarlıklar başarısız olursa ne olabileceği hakkında bir görüş bildirmiştir. Vizyonun amacı birlikte neyi başarmak istediklerinin özüne katkıda bulunan bir forum üretmektir. Bu şekilde, her iki tarafın da sonuca katkısı olmuş ve sürece dahil edilmiş olduklarını hissetmişlerdir. Buna ek olarak ortak vizyon, öfke patlamaları olduğunda ve çözüm gerçekleşmeyecek gibi görüldüğünde, başlangıçta onları bir araya getiren ortak tehdidi tekrar bildirerek geri adım atmak için bir başvuru noktası görevini görür.

Pozitif sonucun neye benzeyeceği ile ilgili umutlarını ve hayallerini paylaşma yoluyla, çatışan gruplar o anın çatışması ve daha güzel bir geleceğin imkanları arasında bir köprü kurarlar. Buna ek olarak, vizyonları, gruplar bir araya geldiklerinde sıklıkla patlayan öfkenin fitilini çözmek için ve sürece inanmada bir neden olarak kullanılabilmektedir. Vizyonları kullanarak, hakim (her iki grubu da onurlandıran gelenek ve göreneklerin bir birleşimini kullanan bölgesel bir hakim) “tartışmayı ortak tarihleri ve değerlerinin daha geniş bir

bağlamından bakarak değerlendirir.” (17) Konuların çeşitliliğine göre uygulanan ortak vizyonun başarılı bir şekilde kullanımı ile, M'goun Vadi'sindeki kabileler arası tartışmalar çok nadir olarak daha yetkili bir kişinin önüne çıkarılmıştır.

Aldatıcı bir şekilde basit olan, paylaşılan vizyonun teması paylaşılan bir deneyimin olasılığını da temsil eder. Dünya barışının ortak geleceği bugün pek çok kişinin umuduyken, aynı zamanda öylesine güçlü nefret örneklerine şahit oluyoruz ki, güvensizlik ve acı öylesine derin ki, ortak bir iyiye hayal etmek sanki imkansız olanı istemektir.

Hastalığın gücünün iyileşme olasılığından daha büyük görüldüğü zamanlarda insanların bedenlerine olan güveni kaybedişine benzer şekilde, savaş yaşamış olan insanlar da güvensizliklerini yenip iyileşmeye başladıkları bir yerden başlama noktası aramaktadırlar. Kosova'nın Müslüman ve Sırp'ları'ndan İsrail'in Filistinlileri ve Yahudilerine kadar, yakın zamanda yaşanmış olan zulüm ve şiddetin anısı barışa küçücük bir yer ayırmış olan karşıt gruplar arasında güvensizlik duygusu yaratmıştır. Buna benzer örneklerde, sadece günün sonunu şiddet olmaksızın getirmenin hayalini kurmak, paylaşılan ve barış dolu bir geleceği kendi haline bırakmak zordur. Bu insanlardan ortak bir geleceğin vizyonunu yaratmalarını istemek duyarlılıklarının limitlerini zorlar.

İşte tam da böyle koşullar içinde, hücrelerimizdeki mesaj daha bile büyük bir iyiye hizmet etmektedir. Bitmeyecek gibi görünen çatışmaların ortasında, ortak bir geleceği hayal etmek güç görünmekteyken, ortak bir kimliğin onayı – her bireyin aynı Tanrı'nın silinmez imzası ile aşılanmış olduğunu bilmek – inkar edilemez bir gerçek sunmaktadır. Bu tek, değişmez kanıtın parçası bir ailenin, ortak bir geçmişin ve başlamak için bir yerin gerçeğini yaşamaktadır. Bedenimizin dokumasında bulunan daha yüce bir varlığın bilgisiyle, ortak bir geleceğin vizyonu anlam kazanmaya başlar.

Yeni yüzyılın ilk yıllarında, çok fazla sayıda yaşama malolan en şiddetli çatışmaların pek çoğu dini yazıların aşırı

yorumları sayesinde haklı gösterilmiştir. Okunan Hristiyan, Musevi ya da Müslüman kutsal kitaplarının belli cümleleri temel alınarak, aileler katledilmiş, çocuklar öksüz bırakılmış ve uluslar yıkıma bırakılmıştır. İşte böyle bir çatışma içindeyken, hücrelerimizdeki mesajın çok bile daha büyük bir gücü olabilir ve çok daha derin bir anlamı bile üstlenebilir. Bedenlerimizdeki Tanrı'nın isminin varlığı tek bir varlığın – “doğru” ve “yanlış” hakkında sürekli değişen fikirlerimizden daha güçlü bir kuvvet – tıpkı yaşamın kendisi gibi var olduğunun silinmez bir notu olarak dikilmektedir.

Dinleri tarafından haklı gösterilen nedenlerden dolayı birbirleri ile savaşan bireyler ve uluslar için – ilkeleri Tanrı'nın kendilerinininki kadar “düşmanlarının” bedenlerinde de yaşamakta olduğuna dayalı olanlar – savaşlar anlamsızlaşmaya başlar. Bu şekilde, hücrelerimizdeki mesaj, Tanrı adına çatışma halinde olanlar için birleşmenin daha büyük bir olasılığını taşımaktadır.

İlginçtir ki, hem Berber hem de Bedouin toplumlarında, diye yazısında anlatır Wolf, çatışmanın çözümünün ardından çoğu zaman sulha adı verilen, bir kutlamanın takip ettiği, affetmenin herkese açık dinsel bir törenini düzenlerler. Sulha anı sadece günler ya da haftalar önce çatışma halinde olan gruplar arasındaki ilişkinin dönemecini ifade eder. İdeal olarak, tören sadece her iki grup da çatışma halinin çözümlendiğini hissettiklerinde gerçekleşir. Affetme töreni ve kutlama sayesinde, geçmişte yapılan hatalar “temizlenir” ve anlaşma yasal olarak zorunlu hale gelir. Böylece, tüm deneyim sona erer ve yeni bir yaşam başlar.

Vatandaşlarının ve küresel toplumumuzun iyiliğini tehdit eden çatışmalardan kendilerini geri çeken uluslar için, affetmenin dışsal işaretinin gücü sanki kaybedilmiş gibi görülür. Gücün böylesine onurlu bir hareketinin kalıcı bir bitirişe karşı sunuç vermesi küçümsenemez bir durumdur.

Tek Değişmeyen Gerçeğimiz

Pencerenin kenarına oturmuş, tüm karışıklıkların ne hakkında olduğunu görmek için dizimdeki kağıtlara gör attım. Konuşmanın parçalarını dinlediğimde, uçağa bindiğimde yanıma oturmuş olan kadının beraber oturmak istediği bir arkadaşı olduğunu anladım. Arkadaşının yanında oturan adama koltukları değiştirmeyi teklif etti ve şimdi uçak hareket etmeden önce yeni koltuklarına geçmek için birbirlerinin önünden geçiyorlardı. Herşey söylenip yapıldıktan sonra, kendimi New Mexico'daki askeri üsden eşi ve çocuklarının yanına dönen bir Hava Kuvvetleri subayının yanında oturur buldum.

Uçak yerden yükselmeden önce, neredeydin, nereye gidiyorsun ve oraya gittikten sonra ne yapacaksın gibi bilinen kibar "uçak sohbeti"ni gerçekleştirdik. Elektronik aletlerin kullanımına izin verilir verilmez, adam diz üstü bilgisayarını açtı ve LCD ekranından yansıyan bilgiye dikkatle odaklandı. Kendini biraz önce yapmış olduğum konuşmadan dolayı net bir şekilde rahat hissederek bana işini ve onun Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yapılan 11 Eylül saldırılarını takiben nasıl değiştiğini anlatmaya başladı. Ulusal güvenliğin yani boyutlarını ve terörizmin nasıl ordudaki rolünü nasıl değiştirdiğini ayrıntısıyla anlatırken, beni etkileyen şey konuyu kendisi değil bu adamın sorumluluklarını arttıran inandığı ve gurur duyduğu şeyle ilgili tutkusu olmuştu. O anda bu ironiyi düşünmeye başladım.

Subayın işi ordunun tarihin bilinen en güçlü kaynaklarını, silahlarını ve teknoloji sistemlerini alıp bu gücü evlerimizi ve yaşam şekillerimizi tehdit edenlere karşı mücadele etmede kullanmaktı. Diğer taraftan, Soğuk Savaş sırasında havacılık endüstrisindeki dönemimi takiben, benim odaklandığım şeyse tam da böyle bir savaşa ihtiyaç duymaktan bizi kurtarmaya yardım etmesi için, geçmişimizin bilgeliği ile bugün bildiklerimiz arasında köprü kurmaktı. Bu sohbetin

tamamen “şans eseri” gerçekleşmesine neden olabilecek karışıklık ve yer değiştirme olasılıklarını kendi kendime merak ettim.

Subay yeni sorumluluklarını anlatmayı bitirdikten sonra, sohbetimiz değişti. Bu adamın işinde çok iyi olduğu belliydi. Orduya katkıda bulundunduğu şeyler kendi içindeki kişisel profesyonellik, kararlılık ve bu çabaların daha büyük bir çabaya katkıda bulunduğunu bilmenin gururundan kaynaklanıyordu. Mesleğine yaklaşım şeklinden dolayı onu takdir ettiğimi söyledim. “Yapmanız gerekeni yaptığınızdan ve bunu çok iyi yaptığınızdan dolayı memnun oldum,” diye başladım. “Çünkü ben sizin işinizi asla yapamazdım.”

“Sahi mi?” diye karşılık verdi. “Bu ilginç. Siz ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Savaştan kurtulmak için gerekli olan bilgelik üzerine yaptığım araştırma hakkında kısa bir açıklama yapmamın ardından bir an kahkaha attı. Sonra ona yaptığım komplimanı dönüp bana yaptı, “Yapmanız gerekeni yaptığınızdan ve bunu çok iyi yaptığınızdan dolayı memnun oldum, çünkü ben sizin işinizi asla yapamazdım. Ne farklı bir düşünce şekli!”

Yaşamlarımızın ironisinden dolayı birlikte bir kahkaha attık ve uçuşumuzun geri kalanında dünyanın sorunlarını çözmeye devam ettik. O gece, Albuquerque’e inerken, ailelerimiz ve dünya için aynı şeyi istemiş olduğumuz ve bu ortak hedefe son derece farklı yollardan katkıda bulunduğumuz her ikimiz için de çok büyük netlik kazanmıştı. Bagajlarımızı almaya giderken birbirimize iyi şanslar diledik ve veda ettik. Yürüyen merdivenlerden aşağı inerken, aramızdaki bu küçük sohbet sırasında subayın ve kendimin bilincin çok daha geniş bir açı ile çalışmakta olduğunun bir yansımasını deneyimlemiş olduğumuzu fark ettim.

Bizi birbirimize bağlayan birleşmiş bir bilinç alanı olduğunu varsaydığımızda, dünyadaki olaylar ortaya çıktıkça “onlar” ve “biz” diye bir şeyin olamayacağını görürüz. Sadece bir “biz” vardır. Birlikte, nasıl yapılacağını bildiğimiz

tek yolla, farklılıklarımızı çözümleriz ve sorunlarımızı bizler çözeriz. Bir parçamız, insanlar ve uluslar arasında ortaya çıkan sorunları çözmek için, geçmişimizin denenmiş ve kanıtlanmış metodlarına – savaşlar, çarpışmalar ve modern teknoloji tarafından yerine getirilmiş olan eski fikirler – güvenir. Öte yandan, aynı zamanda, bir başka parçamız savaş mümkün kılan silahlar ve ordulara ihtiyaç duymamıza neden olan düşünceyi değiştirmek için çabalar. Geleceğimizde takip edeceğimiz yolu birlikte seçmişken, tarihte her iki bakış açısının da bir arada olması gereken bir dönemde yaşamaktayız.

Tarihin bu zamanının ironisi her iki düşünce şeklinin de daha iyi bir dünya için çalışan iyi insanlar tarafından, anladıkları tek yol olarak desteklendiğidir. Bunun farkına varılması, bu geçişte hayatta kalabilmemizin anahtarı pekala da olabilir. Eski yöntemler bize değerli bir zaman kazandırsa da, soru savaşın farklılıklarımız için tek çözüm olduğuna inanan düşünceyi değiştirmek için o zamanı akıllıca kullanacak bilgelige sahip olup olmadığımızdır.

Subay ile yaptığım konuşma, küresel bir aile olarak, belki daha farkına varmadığımız ya da tam olarak anlamadığımız şekillerde, birlikte çalıştığımıza olan inancımı güçlendirmişti. “Aile ağacımızın” köklerinin gerçekten ne kadar derine uzandığını keşfetmeye devam ederken, öte yandan, bir şeyden kesinlikle emin olabiliriz: en uzak akrabaları miraslarının bilgisi ile birbirine bağlayan”kan” gibi, hücrelerimizdeki mesaj da bizi, her birimizin aynı tarihi ve aynı Yaratıcının aynı imzasını taşıdığımız bilgisi sayesinde bizi birbirimize bağlamaktadır. Bu mesajla, gezegenimizi, geçmişimizi ve geleceğimizi paylaşmaya ek olarak, etrafımızdaki kişilerin, bildiğimiz tek ailenin seçimlerinin ağına takılmış olduk.

İnsan ailemizin gerçeğini bildiğimiz zaman, artık onu “bilmemeyi” yapamayız. Siyah ve beyazın kanıtını gördüğümüz zaman, onu artık “görmememiz” imkansızdır. Geçtiğimiz yüzyıla damgasını vuran nefreti, acıyı ve zulümleri haklı göstermek için cehaleti artık bir neden olarak suçlayamayız.

Her türlü mantıki şüphenin ötesinde, her birimiz bedenlerimizdeki Tanrı'nın ismini hayal edilebilecek en özel şekilde paylaşmaktayız. Her kas lifi, her kemik kristali, döktüğümüz her gözyaşı ve "israf" dediğimiz yaşamın tüm yan ürünleri – hepsi Tanrı'dır.

Bu basit ama güçlü farkındalıkta birliğimizin ve hayatta kalmamızın anahtarının ipliği yaşamaktadır. Ortak geleceğimizde karşılaşacağımız zorlukların ne olduğunu tam olarak bilemesek de, bir şey kesindir: Sınavlarımız neyi gerektiriyorsa, onlarla küresel bir aile olarak yüzleşeceğiz. Bir topluluğun, insanın ya da ulusun başına nasıl bir akıbet gelirse gelsin, bu diğerleri içinde mümkün olacaktır.

Yüzlerce nesil için, her birimiz hayatta kalışımızın anahtarını, bir kez öğrenildikten sonra hataya yer bırakmayacak olan kendimize bir mesaj olarak taşımaktayız. Belki, köklerimizimizin arayışının bizi yaşamın özüne götürdüğü günü göz önünde tutarsak, sadece keşfimiz ve dünya ile bir olduğumuzu kabul etmemiz sayesinde, mesaj açığa çıkabilecektir.

Hristiyan, Musevi, Müslüman, Budist, Shinto, Yerli, Aborjin, beyaz, siyah, kızıl ya da sarı; erkek, kadın ya da çocuk, mesaj bize insan olduğumuzu hatırlatır. İnsanlar olarak, aynı ataları paylaşıyoruz ve aynı Yaratıcı'nın çocukları olarak varoluyoruz. Bu tek değişmez gerçekten şüphe ettiğimiz anlarda, onu tekrar hatırlamak için bedenimizdeki hücrelerden daha uzak bir yere bakmamız gerekmiyor.

Hücrelerimizdeki mesajın gücü işte budur.

BÖLÜM 9 ÖZET

- Deneyim göstermiştir ki, insanoğlunun ortak ihtiyaç anlarında inanılmaz bir birlik olma yeteneği vardır. Tarihsel olarak, trajediler, geniş ve farklı toplumların ortak bir amaç etrafında bir araya gelmesinde en büyük fırsatı sağlamaktadır.

- Farklılıklarımız yüzünden bizi bölen ve daha büyük bir amaç duygusu uyandıran trajedi olmaksızın, birliğin evrensel bir deneyimini yaratmanın bedeli nedir?
- Dünya Dışı Zeka üzerine Araştırma (SETI) üzerine ünlü yazısında, yaşlı Carl Sagan dünyamızın ötesinden bir mesajın bulunmasının, insan bilincinde güçlü bir birleştirici etken olarak katkıda bulunacağını ileri sürmüştür.
- Bir çok bakımdan, hücrelerimizdeki evrensel bir mesajın keşfi farklı kültürler ve inançlara sahip insanlar arasında aynı tür bir birliği sağlayabilir.
- 20. yüzyılı tarihteki “en kanlı 100 yıl” olarak ayrı tutulmasına neden olan pek çok şey yeni milenyumda da devam etmektedir. Aynı zamanda, pek çok kişi din, miras ve inanç bakımından farklılıklarımızın daha önce sanki hiç bu kadar büyük olmamış olduğunu hissetmektedir. Zaman umudun güçlü ve birleştirici mesajının – inanılacak bir şeyin – kabul edilmesi için yeterince olgunlaşmıştır.
- İnsanoğlunun “insana insanlık dışı davranışının” kanıtı ile yüzleşen tarih ve bilim, her ne kadar aşırı şartlar altında şiddet içeren davranışlarda bulunma yeteneğine sahip olsak da, bizlerin temelde “iyiliğin” bir türü olduğumuzu öne sürmektedir.
- Doğa şiddetli rekabet yerine birlik ve işbirliğinin türleri hayatta kalmasına nasıl daha büyük bir şans verdiğinin bir mavi kopyasını sunar. İnsan tarihi, Kuzey Amerika'nın keşfi sırasındaki kültürler arası çatışmalar gibi, bu fikri destekler.

- Türümüzün hücrelerindeki Tanrı'nın eski adının imzası farklılıklarımızı çözümleyeceğimiz eşi görülmemiş bir ortak birim sunmaktadır. Böylesine somut bir kanıt aynı zamanda bize barışın ulaşılabilir ve herşeye değer olduğuna inanmak için bir neden de vermektedir.
- Çatışmanın çözümü konusunda yerli gelenekler tür olarak hayatta kalmamızı tehdit eden farklılıkları aşmak için uygulanabilir bir model sunmaktadır.
- Dünyamızın vatandaşları olarak, bizler bizi bölen herhangi bir dinden, mirastan, inançtan, yaşam tarzından, sınırdan ya da teknolojiden daha fazlasıyız. Bundan şüphe duyduğumuz anlarda, onu hatırlamak için bedenlerimizdeki hücrelerden daha uzağa bakmamız gerekmiyor. İşte, hücrelerimizdeki mesajın gücü budur.

- Ek A -

ARAP ALFABESİNİN GİRİŞ ŞİFRELERİ

Numara değerleri ile gösterilmiştir

(David Allen Hulse'nin izniyle kullanılmıştır¹)

Harf	Harf	Numara	Harf	Harf	Numara
	İsmi	Değeri		İsmi	Değeri
A	ALF	1	O	OYN	70
B	BA	2	F	FA	80
J	JYM	3	S	SAD	90
D	DAL	4	Q	QAF	100
H	HA	5	R	RA	200
W	WAW	6	Sh	ShYN	300
Z	ZA	7	T	TA	400
H	HA	8	Th	ThA	500
T	TA	9	Kh	KhA	600
Y	YA	10	Dh	DhAL	700
K	KAF	20	D	DAD	800
L	LAM	30	Tz	TzA	900
M	MYM	40	Ch	GhYN	1000
N	NWM	50	A	HMZ	Numara değeri Yok
S	SYN	60			

(Altı çizili harflerin numara değeri İbrani Alfabesi'nde Tanrı'nın adını oluşturan harfler olup numara değerleri aynıdır.)

Arap Alfabeti'nde Tanrı'nın Adı	İbrani Alfabeti'nde Tanrı'nın Adı
Y (YA) = 10	Y (Yod) = 10
H (HA) = 5	H (Hey) = 5
V (V) (VAV) = 6	V (Vav) = 6

- Ek B -

**ELEMENTLERİN
PERİYODİK TABLOSU**

EFSANE

IA	IIA											IIIA	IVA
H 1.0												B 10.8	C 12.0
Li 6.9	Be 9.0											Al 26.9	Si 28.0
Na 22.9	Mg 24.3	IIIB	IVB	VB	VIB	VIIB	VIII					IB	IIB
K 39.0	Ca 40.0	Sc 44.9	Ti 47.8	V 50.9	Cr 51.9	Mn 54.9	Fe 55.8	Co 58.9	Ni 58.6	Cu 63.5	Zn 65.3	Ga 69.7	Ge 72.6
Rb 85.4	Sr 87.6	Y 88.9	Zr 91.2	Nb 92.9	Mo 95.9	Tc 98	Ru 101.0	Rh 102.9	Pd 106.4	Ag 107.8	Cd 112.4	In 114.8	Sn 118.7
Cs 132.9	Ba 137.3	.	Hf 178.4	Ta 180.9	W 183.4	Re 186.2	Os 190.2	Ir 192.2	Pt 195.0	Au 196.9	Hg 200.5	Tl 204.3	Pb 207.2
Fr 223	Ra 226	**	Rf 261	Db 262	Sg 263	Bh 262	Hs 265	Mt 266	Uun 269	Uuu 272	Uub 277		

Not: DNA'nın dört elementi karbon, oksijen, hidrojen ve nitrojen yuvarlak içine alınmıştır.

VA	VIA	VIIA	He 4.0
N 14.0	O 15.9	F 18.9	Ne 20.1
P 30.9	S 32.0	Cl 35.4	Ar 39.9
As 74.9	Se 78.9	Br 79.9	Kr 83.9
Sb 121.7	Te 127.6	I 126.9	Xe 131.2
Bc 208.9	Po 209	At 210	Rn 222

La 138.9	Ce 140.1	Pr 140.9	Nd 144.2	Pm 145	Sm 150.3	Eu 151.9	Gd 157.2	Tb 158.9	Dy 162.5	Ho 164.9	Er 167.2	Tm 168.9	Yb 173.0	Lu 174.9
Ac 227	Th 232.0	Pa 231.0	U 238.0	Np 237	Pu 244	Am 243	Cm 247	Bk 247	Cf 251	Es 252	Fm 257	Md 258	No 259	Lr 262

DÖRT DNA ESASININ HERBİRİNDEKİ

Hidrojen, Nitrojen, Oksijen Ve Karbon Atomlarının Sayısı

DNA esaslı timinde altı hidrojen atomu, iki nitrojen atomu, iki oksijen atomu ve beş karbon atomu vardır.* Sitozin beş hidrojen, üç nitrojen, bir oksijen ve dört karbonla tamamen aynı elementlerin farklı miktarlarından meydana gelmiştir. Geri kalan esaslar buna göre değişirler ve aşağıda gösterilmişlerdir. Bu yolla, inanılmaz sayıdaki değişimler, sadece aynı dört elementin farklı düzenleri kullanılarak mümkün hale gelmiştir.

Aşağıdaki şema dört DNA esasını ve her esası eşsiz yapan her bir elementin atom sayısını göstermektedir.

DNA Esası	Kimyasal Element	Atom Sayısı	DNA Esası	Kimyasal Element	Atom Sayısı
Timin (T)	Hidrojen	6	Adenin (A)	Hidrojen	5
	Nitrojen	2		Nitrojen	5
	Oksijen	2		Oksijen	0
	Karbon	5		Karbon	5
Sitozin (C)	Hidrojen	5	Guanin (G)	Hidrojen	5
	Nitrojen	3		Nitrojen	5
	Oksijen	1		Oksijen	1
	Karbon	4		Karbon	5

* Lebringer's Biochemistry Textbook (Tıbbi bir standart) tarafından hesaplanmış atom sayısı. Dr. Todd Ovokaitys bilgi üzerine açıklamamı teyid etmiştir.

İbrani Harfler Olarak
Eşdeğerleri Gösterilen,
Her DNA Esasındaki Hidrojen, Nitrojen,
Oksijen Ve Karbon Atomlarının
GENİŞLETİLMİŞ ÖRNEĞİ

266

Şemada görülen timin, sitozin, adenin ve guanin'de, eşsizlikten sorumlu harflerin/elementlerin her esasta değiştiğini görüyoruz. Buna ek olarak, şifrenin içinde YH olarak bulunan Tanrı'nın isminin varlığının her zaman "bedenin içinde"yi (VG) DNA'nın o bölümünde tuttuğunu garantilemediğini kaydedelim.

Örneğin, sitozinde, YH temelde üç kez tekrarlanırken, sadece bir kez, ilk örnekte, "bedenin içinde"yi işaret eden VG tarafından şifre tamamlanır. Sitozin temelinin yüzde 66'sı için, YH olan Tanrı'nın "Ebedi" ismi, şifrenin ebedi doğasının nereye yöneldiği ya da nerede yer aldığı gibi herhangi bir şart olmaksızın, sadece varolmaktadır. Bu örneğin aşırısı Tanrı'nın isminin dört örneğinin yer aldığı adeninde görülebilir, burada bedenin içinde yöneltilmiş Ebedi varlığın bu esasında hiçbir örnek yoktur.

Notlar

Önsöz

1. Metin Almaliah Gad'ın İbrani elyazmasını sanatsal olarak yorumlamasından alınmıştır. Gad İsrail hükümeti için madeni para ve madalyalar, Altı-Gün Savaşları için de amblem tasarlamıştır. Çalışması Boca Raton, Florida'daki Ahava Galerilerinde sergilenmektedir.

Kısım I

Giriş

1. Penzias and Wilson's Discovery Is One of the Century's Key Advances, online makale, araştırmacıların biyografisini ve keşiflerinin anlamını da içermektedir. Website: www.bell-labs.com.
2. Michio Kaku, Visions: How Science Will Revolutionize the 21st Century (New York: Anchor Books, 1998), s. 5.
3. 1998 ve 2000 yılları arasında, en az 50 ulus ya da işgal edilmiş bölgeler silahlı çarpışmalarla işgal edilmişti. Jeffrey Boutwell ve Michael T. Klare, "A Scourge of Small Arms," Scientific American (Haziran 2000): s. 51.
4. Randall Ingermanson, Ph.D., Who Wrote the Bible Code? A Physicist Probes the Current Controversy (Colorado Springs: WaterBrook Press, 1999), s. 19.
5. Michio Kaku, Hyperspace: A Scientific Odyssey Through Parallel Universes, Time Warps, and the Tenth Dimension (New York: Anchor Books, 1995), s. 289.
6. Barbara Marx Hubbard, The Prophet's Conference (Aralık 2001)'dan alıntı, Palm Springs, California.

Bölüm 1

1. Richard Leakey, quoted from article in National Geographic'deki makaleden alıntı, Şubat 1998. Website: www.kirjasto.sci.fi/leakey.
2. Eric Hobsbawm, "War and Peace in the 20th Century," London Review of Books (Şubat 2002). Hobsbawm'un istatistikleri yüzyılın sonunda 187 milyon kişinin - 1913 yılındaki dünya nüfusunun yüzde 10'undan fazla - savaşlarda hayatlarını kaybettiğini göstermektedir.
3. Zbigniew Brzezinski, Out of Control: Global Turmoil on the Eve of the 21st Century (New York: Simon and Schuster, 1995), s. 12.
4. Matthew White, Twentieth Century Atlas. Bkz "Historical Body Count, Selected Death Tolls for Wars, Massacres, and Atrocities Before the 20th Century." Website: <http://users.erols.com/mwhite28/warstat0/htm>.
5. Aynı yerden
6. Aynı yerden
7. Brzezinski, Out of Control, s. 4.

8. Terese Pencak Schwartz, "Five Million Forgotten: Non Jewish Victims of the Shoah." Soykırım sırasında kurban olan beş milyon yahudi olmayan kişi hakkında yazılmış devlet raporunda (1997) aşağıdaki kaynaklardan alınmıştır: Richard C. Lukas, The Forgotten Holocaust (Lexington: Univ. Press of Kentucky, 1997) ve Stefan Korbonski, The Jews and the Poles in World War II (New York: Hippocrene Books, 1998). Website: www.remember.org/forgotten/
9. 1959 yılındaki yükselişi takiben yaklaşık 1.2 milyon Tibetli yirmi yıl içinde öldürülmüştür. Bu bölge nüfusunun yaklaşık beşte biridir ve muhtemelen hapishanelerde ve 6000'leb fazla tapınağın ve kültür merkezinin yıkılışı sırasında ölenler dahil değildir. Website: www.tibet.com.
10. R. J. Rummel, Statistics of Democide: Genocide and Mass Murder Since 1900 (Charlottesville: Transaction Publishers ve Rutgers Univ., 1997). Virginia Center for National Security Law, School of Law, University of Virginia.
11. R. J. Rummel, "War Isn't This Century's Biggest Killer," The Wall Street Journal (Temmuz 7, 1986).
12. Rummel, Statistics of Democide.
13. Brzezinski, Out of Control, s. 12.
14. UNAIDS'den alınmış global istatistiklerle birlikte AIDS salgını üzerine rapor: HIV/AIDS hakkında müşterek BM programı. Website: www.unaids.org.
15. Matthew White, Twentieth Century Atlas. Bkz "Worldwide Statistics of Casualties, Massacres, Disasters, and Atrocities." Bu istatistikler the Munich Reinsurance Company'ın 20 Aralık 1999 sayılı basımından alınmıştır. Website: <http://users.erols.com/mwhite28/warstat0/htm>.
16. Jonathan Steele, "The Century that Murdered Peace," Guardian Unlimited (Aralık 12, 1999). Website: www.guardian.co.uk.
17. Konuşlandırılan yıl ve ülke tarafından 2002'de BM'nin aktif barışgücü görevlerinin özeti, bunlar 87 ülkeyi temsil eden toplam 46,445 görevli ve sivilar polisti. Website: www.un.org.
18. Neil Armstrong, "Contact, Are We Alone?" adlı makaleden alıntı, Florida Today (1999). Website: www.flatoday.com.
19. Aynı yerden
20. Aynı yerden
21. Carl Sagan, "The Quest For Extraterrestrial Intelligence." Smithsonian, vol. 1, no. 2 (Mayıs 1978). Uzaydaki yaşam ile ilgili araştırmaya dayalı klasik yazısı, online olarak okunabilir. Website: www.bigear.org/vollno2/sagan.htm.

Bölüm 2

1. G. Y. Craig ve E. J. Jones, A Geological Miscellany (New Jersey: Princeton Univ. Press, 1982).

2. Ek olarak, Hutton volkanlar ve kıtaların kabarıp çökmesi dahil, yerka-
buğundaki değişime neden olan kuvvetlerin zamanın başından beri her za-
man varolan aynı kuvvetler olduğunu öne sürmektedir. Bu, Hutton'un te-
oriye de ismini veren, uzun zaman süreleri boyunca yeryüzünün üniforma
süreçleridir: uniformitarianism ilkesi.
3. 1830'de, Hutton'nun fikirleri bir başka İskoç bilim adamı Charles Lyell'in
çalışması aracılığıyla tanıtılan, şimdiki klasik çalışması *The Principles of
Geology*.
4. Charles Darwin, 1859. *The Galapagos Conservation Trust* tarafından söy-
lenmiştir- Galapagos Islands'dan, Darwin'in keşiflerini saklamaya ve yay-
maya kendini adanmış bir kaynak. Website: www.gct.org.
5. Deniz seviyesine oranla 5,904 ile 19,680 feet yüksekte olan yerler için
deniz seviyesinden yüksek olarak tanımlanır, daha yüksek oranlar ise de-
niz seviyesinden aşırı yüksek olarak kabul edilir. Her ne kadar deniz sevi-
yesinden 19,000 feet yukarısında kurulmuş köylerde sürekli olarak yaşa-
yanlar olsa da deniz seviyesinden aşırı yüksekte olan bölgelerde nüfus çok
daha seyrek.
6. Stephen Molnar, *Human Variation: Races, Types, and Ethnic Groups*
(New Jersey: Prentice Hall, 1992), s. 218.
7. Aksi not edilmediği sürece, bu tarihler *Scientific American* (vol. 12, no.
2) Temmuz 2003 Özel Basımındandır, İnsan Evrimine Yeni bir Bakış.
8. *Australopithecus* cinsinin fosilleşmiş artıkları zamanın geniş bir bölümü-
nü kapsar. Bu yazı gibi, bu nēslin bilinen en genç temsili, *Australopithe-
cus boisei*, yaklaşık 1.4 milyon yıl yaşındayken, en eski temsili, *Australo-
pithecus anamensis*, yaklaşık 4.1 million yıl yaşındadır. *Australopithecus*'un
en bilinen örneği 1974 yılında Etyopya, Hadar yakınlarında bulunan genç
bir kadına aittir. Talma adı "Lucy," olan bu örnek şu ana kadar bulunmuş
en eksiksiz *Australopithecus* temsilidir.
9. S. J. Gould and N. Eldridge, "Punctuated Equilibria: The Tempo and Mo-
de of Evolution Reconsidered," *Paleobiology*, vol. 3: s. 115-151. Yaklaşık
bir asır sonra ilk defa, Darwin'nin evrim teorisi *Punctuated Equilibrium* ola-
rak bilinen uygulanabilir bir alternatif ile karşı karşıyadır. Niles Eldridge ve
Stephen Jay Gould tarafından öne sürülen teori "Yavaş ve sürekli bir hare-
ket yerine, evrim yeni formların çok hızlı gelişiminin yer aldığı olaylarla
"vurgulanan" uzun süreli fiili duraksamalarla ('equilibrium') tanımlanmak-
tadır" savını öne sürmektedir.
10. Igor V. Ovchinnikov, et al, "Molecular Analysis of Neanderthal DNA
from the Northern Caucasus," *Nature*, vol. 404 (Mart 30, 2000): s. 490.
11. Glasgow Üniversitesi basım bülteninden , "Rare Tests on Neanderthal
Infant Sheds Light on Early Human Development," Mart 28, 2000. Websi-
te: www.gla.ac.uk.
12. Genes in Chimpanzee chromosome 12 or 13 (correspond to human

chromosome 1). GenBank International Nucleotide Sequence Database'den alınmış gen zinciri oranı. Web kaynağı: <http://sayer.lab.nig.ac.jp/silver/chimp/-chromosome-12/top-1213.html>.

13. R. Avarello, et al, "Evidence for an Ancestral Alphoid Domain on the Long Arm of Human Chromosome 2," Human Genetics, vol. 89, no. 2 (Mayıs 1992):s.247-9. Sözü edilen, bir gazete yazısından alıntıdır. "İnsan kromozomu 2, atadan kalma iki primat kromozomunun telomerik birleşiminden olduğu varsayıldığından, bu bulgular sadece telomerik dizileri değil, aynı zamanda da atadan kalma centromerin de (ya da en azından onun alfoif dizilerini), saklanmış olduğunu göstermektedir."

14. "Origin of Human Chromosome 2: An Ancestral telomere-telomere Fusion," National Academy of Sciences of the United States of America, vol. 88, no. 20 (Ekim 15, 1991): s. 9051-5'den tutanaklar. Sözü edilen, bir gazete yazısından alıntıdır. "Kozmid c8.1 ve c29B'de kolnlanmış geometrik yerin eski bir telomere-telomere birleşmenin kalıntısı olduğunu ve insan kromozomu 2'ye dönüşmek için bileşen iki atadan kalma ape kromozomu işaret ettiği sonucuna vardık."

15. Don Lindsay, "An Inversion Between Man and Chimpanzee Chromosomes." Bu, insanların ve şempanzelerin DNA'sının farklı bölgelerindeki benzer genler olgusunun kısa, teknik olmayan bir tanımı ve diagramıdır. Bu basit online bilgi www.cs.colorado.edu/~lindsay/creation/inversion.html. 'de mevcuttur.

16. L.S.B. Leakey, Arthur T. Hopwood ve Hans Reck, "Age of the Oldoway Bone Beds, Tanganyika Territory," Nature, vol. 128, no. 3234 (Ekim 24, 1931):s. 724.

17. Aynı yerden., s. 239-244.

18. Richard E. Dickerson ve Irving Geis, Chemistry, Matter, and the Unimisra: An Integrated Approach to General Chemistry (Menio Park, CA.: W. A. Benjamin, 1976), s. 629.

19. Frank Crane, The Lost Books of the Bible and the forgotten Books of Eden (New York: New American Library, 1963).

20. Dickerson ve Geis, Chemistry, Matter, and the Unimisra, s. 529.

21. Darwin, The Origin of Species, s. 168.

22. Francis Crick, Life Itself (New York: Simon and Schuster, 1981), s. 88.

Bölüm 3

1. Baal Shem Tov'un hayatı, tarihi ve öğretileri ve Israel ben Eliezer'den geçiş hakkında çok iyi bir dizi kaynak vardır. Sözü edilen kaynak özellikle onun Book of Adam ile olan ilişkisi ile ilgilidir. Baal Shem Tov Foundation Website: www.baalshemtov.com.

2. Crane, The Lost Books of the Bible and the Forgotten Books of Eden, s. 13.

3. Aynı yerden, s. 14.
4. Aynı yerden, s. 11.
5. Hershel Shanks, *The Mystery and Meaning of the Dead Sea Scrolls* (New York: Random House, 1998)
6. *The Dead Sea Scrolls*, Michael Wise, Martin Abegg, Jr., ve Edward Cook'un çevirisi ve yorumu ile (California: HarperSanFrancisco, 1996), s. 8.
7. James M. Robinson, ed., *The Nag Hammadi Library*, Eski Çağlar ve Hristiyanlık Enstitüsü'nden Coptic Gnostic Library Project üyeleri tarafından tercüme edilip tanıtıldı, Claremont, California (HarperSanFrancisco, 1990).
4. yüzyıl tarihli , the Nag Hammadi Library, the Dead Sea Scrolls yaprakları ile aynı zamanda başladı. İlk Hristiyan öğretisinin yeniden şekillendiği ve tanımlandığı dönemde ortaya çıktı. İlk kuşaklar tarafından korunmuş olan öğretilerle tanınan Gnostikler Kilise tarafından önderlik edilen trendi takip etmek yerine ayrılmayı ve orijinal geleneklere saygı göstermeyi seçmişlerdir. Metinleri ve yaşam biçimleri geniş bir şekilde kısırlanmış ve Hristiyan öğretilerinden çıkarılmıştır. Nag Hammadi Library gibi keşifler sayesinde, Gospel of Mary, Apocalypse of Adam, ve Book of Enoch'un da aralarında olduğu nadir kitaplar bugün Gnostik bilgeliliğin ve ebedi öğretiyi gelecek kuşaklar için korumaya olan bağlılıklarının derinliğinin bir kanıtı olarak hayatta kalmıştır.
8. *The Book of Enoch the Prophet*, Richard Laurence tarafından Bodleian Library'deki bir Etiyopya 1 yazmasından tercüme edilmiştir. (San Diego: "Wizards Bookshelf, 1983), s. iv.
9. Aynı yerden, s. iv-v.
10. Aynı yerden, s. vii.
11. Aynı yerden, bölüm I, mısra 1, s. 1.
12. Aynı yerden, bölüm LXIII, mısra 1, s. 77.
13. Aynı yerden, bölüm IX, mısra 5, s. 9.
14. Aynı yerden, bölüm LXVIII, mısra 7, s. 85.
15. Aynı yerden, bölüm XLI, mısra 2, s. 46.
16. Aynı yerden, bölüm XLII, mısralar 1-2, s. 47.
17. *The Other Bible: Ancient Alternative Scriptures*, Willis Barnstone, ed. (California: HarperSanFrancisco, 1984), s. 25.
18. Aynı yerden
19. Aynı yerden, s. 26.
20. *Sepher Yetzirah: The Book of Creation*, Aryeh Kaplan, ed. (York Beach, ME: Samuel Weiser, 1997), s. xvi.
21. Aynı yerden, mısra 1:1, s. 5.
22. Aynı yerden, mısra 2:2, s. 100.
23. Aynı yerden, 1:1, s. 22.
24. Karen Armstrong, *A History of God: The 4,000-Year Quest of Judaism, Christianity and Islam* (New York: Alfred A. Knopf, 1993), s. 216.

25. Sepher Yetzirah, s. xxv.

26. Aynı yerden

Kısım II

Bölüm 4

1. The Other Bible, "The Creation of Adam," s. 26.
2. The Holy Qur'an, translation and commentary by Maulana Muhammad Ali'nin tercümesi ve yorumu, bölüm 22, kısım 1, mısra 5 (Columbus, OH: Ahmadiyyah Anjuman Isha'at Islam Lahore, 1995), s. 648.
3. Aynı yerden, bölüm 25, kısım 5, mısra 54, s. 705.
4. Aynı yerden, bölüm 22, kısım 1, mısra 5, s. 648.
5. The Torah, Modern bir Yorum, ed. W. Gunther Plaut, ed. (New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981), Genesis 2:7, s. 29.
6. Manly P. Hall, The Secret Teachings of All Ages: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy, (Los Angeles: The Philosophical Research Society, 1988), CLIII.
7. Roger Bacon (1214-1294 C.E.) Ortaçağ Avrupa'nın ilk "gerçek" simyacı-sı olarak kabul edilir. Çalışması onu "Deneysel bilim... asla keşfedilmemiş olan genel ilkeleri muhakeme eden gerçekleri ortaya çıkaran." sonucuna götürmüş olan bir Franciscan idi.
8. Emerald Tablets of Thoth ve daha sonraki Emerald Tables of Hermes 'in orjinlerinin gerçekten nerede olduğu belirsizdir. Bilginler 48 B.C.E.'deki yangında yok olan Büyük Alexandria Kütüphanesi'nde kaybolan 532,000 belgeden biri olduğunu tahmin etmektedir. O yangından önce, Romalı tarihçi Kallimachos astronoi, tıp, bilim ve felsefe dahil Yunan medeniyetinin tüm bilgisinin kütüphanede saklandığını ve kaybolduğunu not etmiştir. Bizler sadece Thoth'un açıklamalarının bu belgeler arasında olduğuna var-sayabiliriz.
9. Z'ev ben Shimon Halevi, Kabbalah: Tradition of Hidden Knowledge (New York: Thames and Hudson, 1979), s. 7. Yaşam Ağacındaki Taç'ın he-men altındaki noktalı çizgiye ilâştirilmiş olan Sefirot, Bilginin "Sefirot olma-yan"ı olarak bilinir. Ağaç'daki Tanrı'nın isimleri arasında eşsiz bir yeri tem-sil etmektedir, her ne kadar Ağaç'da ona bir yer verilmiş olmasına rağmen yaradılış deneyimimizde ortaya konulmadan kalır.
10. Sepher Yetzirah, ek 1, bölüm 2, mısra 2, s. 286.
11. Halevi, Kabbalah, s. 6.
12. Sepher Yetzirah, bölüm 1, mısra 9, s. 68.
13. Aynı yerden, ek 1, bölüm 4, mısra 2, s. 288.
14. Aynı yerden, mısra 6, s. 289.
15. Aynı yerden, mısra 7, s. 289.
16. Aynı yerden, bölüm 3, mısra 4, s. 145.
17. Aynı yerden, mısra 7, s. 152.

18. Aynı yerden, mısra 8, s. 154.
19. Aynı yerden, mısra 9, s. 155.
20. Aynı yerden, ek 1, bölüm 2, mısra 2, s. 286.
21. "Prayer Helps Patients Heal, " United Press International (1999). Dua edilen ve edilmeyen hastaların iyileşme süreçlerini ve sonuçları karşılaştıran çalışmaların online raporu. Website: www.applesforhealth.com/prayer-helps-1.html.
22. Aynı yerden, s. 1.
23. Kaku, Visions, s. 4.
24. Ocak 1958'de, Amerika Birleşik Devletleri IGY'nin bir parçası olarak atmosferimiz ve yeryüzü ile ilgili bilgi toplamak amacıyla ilk insansız uydusu Explorer I'i fırlattı. Explorer'daki aygıtlar aracılığıyla, bilim adamları dünyanın atmosferi, okyanuslar ve kıtaların bileşimi ile ilgili yeni görüşlere sahip oldular.
25. Atmosferimizin bileşiminin kesin miktarı genelde hava sıcaklığına ve deniz seviyesine oranla yükseliğine göre değişebilmektedir. Dünyanın atmosferi yüzde 78 nitrojen ve yüzde 21 oksijenden yapılmıştır. NASA'nın website'ndaki "Atmosferin Bileşimi" adlı bir bölümde bu konu ile ilgili bilgi mevcuttur: <http://liftoff.msfc.nasa.gov/academy/space/atmosphere.html>.
26. Suda eriyen oksijenin miktarı ısıya ve tuzun yoğunluğuna (tatlı su/tuzlu su) değişiyor olsa da, oranlar benzerdir. Her ne kadar başvuru kaynakları çok olsa da, bunu özellikle seçtim, çünkü yüzdelerin nasıl çıkarıldığını göstermektedir. Sonuçlar: su yaklaşık yüzde 88.89 oksijen ve yüzde 11.11 hidrojenidir. Website: www.citycollegiate.com/chapter3a.htm.
27. Hidrojen (yüzde 71) ve helyum (yüzde 27.1) birlikte Güneşimizin bileşiminin yaklaşık yüzde 98'ini oluşturur. Az miktarda oksijen, karbon, nitrojen, silikon, magnezyum, neon, demir ve sülmür elementi de geri kalan yüzdeyi oluşturur. NASA Website: http://imagine.gsfc.nasa.gov/docs/ask_astro/answers/961112a.html.

Bölüm 5

1. Her ne kadar araştırmacılar daha erken döneme ait dilbilimsel bir ağaçtan türettikleri noktadan pek çok eski alfabenin izini sürmede başarılı olsalar da, ağacın asıl kökleri karanlıkta kalmıştır. Arkeologlar eski yazı formları keşfederken, ve geçmiş zamanların tabletlerini, eski belgelerini ve kayalar üzerindeki yazıların kimin yarattığı konusunda hemfikirken, yazılı dilin tam olarak nerede ve nasıl başladığı ile ilgili bilgiler gizemini korumaktadır. Şu an için, kanıtlar pek çok ve farklı dünya dilinin 5000 yıl öncesinden gelen ortak bir "ana" dilden geldiğini varsayılabilirliğini göstermektedir. En eski Mezopotamya ve Pers tabletleri ile örneğin modern Yunan, İbrani ve Semitik dilin temelinde bu özellikler bulunmaktadır.

2. Fizik biliminde, örneğin, E harfi bir logogram örneğidir. Burada, E "enerji"nin gücünü ve enerji matematik ve fiziği birleştiren tüm şartlı ilişkilerini temsil eden bir semboldür. Bu sembolü kullanarak belki de tarihte en çok bilinen matematiksel $E=mc^2$ eşitliği haline gelmiş olan bu logogramdır. Sillabogramlar bir kelimenin söylenirkenki hecelerinin sembolleridir. Londra Üniversitesi Yunan ve Latin dili Fahri Doçenti J.T. Hooker heceleri temsil etmek için semboller kullananın önemini "yazı tarihinin en önemli gelişmesi" olarak tanımlar. J. T. Hooker, *Reading the Past* (Londra: British Museum, 1990). Her kelimenin bir hece olduğu Çince gibi eski diller, hece işaretlerinin kullanımı sayesinde tarihin detaylarını koruma yeteneklerinde inanılmaz ilerleme kaydetmiştir. İngilizce'de bu, bir kez daha, matematiksel sabit sayı "pi" gibi bir sillabogram örneğini sunan bilimin dilidir. (71). Burada, aynı zamanda "pi" kelimesinin tümüdür ve bir dairenin çevresi ve çapı arasındaki ilişkiyi temsil etmek için kullanılır.

3. Sepher Yetzirah, ek 1, bölüm 4, mısra 4, s. 288.

4. David Alien Hulse, *The Key of It All: An Encyclopedic Guide to the Sacred Languages of Magickal Systems of the World, Book Two: The Western Mysteries* (St. Paul, MN: Llewellyn Publications, 1993), s. 461-538.

5. *The American Heritage College Dictionary*, Üçüncü Basım, tanım 2 (New York: Houghton Mifflin Company, 1997), s. 1221.

6. Gematria çalışması, aslında, varoluştaki belki de en eski bilimlerden biridir. Neredeyse evrensel olarak, eski gelenekler İngilizce, Yunanca, Latin Kopti, Sanskritçe, İbranice, Arapça, Çince, Eski Mezopotamya-Persçe ve Tibetçe dahil temel alfabelerin harfleri ile rakam değerlerini birleştirmiştir. Bu konu hakkında daha fazla bilgi için lütfen Hulse'un iki-ciltlik tezine bakınız. *The Key of It All* (bkz not 4 yukarısı).

7. Kelimeler ve cümleler rasında daha derin "saklanmış" ilişkileri öğrenmek için gematriayı kullanmak binlerce olmasa bile yüzlerce yıldır bilim adamları ve filozoflar tarafından tanınmış, saygı duyulmuş ve uygulanmıştır. Belki de, gematrianın kabul edilişi ve uygulanmasına en iyi örnek mistik İbrani Kabala bilmidir. Gematrianın ilkeleri harf-rakam değerlerini basitçe birbirine eklemenin ötesinde, anlamın pek çok farklı boyutunda araştırılmalı ve indirgenmiş, integral indirgenmiş, mutlak ve sıra belirten değerler dahil edilmelidir. Bu konu hakkında bir kaç çok iyi metin olmasına rağmen, en iyilerinden biri içinde Rabbi Yitzchak Ginsburgh'un öğretilerinden bilgiler de olan Gal Einai Institute of Israel'in Web referanslarıdır, Web-site: www.inner.org/gematria/gematria.htm.

8. Rabbi Benjamin Blech, *The Secrets of Hebrew Words* (New Jersey: Jason Aronson, 1991), s.129.

9. *The Other Bible*, Haggah, s. 25.

10. Robert Lawlor, *Sacred Geometry: Philosophy and Practice* (New York: Thames and Hudson, 1982), s. 9.

11. Aynı yerden, s. 10.

12. Michael Drosnin, The Bible Code (New York: Simon and Schuster, 1997), s. 25.\

13. "Atomik kütle" karbonun en çok bulunan şekli olan karbon-12'nin kütlelerinin onikide birne orantılı bir atom kütlesi olarak hesaplanır.

Elementlerin Periyodik Tablosunda (Ek B), her element atomik kütle değeri ile belirlenmiştir. (Her ne kadar atomik kütle ve atomik ağırlık terimleri çoğu zaman birbirlilerinin yerine geçebilir şekilde kullanılıyorsa da ve onlarla ilgili değerler çok benzer olsa da, aslında iki farklı alanın ölçüleridirler. Atomik ağırlık bir gezegenin kütsel çekiminin gücünün ölçümü olarak tanımlanabilir.)

14. "Madde" boşluğu dolduran herhangi bir şey olarak tanımlanır ve bir kütlesi vardır. "Kütle" hareket eden bir nesnenin süredurumu ve nesnenin ne kadar kolay etkilendirilebileceği ya da durdurulabileceği olarak tanımlanır. Örneğin, saatte 10 mil uçan bir kuş hafif bir esintiden kolaylıkla etkilenebilir; bu demektir ki kuşun kütlesi azdır. Öte yandan, aynı hızla yol alan ağır silah donanımlı bir tanka esintinin pek bir etkisi olmaz. Bu örnekte, tankın kütlesi bir kuştan çok daha büyüktür demektir. Kimya açısından, varolan bir şey için "ne kadar?" diye sorduğumuzda, aslında sorduğumuz o şeyin "kütlesi nedir?" dir.

15. Aşağıdakiler tek Elementlerin Periyodik Tablosunun elementlerini yapan anahtar özelliklerdir. 17 olasılıktan sadece bir özellik evrenin en çok bulunan elementlerini eski simyanının saklı sayı değerlerine bağlamaktadır. Bu anahtar atomik kütleinin özelliğidir.

HER ELEMENTİ EŞSİZ YAPAN ANAHTAR ÖZELLİKLER

Atomik Sayı	Atomik Kabuklar	Erime Noktası
Elektro-negativite	Atomik Yarıçap	İonizasyon Potansiyeli
Yoğunluk	Atomik Ağırlık	Atomik Kütle
Kaynama Noktası	Covalent Yarıçap	Özgül Isı
Oksidasyon Halleri	Erime Isısı	Termik
İletkenlik	Buharlaşma Isısı	Yörüngesel Dolgu

16. Sepher Yetzirah, bölüm 1, mısra 13, s. 80. Sepher Yetzirah'ın Saadia versiyonunda, ilk bölümde neredeyse derhal ima dilen üç Ana Harf ile karşılaşınız. Burada, Temel Olanlar (Ana), Çiftler ve Elementler arasında bir ayırım yapılmıştır.

"Yirmi iki harf, üç Esas Olanın temeli, yedi

Çift ve doğanın oniki gücü." "Üç Esas Olan A,M,Sh..'dir.."

"Yedi Çift B,G,D,K,P,R,T..'dir..." "Doğanın oniki gücü

H,V,Z,Ch,T,Y,L,N,S,O,Tz,Q'dir."

[Yazar okunabilmesi için harfler arasına virgül koymuştur.]

17. Aynı yerden, s. 140.

18. Aynı yerden

19. Gematria ilkelerini kullanarak, 1 sayısının değerini çözmek için İbrani harf Yod bulundu. (?) Yod = 10

$$1 + 0 = 1$$

Periyodik Tabloda, tüm sayı değerinin Yod'un "1"i ile tam olarak eşleşen bir element vardır: hidrojen elementi.

Hidrojen

A.M. = 1.008

Tüm Sayı (Tamsayı Değeri) = 1

Benzer bir yöntemle, Hey harfi ile nitrojen elementi (değer 5) ve Vav harfi ile oksijen elementi (değer 6) arasında bir eşleşme bulduk.

20. Sepher Yetzirah, bölüm 1, mısra 12, s. 77.

21. Bir ya da daha fazla olasılık ile karşılaşıldığı zaman bilimsel tanımlar arasında karar verme mantığında bir ilke kullanıldı. İsim bir ortaçağ filozofu olan William Occam'a atfedildi ve çoğu zaman aşırı cimrilik ilkesi olarak söylendi. Genelde, ilke "bir olgunun daima en basit tanımı, en az mantık sıçraması gerektireni seçilmelidir." ile ifade edilir. Website: http://pespmc1.vub.ac.be/asc/PRINCI_SIMPL.html.

22. Dickerson ve Geis, Chemistry, Matter, and the Universe, ciltli basımın ön kapağının içindeki grafikten. İlginçtir ki, kainattaki dört elementin çokluğu karşılaştırıldığında, insan bedeninin etrafımızdaki dünyadan pek çok kere daha fazla element konsantrasyonları paylaştığı gösterilmektedir. (Dickerson ve Geis, Chemistry, Matter, and the Universe, 165.)

KAİNATTAKİ VE BEDENİMİZDEKİ ELEMENTLERİN ÇOKLUĞU

(Gösterilen değerler 100,000 atom başınadır)

Element	Tüm Kainat	İnsan Bedeni
Hidrojen	92,760	60,560
Nitrojen	15	2,440
Oksijen	49	25,670
Karbon	8	10,680

Kısım III

Bölüm 6

1. Golden Treasury of Bible Stories, Arthur Whitfield Spaulding, ed. (Nashville: Southern Publishing, 1954).

2. Halevi, Kabbalah, s. 5.

3. Tanakh: The Holy Scriptures (Philadelphia: The Jewish Publication Society, 1985), Torah, Exodus 3:14, s. 88.

4. Halevi, Kabbalah, s. 9.
 5. Zohar: The Book of Splendor, Gershom Scholem, ed. (New York: Schocken Books, 1949), s. 3.
 6. Sepher Yetzirah, s. 5.
 7. Tanakh, Torah, Exodus 3:13, s. 88.
 8. The Torah, açıklama, "The Divine Name Ehyeh," s. 405.
 9. Aynı Yerden, Exodus 3:15, s. 400.
 10. Aynı Yerden, dipnot 4, s. 405.
 11. Aynı Yerden, açıklama, "My Name YHVH," s. 424-425.
 12. Aynı Yerden, açıklama, "Hidden," s. 408.
 13. Aynı Yerden
 14. The New Jerusalem Bible: The Complete Text of the Ancient Canon of the Scriptures, Standard Edition. (New York: Doubleday, 1999), Exodus 20:7, s. 70.
 15. YHVH aynı zamanda tam anlamı "dört-harfli kelime" olan Yunan dilinden türemiş bir tanım olan Tetragrammaton olarak da bilinir.
 16. The Torah, açıklama, "Linguistic Excursus on the Name YHVH," s. 426.
 17. Bu fotoğraf Mağara I'de en iyi saklanmış kağıt belgelerin bir bölümüdür, İlk Isaiah Scroll (IQisa). Belge 23.5 feet uzunluğundadır ve bu slaytta Isaiah 38:8'den 40:28'e kadarki metni içeren kolonlar görülmektedir [Fotoğrafçı: John Trevor]
 18. The Torah, dipnot 6: 3, s. 426.
 19. Sepher Yetzirah, s. 17.
 20. Dana M. Pike ve Andrew C. Skinner, Qumran Cave 4, XXIII: Unidentified Fragments, Discoveries in the Judean Desert XXXIII (İngiltere: Oxford Univ. Basım, 2001), Plates; Plate XIX, bölüm sayısı 66.
- YHVH isminde belge parçası. Bu her ne kadar bir belge parçasındaki Tanrı'nın eski ismi ile ilgili tek olay değilse de, bulabildiğim hem en iyi hem de en eski örnektir. Bu resim 2001 yılında Ölü Deniz keşiflerinin içeriği belgelenen ciltler serisinin bir parçası olarak ortaya çıkmıştır. Bu resim Oxform Üniversitesi tarafından yeniden basılmıştır.
21. Hershel Shanks, "Publishing Every Last Fragment," Biblical Archaeology Review (Mart/Nisan 2002): s. 6.
 22. David Alien Hulse, The Key of It All, Book Two: The Western Mysteries (St. Paul, MN: Llewellyn Publications, 1994), Giriş, s. cvii.
 23. Sepher Yetzirah, ek 1, bölüm 1, mısra 1, s. 285.
 24. The Torah, açıklama, "Linguistic Excursus on the Name YHVH," s. 426.
 25. Aynı yerden.
 26. Sepher Yetzirah, s. 15.
 27. The Torah, Exodus 15:2, s. 488.
 28. The Other Bible, Haggadah, s. 32.
 29. Sepher Yetzirah, s. 19-22.

30. Aynı yerden, bölüm 2, mısra 2, s. 100.
31. NASA basın bülteni, "Hubble Reads Age of Universe." Space flight Now (2002).
32. J. D. Watson ve F. H. C. Crick, "A Structure for Deoxyribose Nucleic Acid." Nature, sayı 171 (April 1953): s. 737.
33. Robert Wright, Time 100: Scientists & Thinkers—James Watson & Francis Crick. The Time Arşivi, 1. Website: www.time.com/time/timel00/scientist/watsoncrick.html.
34. Başkan Clinton, "Announcing the Completion of the First Survey of the Entire Human Genome," 26 Haziran 2000 günü yapılan bir Beyaz Saray basın konferansından.
35. Bu metne odaklanmak için gerekli olan anlama yetisinin ötesinde, çift heliksdeki esasların düzenini anlamanın anahtarı, bir yöne giden, el merdiveninin bir tarafını oluşturan esaslar dizininin, el merdiveninin diğer tarafındaki zıt yöne giden dizinin tamamlayıcıları olduğunu anlamaktır. Sadece belli esaslar diğer esaslar ile eş olabildiği için, koddaki hata şansı bu yapıda inanılmaz şekilde düşüktür.
36. DNA'nın dört esası aslında bir tür steno işaretler sistemi, harfler tarafından temsil edilen elementler için bir kısaltmadır. Hidrojen, nitrojen, oksijen ve karbonun aynı elementleri her DNA esasında mevcutken, farklı olan her elementin miktarıdır. Esas olan her kaydedildiğinde varolan elementin kaç kez meydana geldiğini yazmanın sıkıcı sürecinden geçmekten-se, bunlar kısaca A, T, C, ya da G harfleri ile anlamlandırılmışlardır. (Ayrıca bkz. Ek C.)
37. The Expanded Quotable Einstein, Alice Calaprice, ed. (Princeton, N.J.: Princeton Univ. Press, 2000), s. 203.
38. Sepher Yetzirah, bölüm 1, mısra 9, s. 68.
39. The Torah, açıklama, "Linguistic Excursus on the Name YHWH," s. 426.
40. Sepher Yetzirah, s. 15.
41. The American Heritage College Dictionary, Üçüncü Baskı, tanım 1, s. 471.
42. Aşağıdaki kaynaklar benim bilgin ve yazar David Alien Hulse ile şahsi konuşmalarım ve yazışmalarımdır. İbrani harflerin sayı olarak sırasını "Rakamsal açıdan, [İbrani] harflerin sırasının arasında fark yoktur," diye açıklar. Her harf bir sayı değeri ile ilişkilendirildiği için, tıpkı 2 artı 1'in 1 artı 2 ile aynı değeri vermesi gibi, DNA'mızdaki VG'yi de GV olarak düşünebiliriz.
- İbranicede, GV'nin farklı çevirileri vardır, hepsi de aynı genel temayı destekler – GV "arka", "omurga," ya da "bedenin içi" olarak tercüme edilir. Hulse bunun örneklerini Kutsal Kitap bağlamında, GV arka (omurga) (Ezekiel 23:35) ve iç (Job 30:5) olarak vermektedir. Bu kelimenin ve "Adam" kelimesinin İbranicesinin gematriyası ilginç ve etkili bir ilişki açığa çıkarır. GV'nin değerlerinin toplamı = 9 (G (3) + V (6) = 9). Bu insan türünün ilk

temsili olan Adam isminin değeri ile aynıdır ($A=1+D=4+M=40$, toplamda 45 yapar, bunu indirgediğimizde ise 9 sayısı bulunur). Sayı ile ortaya çıkan bu daha derin ilişkinin ışığında, insan bedeni ve hücrelerimizdeki VG/GV aynı şeyi tanımlamaktadır. Böylece, hücrelerimizdeki mesajın son iki harfi mantıksal olarak bedenin "içi"ne bir gönderim olarak görülebilir.

David Alien Hulse eski diller ve onların sayısal anlamları arasındaki mistik ilişkiyi deşifre etmede bir lider olarak ün salmıştır. Sayısız metinlerin yazarıdır, bunlar arasında, *The Key of It All, Book One: The Eastern Mysteries*, *The Key of It All, Book Two: The Western Mysteries* ve *New Dimensions for the Cube of Space* (York Beach: Samuel Weiser, 2000) yer alır; ayrıca Israel Regardie'nin *The Complete Golden Dawn System of Magic* (Malaysia: Falcon Press, 1984) adlı son kitabına katkıda bulunmuştur. 43. VG ve GV harflerinin anlamları ile ilgili yaptığım araştırmalara göre, Kabbala'nın geleneklerinde harflerin ters diziliminin yaradılışın diğer ya da "ters" alanları ile ilişkilendirilmiş olabileceği açıktır. Örneğin Sepher Yetzirah, yaradılışın 231 olasılığını (Kapısını) yaratmak için, 22 İbrani harfin her birini alfabenin geri kalan harfleri ile tekrarlanmayan bir ardılıkla birleştirme sürecini tanımlayarak bu alanları işaret etmiştir (Sepher Yetzirah, bölüm 2, mısra 5, 124). Hulse GV/VG'nin anlamını Yaradılışın 44. Kapısı olarak tarfi eder. Burada kodlanan kapının değeri DM'dir ve anlamı İbranice'de "kan" demektir, ve türümüzün ilk yaratılmış olanının isminin köktüdür, ADM (Adam).

44. Her bir DNA esaslı "bedenin içinin" farklı bir derecesini barındırır. Örneğin, timinin (T) esasıda, altı hidrojen atomu, iki nitrojen atomu, iki oksijen atomu ve beş karbon atomu vardır. Her elementi İbrani harfler olarak ele aldığımızda, timinde sadece iki kez, "Tanrı/Sonsuz" ifadesi VG olarak yani "bedenin içinde" olarak tamamlanmıştır. Esasın geri kalanı basitçe kodun Y ve G'si olarak varolmaktadır. (Bu ilkenin örneği için bkz. Ek D.)

Bölüm 7

1. Blech, *The Secrets of Hebrew Words*, s. 22.
2. Gregg Braden, *The Isaiah Effect: Decoding the Lost Science of Prayer and Prophecy* (New York: Harmony books, 2000), s. 187-192.
3. Rollin McCraty, Mike Atkinson, William Tiller, Glen Rein, ve Alan D. Watkins, "The Effects of Emotions on Short-Term Power Spectrum Analysis of Heart Rate Variability," *The American Journal of Cardiology*, vol. 76, no. 14 (Kasım 15, 1995): s. 1089-1093.
4. Rollin McCraty, M.A., Bob Barrios-Choplin, Ph.D., Deborah Rozman, Ph.D., Mike Atkinson, ve Alan D. Watkins, "The Impact of a New Emotional Self-Management Program on Stress, Emotions, Heart Rate Variability, DHEA and Cortisol," *Integrative Physiological and Behavioral Science*, vol. 33, no. 2 (1998): s.151-170.

5. "Rough Map of Human Genome Completed," CNN.com Health, Haziran 26, 2000, 1-2. Website: www.cnn.com.
6. Tom Abate, "Genome Discovery Shocks Scientists," San Francisco Chronicle (Şubat 11, 2001): s. A-1. Website: www.sfgate.com.
7. Aynı yerden.
8. Aynı yerden.
9. Aynı yerden.
10. Aynı yerden.
11. Stephen Hawking, Der Spiegel dergisinden alıntı, 1989. Metnin orijinali Almanca'dır. İngilizce bir kopyasını elde etmede başarısız olduğum için, bu onun düşüncelerinin, alıntılarının ve felsefesinin online bir kaynaktan alınmış halidir. Website: www.nobeliefs.com/great-quotes.htm.
12. Bose-Einstein Condensate Homepage: Evrendeki en soğuk ısıda maddenin yeni formu. Website: www.colorado.edu/physics/2000/bec.
13. "Scientists Conquer Laser Beam Teleportation," Australian Broadcasting Corporation Online, Sci-Tech, Haziran 18, 2002. Website: www.abc.net.au.
14. Basın bülteni, "Geneva University Development in Photon Entanglement for Enhanced Encryption Security and Quantum Computers," Fizik Bölümü, Cenevre Üniversitesi, 2001. Website: www.geneva.ch/entanglement.htm.
15. Braden, The Isaiah Effect, s. 89-93.
16. The New Jerusalem Bible, Standart Baskı, Zechariah 12:1, s. 1100.
17. Aynı yerden, Ezekiel 36:27, s. 1006.
18. The Other Bible, Mandaean Gnosticism, "Creation of the World and the Alien Man," s.134.
19. Aynı yerden, s. 136.
20. Aynı yerden, açıklama, "The Hypostasis of the Archons," s. 75.
21. Aynı yerden, s. 77.
22. Aynı yerden, Haggadah, s. 25.
23. Aynı yerden.
24. Aynı yerden, s. 28.
25. Holy Bible: Authorized King James Version, Genesis 2:7 (Grand Rapids, MI: World Publishing, 1989), s. 2.
26. The Other Bible, Haggadah, s. 25.
27. Aynı yerden, s. 26.
28. Braden, The Isaiah Effect, s. 207-211 ve 233-238.
29. Holy Bible, John 2:21, s. 67.
30. Aynı yerden, I Corinthians 3:16, s. 119.
31. Aynı yerden, bölüm 6, mısra 19, s. 121.
32. Dickerson ve Geis, Chemistry, Matter, and the Universe, s. 529.
33. Aynı yerden, s. 529.
34. Crick, Life itself s. 88.
35. Sir Fred Hoyle ve Chandra Wickramasinghe, evolution from Space

(New York: Simon and Schuster, 1981), s. 23-27.

36. James D. Watson, *The Molecular Biology of the Gene* (Menio Park: W. A. Benjamin, 1977).

37. Aynı yerden, s. 69.

38. *The Expanded Quotable Einstein*, s. 208.

39. Graham Hancock, *The Mars Mystery: The Secret Connection Between Earth and the Red Planet* (New York: Crown Publishers, 1998), s. 73-78.

40. Richard Hoagland, *Hoagland's Mars: Volume II, The UN Briefing, The Terrestrial Connection* (video) (New York: B.C. Video, 1992).

41. Blech, *The Secrets of Hebrew Words*, s. 143.

42. Aynı yerden.

43. Aynı yerden, 23.

Bölüm 8

1. Cremo and Thompson, *The Hidden History of the Human Race, Summary of Anomalous Evidence Related to Human Antiquity*, s. 267-278.

2. "Son on yıl içinde araba kazalarında, Vietnam savaşında ölen askerlerden çok daha fazla 13-19 yaş arası çocuk ölmüştür." Vietnam Savaşında yaklaşık 58.000 asker hayatını kaybetmiştir buna karşılık son on yıl içinde gerçekleşen araba kazalarında 60.000 genç insan ölmüştür. Kaynak: Am I Safe? (Teen Driver Safety Program). Website: www.AmISafe.net.

3. Barbara Marx Hubbard, *The Prophet's Conference* sırasındaki konuşmasından alıntı (Aralık 2001), Palm Springs, California.

4. Basın bülteni, "New Century to Be Marked by Growing Threats, Opportunities," Worldwatch Institute (Ocak 16,1999). Website: www.worldwatch.org.

5. Stanislav Grof, M.D., "Consciousness Evolution and Planetary Survival: The Psychological Roots of Human Violence and Greed." *Ruhaniyet, Ekoloji ve Doğuştan Bilgelik Teması üzerine Haziran 1995'de Killarney, İrlanda'da yapılan 13. Uluslararası Transpersonal Konferansı'nda sunulan genel bildirisi*.

6. Aynı yerden, s. 3.

7. Carl Sagan, "The Quest For Extraterrestrial Intelligence." *Smithsonian*, vol. 1, no. 2 (Mayıs 1978).

8. Aynı yerden, s. 12.

9. Aynı yerden, s. 13.

10. "When to Jump In: The World's Other Wars," *Time* (Nisan 19,1999): s. 30.

11. Monty G. Marshall, Yönetici, Center For Systemic Peace, "Major Episodes of Political Violence 1946-1999." Tablolar 1946 ve 1999 arasında dünyadaki 291 silahlı çatışma olaylarını göstermektedir. Website: www.members.aol.com/CSPmgm/warlist.htm.

12. Samuel P. Huntington, "The Age of Muslim Wars," *News-week*, vol. 138, no.25 (Aralık 17, 2001) s. 4-9.

13. Jorgen Wouters, "The World's War Machine." *ABCNEWS.com*, Nisan 22, 1998.

14. Aynı yerden.

15. Aynı yerden.

16. Anthrax bakterileri gibi, bu etkenlerden bazılarının ABD Posta Servisinde 2001 yılında ortaya çıkmalarını takiben geniş medya araçlarının sahhip olduğu kelimeler haline geldiler. Diğerlerinin isimleri çok nadir belgelenmiştir ve telaffuz etmesi bile çok daha zordur. ABD Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri (CDC) yurtiçi bir biyolojik saldırı olayında bir tehdit olabilecek en az 16 madde listelemektedir. Bunlara Sarin ve VX gibi sinir etkenleri, hardal gazı gibi yakıcı etkenleri ve Agent IS gibi psikoaktif etmenler dahildir, ayrıca ek olarak Botulinum (botulizm), Aflatoxins (cansere neden olan zehirler), Clostridium perfringens (kangren etkeni), ve Anthrax'ı da sayabiliriz. Kurumun kimyasal etmenlerle ilgili de aynı şekilde detaylı bir listesi vardır. Tam bir liste ve bu etmenlerin tanımları için, lütfen National Library of Medicine'nin "Chemical Warfare Agents" Websitesine girin: www.sis.nlm.nih.gov/Tox/ChemWar.html.

17. Resmi olarak Convention on the Prohibition, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons, and Their Destruction Kimyasal Silahlar Anlaşması 1993 yılında tamamlanmış ve 1995 yılında 159 ülke tarafından imzalanmıştır. Kimyasal ve biyolojik etkenlere ek olarak, bu uluslararası anlaşma kurtarma sistemleri olarak da kullanılabilecek olan nükleer teknolojileri ve füze geliştirmelerine de değinmektedir. Aşağıdaki belgenin online halidir. Harvard Sussex Program on CBW Armament and Arms Limitation Website: www.fas.harvard.edu/~hsp/chemical.html.

18. The Expanded Quotable Einstein, s. 181.

19. Mahabharata'nın çok sayıda çevirisi vardır. Çok uzun olmasından dolayı (100,000 mısradan fazla), çeviriler genellikle en ünlü klasiği olan Bhagavad-Gita ile birlikte kısım kısım yayınlanmıştır. Benim kullandığım alıntılar Charles Berlitz'in çevirisine dayalı olan yazar ve araştırmacı David Hatcher Childress'den ve onun Mysteries of Forgotten Worlds adlı kitabındandır. (New York: Doubleday, 1972).

Hayatı boyunca araştırmacı ve gezgin olan Childress, teknolojinin gelişmiş formlarının geçmişte varolduğunu önesüren etkileyici kanıtlar toplamıştır ve bunları Technology of the Gods: The Incredible Sciences of the Ancients adlı kitabına koymuştur (Adventures Unlimited Press, 2000).

Metnin kendisini okumakla ilgilenenler için, bulabildiğim en iyi çevirilerden birinin Pratap Chandr Roy'un ki olduğunu söyleyebilirim. Çevirilerinin bir kısmı akademik ve araştırma açısından (ticari olmayan) elektronik olarak görülebilir, özellikle de 446-447 ve 489-481 sayfalar: www.abob.libs.uga.edu/bobk/maha/mahbfr.html.

20. Aynı yerden.

21. Aynı yerden.

22. Aynı yerden.

23. Aynı yerden.

24. "The American Experience: Race for the Superbomb," Thomas Ott

yazıldı, sahneye kondu ve yönetildi. Bu program ilk kez Ocak 1999'da Public Broadcasting System'de halka açıldı. Suretlerini online olarak bulabilirsiniz. Website: www.PBS.org.

25. Frederick Soddy, Kimya dalında Nobel Ödülü, 1921, *The Interpretation of Radium* (1909).

26. Yüksek kaliteli cam tabakalarının içinde eritilmiş geniş çöl kumu alanlarının sayısız keşfi edebitat eserlerinde yer alır, bunlardan bazıları: Giles Wright, "The Riddle of the Sands," *New Scientist* (Temmuz 10, 1999); Margarethe Casson, *Rocks and Minerals*, no. 396 (1972); Childress, *Technology of the Gods*. Bu çalışmalarından bölümleri www.world-mysteries.com/pex_6.htm de bulabilirsiniz.

27. Sir John Marshal, *Mohenjo-Daro and the Indus Civilization* (3 Vol. 1931)

28. Sir Mortimer Wheeler, *The Indus Civilization* (3d ed. 1968).

29. Peter N. Stearns, Michael Adas, Stuart B. Schwartz, *World Civilizations: The Origins of Civilizations*.

30. A. Gorbovsky, *Riddles of Ancient History* (Moscow: Soviet Publishers, 1966), s. 28.

Her ne kadar bu demecin orjinal bir kaynağını bulamamış olsam da, onu metne eklemenin önemli olacağını hissettim, zira açık edebiyatta sık sık ona danışılmaktadır. Hindistan'ın eski yazılarının gelişmiş bilime dayalı silahlar kullanılarak yapılan bir savaşı anlattığını hisseden Kasari Mohan Ganguli gibi, diğer saygın tarihçilerin bakış açılarını da içine almaktadır.

31. Aynı yerden.

32. Ian K. Steele, *Warpaths: Invasions of North America* (Oxford: Oxford Univ. Press, 1994), s. 94

33. Aynı yerden, s. 94.

34. Darwin, *Descent of Man*, s. 110.

35. Peter Kropotkin, *Mutual Aid: A Factor of Evolution* (Boston, MA.: Porter Sargent Publishers, 1902), s. 14.

36. Dr. John Swomley, "Violence: Competition or Cooperation," *Christian Ethics Today* 26, vol. 6, no. 1 (Şubat 2000): s. 20.

37. Aynı yerden.

38. Dini Gelişimin Hümanistik İfadeleri Sempozyumunun Açılık Konuşması, *Prout Journal*, vol. 6, no. 3 (Eylül 1993).

39. Aynı yerden.

40. Kaku, *Visions*, s. 322-330.

41. Aynı yerden, s. 329.

42. Jean Houston, *The Prophet's Conference*'ındaki konuşmasından (Aralık 2001), Palm Springs, California.

Bölüm 9

1. National Atmospheric and Atmospheric Administration (NOAA)'nın iklim ve yangın kayıtlarının bulunduğu bilgi bankası. Website:

www.ncdc.noaa.gov/oa/reports/weather-events.html#HISTORICAL.

2. Sagan, "The Quest For Extraterrestrial Intelligence."

3. Aynı yerden.

4. Aynı yerden.

5. Aynı yerden.

6. St. Thomas Aquinas, Summa Contra Gentiles, Volume 11, s. 45. Quoted by Arthur O tarafından aktarıldı. Lovejoy, The Great Chain of Being: A Study of the History of an Idea (Cambridge, MA: Harvard Univ. Press, 1936), s. 76.

7. Bu alıntı Francis Bacon'un insan doğası üzerine klasikleşmiş yazısından aktarıldı. Of Goodness and Goodness of Nature. This özel bölüm, "Essays, Civil and Moral" (Bölüm XIII) Harvard Classics serilerinin bir parçası olarak mevcuttur (1909-1914). Website: www.bartleby.com/3/1/13.html.

8. Abraham H. Maslow, Toward a Psychology of Being (New York: Wiley, 1999)'un üçüncü baskısındaki editörün girişinden uyarlanmıştır.

9. Aynı yerden.

10. "Prague Faces 'Worst Moment,'" CNN. corn/World, Ağustos 14,2002. Website: www.cnn.com.

11. "Obezite Eğilimleri: ABD'deki yetişkinlerde obezitenin karakteristik olarak yayılması Prevalence of Obesity Among U.S. Adults, by Characteristics," Centers for Disease Control, National Center for Chronic Disease Prevention ve Health Promotion'un raporu. A.H. Modkad, M. Serdula. ve W. Dietz's'den istatistikler, "ABD'de devam eden Obezite ve Şeker salgınları." Journal of the American Medical Association, vol. 286 (Eylül 12, 2001): s. 1195-1200.

12. Jonathan Wells, "Second Thoughts About Peppered Moths, This Classical Story of Evolution by Natural Selection Needs Revising," The Scientist, vol. 13, no. 11 (Mayıs 24, 1999): s. 13.

13. Hulse, The Key of It All: Book One, s. 188-189.

14. Aaron T. Wolf, "Indigenous Approaches to Water Conflict Resolution and Implications for International Waters," International Negotiation, vol. 5, no. 2 (Aralık 2000): s. 357-373. Bu yazı için aktarılmış olan belge dergide basımından önce görülebilir.

15. Aynı yerden.

16. Aynı yerden.

17. Aynı yerden.

Ek A

David Alien Hulse, The Key of It All, An Encyclopedic Guide to the Sacred Languages & Magickal Systems of the World, Book One: The Eastern Mysteries, s.188-89.

TEŞEKKÜR

Hayatta başarılarımızı mümkün kılan insanlara teşekkür etme fırsatını nadiren yakalarız. Bu kitabı yaratmak için bilim, din ve tarihin geleneksel sınırlamalarını geçmek söz konusu olduğunda, bu alanlarda uzman olan kişilerin adanmışlıkları sayesinde çalışmamı kesinlik ve güven içinde paylaşabildim. Bu bölüm bu kişilere teşekkür etmem ve aynı zamanda da Tanrı'nın Şifresi'nin tamamlanmasında bazen bilmeden bile olsa katkıda bulunan herkese minnettarlığımı sunmam için bir fırsattır.

Özellikle:

Kendisinin yaradılışımız aracılığıyla bilinmesini sağlayan, yaşayan her şeyin içindeki tanrısallığın kıvılcımı. Her zaman benimle olduğun için sana teşekkür ederim.

Ned Leavitt, edebiyat temsilcim. Ned, sana bu keşfi anlaşılır bir kitaba çevirmemde yardımcı olduğun ve onu basım dünyasına taşıdığı için kalpten şükranlarımı yolluyorum. Yaşamın şifresi içindeki bir mesajın saklı olan anlamlarını düşündüğümüz ilk günden beri, rehberliğin paha biçilmezdi, dürüstlüğün kusursuzdu ve bana olan güvenin sapa sağlamdı.

Stephanie Gunning, editörüm ve artık dostum, bu kitabın özünü ayrıntılarına girdiğimiz sohbetlerimiz boyunca bana her zaman doğru soruyu en doğru zamanda ve şekilde sordun ve bu bizi en net seçimlere götürdü! Profesyonelliğin, adanmışlığın ve yaptığın herşeyde dışa vurduğun yeteneklerin için ve sözlerim ve programlarıma olan sabrın için çok teşekkür ederim. Her şeyden önemlisi, bana bilimin karmaşıklığını alıp güç veren bilgeliğin neşesine değiştirmede yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Dr. Todd Ovakaytis ve Mary Kennedy, her ikinizi de çalışmamızın bizleri nereye götüreceğini bile bilmeden, uzun saatler boyunca benimle çalışmaya olan isteğiniz için derinden müteşekkirim. Paris Otelindeki buluşmamızdan sonra geçen iki yıl boyunca, moleküler biyoloji, tıp ve istatistikler üzerine olan uzmanlığınız araştırmamın bir sonraki noktasına gidebilmem için bana zemin hazırladı. Sizler parlak fikirlerin, sevecen kalplerin ve paylaşmaya hazır olduğunuzu gösteren bir isteğin nadir bulunan bir birleşimini oluşturuyorsunuz, bunun için her ikinizin de kutsanmış olduğunuzu hissediyorum ve size minnettarım.

David Allen Hulse, sevgili dostum, Yüce Gizem'i çözmede gösterdiğin tutkun, bulduklarını başkaları ile paylaşma isteğin ve sonunda bizi dost yapan o ilk e-mailine yanıt vermeni sağlayan sezgin için sana

teşekkür ederim. Eski diller üzerine uzmanlığının nasıl bir katkıda bulunacağını kesin olarak bilmeden benimle çalışma isteğin sana sonsuza dek minnettar kalacağım ilham verici bir güvene örnek teşkil ediyor. Çok daha yüce bir bilgelige karşı senine beraber çalışmak benim için bir şerefti ve birlikte çalışmamızın tamamlanmasına daha çok zaman olduğunu hissediyorum!

Hank Weselman, bu kitabı gözden geçirme teklifin kesinlikle doğru yerde ve zamanda bana ulaştı. Bu kitabı mümkün olduğunca kusursuz yapan evrimin ve geçmişimizin bu anlık keşiflerini paylaştığın için lütfen kalpten teşekkürlerimi kabul et. Kabul ettiğimiz dünya görüşünün ötesinden gelen çağrıyı takip etme isteğin bizlerin daha iyi insanlar olmamız ve daha iyi bir dünya yaratmamız için zemin hazırladı.

Hay House'daki tüm harika insanlar, sizlere en samimi şükran ve en derin minnetlerimi sunuyorum. Başkan ve CEO Reid Tracy, vizyonun ve çalışmama olan sarsılmaz inancın için sana teşekkür ederim. İlginç dönemeçler ve beklenmedik dönüşlerle dolu beş yıldan sonra, nihayet bir projede birlikte çalışıyoruz!

Jill Kramer'e, ofisteki editörüm, rehberliğin, dürüst fikirlerin ve sohbetlerimizi besleyen deneyimin için çok çok teşekkürler. Sen gerçekten de kendi işinin ustası. Okumalarımız sırasındaki cesaretlendirici sözlerin tahmin edebileceğinden çok daha fazla önemliydi ve ben destek ve esin kaynağı olsun diye eleştiri yazını ofisimde tutuyorum!

Katie Williams, Jacqui Clark, Jeannie Liberati, Margarete Nielsen ve John Thompson'a çok özel teşekkürler. Bu kitabı desteklemek için daha harika bir insan grubu ya da daha fazla adanmış bir takım isteyemezdim. Sizin heyecanınız ve profesyonelliğiniz engel tanımazdı. Sizin bana olan güveniniz sayesinde, kendimi Hay House ailesinin bir parçası hissettim.

Melissa'ya, bu büyüklüğün bir projesini üstlenmenin yarattığı talepler karşısında gösterdiğin sabır için sana minnettarım. Dinlemek, desteklemek, önermek için harcadığın zamana – ve özellikle de sanatçı görüşüne teşekkür ederim. Beni en kötü ve en iyi halimle gördüğün zamanlar boyunca arkadaşlığın hiç değişmedi, bana olan inancın hiç sarsılmadı.

Dört ayaklı tüylü köpeğimizin güzelim ruhuna, Brillo (Brio diye okunur), yaşamımıza getirdiğin mutluluk için, "şu anda burada olmanın" anlamını bize hatırlattığın için ve ben yazarken masamın yanındaki yoga minderinin üzerinde uyuduğun o sayısız sabahlardaki tuvalet molalarında bana yoldaşlık ettiğin için sana teşekkür ederim.

T.K., Charlene, ve Bent Street Cafe'deki tüm dostlarımız; ve Angela, Tony, ve Apple Tree Restaurant'ın tüm harika personeline... muhtemelen bilmiyorsunuz ama, yıllar boyunca, bana olan sevecenliğiniz

her zaman doğru zamanda ve tam ihtiyacım olan şekilde oradaydı. Benimle öylesine ilgilendiğiniz ve beni güçlü tutan ve seyahatlerim ve yazma sürecim boyunca odaklanmamı sağlayan harika yemekler hazırladığınız için en derin takdirlerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Annem Sylvia Braden ve kardeşim Eric, vazgeçmeyen sevginiz ve bana olan inancınız için teşekkür ederim. Muhtemelen bu sayfalarda ifade edemeyeceğim, sözlerin ötesinde olan, hayatımın her gününü dolduran herşey için size teşekkür ederim. Böylesine bir desteğin getirdiği özgürlükle, birbirimizi daha sık gördük ve bugün bir aile olarak her zamankinden çok daha fazla yakınlaştık. Her ne kadar ailemiz küçük olsa da, birlikte kocaman aile sevgimizin hayal ettiğimizden çok daha büyük olduğunu keşfettik.

Dünyanın her yerinde çalışmamı paylaşmama yardımcı olan adanmış bir aileye dönüşen gerçek bir takımın parçası olmaktan gurur duyuyorum. Lauri Willmot'a, benim favori (ve tek) ofis müdürüme, her zaman, özellikle de önemli olduğunda, orada olduğun için sana olan hayranlığımı ve sınırsız teşekkürümü yolluyorum. Çalışmamız gittikçe çoğalan sayıda insanın zihinlerine ve yüreklerine ulaştıkça, her geçen yıl sizin değerinizi daha fazla anlıyorum.

Park Productions'dan Tom Park'a ve Source Books/Sacred Spaces Productions'dan Robin Miner'e sevginiz, desteğiniz ve bizi bir araya getiren ilkelere bağlanmaya olan isteğiniz için teşekkürlerimi yolluyorum. Birlikte, değişen dünyamızın belirsizliğinin etkisine karşı dayanırken işimizi ve ailemizi birleştirmenin yeni ve yaratıcı yollarını öğrendik!

M.A. Bjarkman ve Rae Baskin'e, The Conference Works'ün kurucularına; ve Carol Simmons, Sharon Kreig, Darrin Owens, Kathalin Walker, ve sahne gerisindeki tüm gruba, vizyonunuz ve adanmışlığınız için ve tutkumu paylaştığınız, ihtimallere açık olduğunuz için teşekkür ederim.

Robin ve Cody Johnson'a, Prophets Conferences'ın kurucularına, pek çok farklı düşünceyi daha iyi bir dünya için çalışmak amacıyla bir araya getirme yetenekleri ve bu vizyona beni de dahil ettikleri için kucak dolusu minnettarlığımı yolluyorum. Herkesin bir ermiş olduğunu bana hatırlattıkları için de özellikle teşekkür ederim. Herkese, değişen dünyamızda birlikte çalışmanın yeni yollarını keşfetme arzunuz için en derin takdir ve saygımı kabul edin!

Yaşam oyununu benimle paylaşmış olan herkesin bana duyduğu güvenden onur duydum. Sizin verdiğiniz karşılık sayesinde, çok daha iyi bir dinleyici olmayı öğrendim ve umudun ve fırsatın güç veren mesajını paylaşmak için bana izin veren sözleri duydum. Size her zaman minnettar kalacağım.